Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.
Comenzi on-line:
www. alcris. ro

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale JOSEPHSON, ANN

Floarea albă a dragostei / Ann Josephson
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-128-2

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

ANN JOSEPHSON

Floarea albă a dragostei

Traducerea şi adaptarea în limba română de: CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS Romance

CONCURS:

în vederea promovării romanelor sentimentale româneşti, grupul editorial ALCRIS organizează selecţia acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecţie, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiţii, fără de care nu se pot lua în calcul, şi anume:

-acţiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;

-actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfăşurare trebuie bine precizat;

-având în vedere structurarea cărţilor din colecţiile noastre, puteţi să vă încadraţi în următoarele categorii:

-eroii principali se află la prima dragoste;

- eroii principali sunt persoane divorţate, văduve, cu sau fără copii;
- eroii principali işi desfăşoară activitatea în instituţii medicale (asistente, doctori, rezidenţi etc.)
- cadrul de desfăşurare al acţiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

-lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

-lucrările trebuie scrise la maşina şi expediate pe adresa editurii sau la calculator şi trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerinţele noastre vor fi respinse, şi nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, Bucureşti, adresa de mail: ***office@alcris.ro***

Capitolul 1

Barca se lovi uşor de unul dintre promontoriile de piatră, pe care crengile pinilor îl acopereau ca o umbrelă, când Steve, care ar fi trebuit să controleze

cârma, nu să se lase furată de peisaj, îl auzi pe fratele ei, Tim, înjurând, după care strigând enervat:

- Concentrează-te, fato!... Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ţi minţile şi fii atentă la ce faci! E unul dintre cele mai periculoase locuri de pe coastă şi s-a mai pornit şi vântul!... Vrei să murim în Portugalia? Nu de-asta te-am invitat aici. Fii mai prevăzătoare, ai depăşit de mult vârsta nesăbuinţelor. Cel puţin aşa sper.

- Tim, n-ai dreptate să te superi aşa, vezi foarte bine că m-am descurcat fără nicio problemă, replică Steve, care nu

putea înţelege de ce blândul zefir care-i mângâia acum faţa şi-i ridica încet vârfurile părului de la ceafă, era numit. vânt. Era atât de plăcut şi de relaxant, încât, desigur, n-ar putea produce nimănui nici cel mai mic rău.

Continuară să se deplaseze prin apa de un albastru translucid, tăiat de grădinile de corali, la fel cum lama cuţitului taie într-o bucată de unt.

Mai departe, nisipul auriu al plajei strălucea în lumina caldă a zilei, împrăştiind în jur mii şi mii de steluţe sclipitoare, care dădeau vilelor de pe marginea apei un aer fantastic şi îmbietor.

Steve îşi pdue mâna deasupra ochilor şi se uită cu atenţie spre cea mai deosebită dintre casele cocoţate pe mal, a cărei grădină plină de plante exotice se întindea până aproape de plajă.

- Oh, e Quinta Rosa, locuinţa lui Dom Manoel, spuse Tim, observând direcţia în care privea fata.

- Ah, e tânărul despre care mi-ai spus că se va căsători curând şi vrea să-i faci câteva picturi pentru noua lui sală, sau cum s-o fi numind?

- Da şi am acceptat, pentru că mi-a oferit o sumă considerabilă, spuse Tim dându-se câţiva paşi mai aproape de ea, după care adăugă:

- Steve, aş vrea să nu te mai îmbraci atât de sumar.

într-adevăr, se gândi tânăra, sutienul costumului ei de baie era extrem de decoltat, iar fusta lejeră pe care o trăsese peste bikini, abia dacă-i acoperea coapsele.

Tim era foarte mândru, de obicei, de frumuseţea surorii lui, al cărei păr auriu, ca şi al său, de altfel, îi cobora în valuri largi peste umerii perfect desenaţi.

- De ce? întrebă Steve, fixându-şi ochii albaştri şi mari în ochii lui. De fapt, am auzit că portughezii preferă ca soţiile lor să se îmbrace foarte sobru şi în culori întunecate. E adevărat?

- Da. Negrul, la ei e considerat foarte elegant, mai ales pentru seară.

- Atunci, trebuie să nu uit asta. Am câteva rochii negre foarte deosebite. Mă voi îmbrăca, atunci, cu una dintre ele când voi fi invitată la o quinta.

- Dacă vei fi invitată la o quinta.

Tim o privi amuzat, după care continuă:

- Dacă Dom Manoel te-ar vedea acum îmbrăcată în halul ăsta, nu ştiu dacă vei avea vreo şansă să mai vrea să te vadă şi altă dată.

- Dar, de ce? întrebă ea, uimită. Pentru că sunt

machiată şi nu-mi ascund picioarele? Ce prostie! Atunci, sper să mă vadă acum, pentru că vreau să-i provoc un şoc, comentă ea, observând, deja, câteva priviri curioase de pe marginea apei. Crezi că avem vreo şansă să-l întâlnim acum?

- Se pare că dorinţa ţi-a fost îndeplinită, pentru că i-am văzut maşina în faţa biroului de la intrarea în port. Probabil a venit să vorbească ceva cu şeful de aici, pentru că ştiu că au nişte afaceri împreună. Dom Manoel se ocupă, din câte mi s-a spus, cu diverse afaceri de import-export. Vezi maşina aceea albă, sau nu ştiu cum, de la intrarea în birouri?

Steve dădu uşor din cap, apoi observă, în timp ce se apropiară, un bărbat înalt, îmbrăcat, tot, în alb, care ieşi din clădirea birourilor şi se îndreptă spre maşina indicată de fratele ei, însoţit de un bărbat între două vârste.

Tim trase barca la mal, apoi o ajută pe sora sa să coboare şi o conduse spre cei doi, care-i priveau deja cu multă curiozitate.

- Bună ziua, senhor, spuse Tim. Ce bine că vă văd, pentru că vreau să v-o prezint pe sora mea. A venit de curând şi mai are încă multe de învăţat despre regulile de aici, dar sper că tocmai asta s-o

facă să fie îndrăgită în cercurile portugheze, în care eu am fost primit cu atâta căldură.

Dom Manoel făcu câţiva paşi spre ei şi întinse mâna, zâmbind.

Era un bărbat deosebit de atractiv, cu părul negru şi pielea bronzată şi Steve îl privi cu curiozitate, în timp ce-şi simţi degetele strânse cu fermitate.

Arogant şi plin de el peste măsură, îşi spuse Steve,
continuând să-l analizeze cu ochi plini de interes, totuşi.

- Dom Manoel, ea e Stephanie. Cred că vă amintiţi că v-am vorbit despre ea. Va sta cu mine câteva săptămâni, dacă nu chiar mai mult. Steve, dumnealui e Dom Manoel de Romeiro, unul dintre cei mai influenţi vecini ai noştri şi un prieten foarte drag mie. De când am ajuns în acest colţişor din Portugalia, mi-a oferit o serie întregă de comisioane foarte valoroase şi-i sunt deosebit de recunoscător pentru asta, continuă Tim, zâmbind cu căldură.

- N-ai pentru ce să-mi fii recunoscător, Tim, răspunse Dom Manoel într-o engleză desăvârşită şi Steve nu putu să nu-i admire sprâncenele fine şi

ochii negri care erau cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. Ai meritat fiecare cent, cu prisosinţă. Ştii cât de mult te-am apreciat, întotdeauna. Eşti cu adevărat,deosebit de talentat şi de muncitor, aşa că am considerat că e cât se poate de cinstit ca şi onorariul să fie pe măsură.

Linia obrajilor lui era, de asemenea, de o mare eleganţă, iar când zâmbea, buzele pline şi armonioase dezveleau cu senzualitate un şir de dinţi perfect aliniaţi, de un alb strălucitor.

Totul în alura lui dovedea de fapt o deosebită grijă pentru cum arăta, de la costumul elegant şi evident de o calitate deosebită, până la cravata înnodată fără niciun cusur şi batista albă de mătase din buzunarul de la piept, ale cărei colţuri fine fluturau acum uşor în adierea brizei mării.

- Sunt foarte încântat să vă cunosc, senhorita, murmură el cu atâta căldură şi eleganţă în glas, încât Steve uită decizia ei dinainte de a-l şoca şi încerca acum să-şi ascundă pe cât putea goliciunea picioarelor ei lungi şi subţiri. Bineînţeles că-mi amintesc că fratele dumneavoastră mi-a spus că-l veţi vizita în această perioadă, dar n-am ştiut că s-a întors deja. Vă place Portugalia, nu-i aşa? E o ţară

specială şi, după cum se ştie deja, foarte apreciată de poporul englez pentru aerul ei exotic şi nu numai.

Dacă îi plăcea Portugalia?.

Fusese o întrebare la care, în mod evident, Steve nu putu răspunde decât afirmativ, mai ales că modul lui de a se comporta, atât de aristocratic şi de deosebit, te obliga la condescendenţă. In plus, era de prea puţin timp acolo pentru a putea răspunde cu adevărat ce anume îi plăcea şi ce nu, într-o ţară atât de deosebită de ţara din care venea ea.

- Va trebui s-o aduci la cină, la mine, pe sora ta, Tim într-una din zilele următoare, mai ales că logodnica mea va fi şi ea aici foarte curând, împreună cu mama ei. Sunt sigur că le va face plăcere s-o întâlnească pe domnişoara Wayne.

- Sunteţi foarte amabil, senhor, Steve şi cu mine abia aşteptăm s-o cunoaştem pe logodnica dumneavoastră. Sunt sigur, de altfel, că toată lumea de aici aşteaptă cu nerăbdare nunta dumneavoastră cu frumoasa senhorita Almeida.

Dom Manoel zâmbi larg:

- Cred că îţi dai seama că eu sunt cel mai nerăbdător dintre toţi în acest sens, spuse el, după care se întoarse politicos spre Steve:

- Cât timp rămâneţi în Adara, domnişoară Wayne?

- Atât timp cât nu se va plictisi Tim de mine, răspunse ea, convinsă că făcuse o impresie foarte proastă, pentru că modul în care vorbise până atunci fusese atât de insipid, încât îi era ruşine de sine însăşi.

Prezenţa acestui bărbat, însă, o emoţiona şi o tulbura peste măsură.

- în ceea ce mă priveşte, aş vrea să rămân cât mai mult, pentru că fratele meu nu s-a ocupat deloc de curăţenia casei lui de aici, aşa că are nevoie de o menajeră, continuă Steve, amuzată. îi voi plăti astfel pentru cazare.

Puţin cam nemulţumit de ceea ce spusese sora sa, Tim interveni grăbit:

- Steve pictează şi ea. în plus, e şi o sculptoriţă bună, adăugă el, plin de o mândrie fraternă, deloc disimulată.

- A, într-adevăr? întrebă portughezul. Se pare că sunteţi o familie plină de talent. Şi ce anume aţi sculptat până acum, senhorita? Aveţi deja lucrări deosebite, expoziţii, sau premii speciale?.

- Sculptez capete. Dacă o faţă mă inspiră, îmi place s-o sculptez. Dar prefer copiii şi animalele, ca model. Din păcate, nu pot să spun că m-am evidenţiat cu ceva, până acum. Imi place însă ceea ce fac, iar figurile expresive mă atrag întotdeauna.

- Femeile frumoase, nu? Cred că nu vei refuza o plată foarte bună, pentru a sculpta chipul unei femei frumoase, spuse Dom Manoel.

- Nu, dacă e şi o companie plăcută, răspunse Steve, fiind convinsă că Dom Manoel se gândise la logodnica lui. Ştiţi o femeie interesantă care ar vrea să-mi pozeze?

- Vom vedea, replică Dom Manoel. Acum, din păcate, trebuie să ne despărţim, pentru că sunt foarte ocupat astăzi, continuă el, după care se retrase cu un salut uşor din cap.

Imediat ce rămaseră singuri, Steve îşi întrebă nerăbdătoare fratele:

- E chiar atât de frumoasă logodnica lui? Din modul în care vorbea despre ea, reieşea că e foarte mândru de fata aleasă.

- Tot ce pot să-ţi spun e că toată lumea, aici, o consideră deosebită. Va sosi curând şi îţi vei putea face tu singură o părere, răspunse Tim, dar Steve

realiză imediat că fratele ei aprecia farmecul logodnicei lui Dom Manoel mai mult decât îndrăznea să mărturisească.

- Voi accepta invitaţia la cină, spuse Steve, dar sunt convinsă de faptul că nu voi fi invitată şi la căsătorie. Se pare că am reuşit să-l şochez pe Dom Manoel.

Luându-şi apoi fratele de braţ, Steve spuse surâzătoare.

- Sper că nu te vei plictisi prea mult, pentru că acum mergem să facem cumpărături. îmi voi cumpăra o fustă lungă. îmi pare rău că m-am arătat atât de dezbrăcată în faţa binefăcătorului tău.

- E o idee foarte bună, surâse Tim, judecând după privirile care ţi s-au aruncat deja. Se spune că în Spania eşti trimis acasă cu taxiul, dacă nu eşti îmbrăcat potrivit. Sunt sigur că nici aici nu este agreeată această ţinută pe care o ai acum. Nu cred că greşesc prea mult dacă te sfătuiesc să abordezi o ţinută mai puţin epatantă. Nu-ţi slujeşte la nimic să fii subiect de discuţie, în acest sens. Femeile din Portugalia se îmbracă în negru şi alb şi au grijă să nu iasă în evidenţă prin ţinută.

In noaptea aceea, Steve stătu aproape tot timpul sprijinită de fereastra camerei pe care ei o numeau ,,

studio", privindu-şi fratele cum pictează. întotdeauna fusese o mare bucurie pentru ea să-l vadă în faţa şevaletului, nu doar pentru că îi aprecia din tot sufletul pasiunea pe care o punea în munca lui, cât mai ales pentru formele şi culorile speciale care se năşteau sub ochii ei şi care îi dovedeau de fiecare dată, cu o putere în plus, harul cu care fusese dotat fratele ei.

Casa în care locuia Tim acum era micuţă, dar destul de cochetă, iar după ce o curăţise puţin, devenise foarte plăcută. Mobilierul era simplu însă bine întreţinut, astfel încât atmosfera din interior era deosebit de caldă şi de relaxantă.

De la fereastra la care era se vedea marea, iar de partea cealaltă a casei exista o grădină foarte atrăgătoare.

Steve spera ca într-o bună zi fratele ei să se căsătorească şi, astfel, să menţină această căsuţă într-o formă optimă.

Chiar dacă nu putea spune că Tim era total dezinteresat de modul în care arăta casa, aşa cum se întâmplă de obicei cu artiştii, o femeie, cu abilităţile ei specifice, ar fi realizat desigur un ambient şi mai plăcut.

Steve îşi întoarse privirile spre fratele ei şi zâmbi cu căldură.

El rămăsese singura ei rudă apropiată, din toată

lumea asta.

Întotdeauna fuseseră foarte legaţi unul de altul, de fapt, iar acum îi trimisese nu doar bani de drum, dar şi pe cei necesari pentru a-şi plăti toate datoriile legate de apartamentul în care locuise.

Era fericită acum că era cu el, se gândi Steve, privindu-şi fratele cu afecţiune, aşa cum făcuse întotdeauna. La Londra se simţise singură şi, chiar dacă se descurcase destul de bine, nu putea spune că nu-i lipsise ajutorul şi compania lui.

Pe de altă parte, de când venise aici, adăugase mai multă feminitate interiorului, iar Tim părea şi el mai îngrijit. Cu toate că nu era delăsător, era totuşi extrem de ocupat şi de preocupat de lucrările lui, pentru a vedea întotdeauna ce treburi erau de făcut.

Dacă ar fi fost căsătorit, desigur, situaţia lui s-ar fi simplificat în mod sigur şi s-ar fi putut dedica artei lui în totalitate.

Reflectând la toate acestea, tânăra se apropie de fratele ei, cercetând cu atenţie pânza la care lucra şi admirând, cu sinceritate, modul lui special de a folosi lumina şi culorile.

Stând cu mâinile în buzunarele pantalonilor ei de matador din velur negru, la care asortase o cămaşă

de mătase albă deschisă la piept, Steve spuse cu admiraţie:

- începe să arate bine... Chiar foarte bine. Aş vrea să pot picta şi eu ca tine, Tim. E adevărat că eu sculptez, dar nu e acelaşi lucru. Pictura m-a atras şi pe mine, întotdeauna, dar am realizat încă de mică faptul că nu sunt nici pe sfert atât de talentată cât eşti tu.

- Unele dintre sculpturile tale sunt excelente, răspunse Tim, încercând vădit s-o îmbărbăteze.

- Da, am reuşit să fac unele destul de bune şi foarte rar, e adevărat, am şi vândut câteva, la preţuri mai mult decât convenabile. Din păcate, nu se întâmplă prea des, Tim, spuse ea şi, prinzându-l cu afecţiune de braţ, adăugă: Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat şi pentru că m-ai chemat aici, deşi ştiu că nu trebuia să-ţi cer sau să accept nimic de la tine, pentru că amândoi am primit aceeaşi sumă de bani la moartea tatălui nostru. Eu, însă, n-am ştiut să-i administrez atât de bine cum ai reuşit tu.

- O mulţime de persoane suferă de această maladie, iubito, spuse el, zâmbind. Nu eşti un caz unic. Se întâmplă şi la case mai mari, continuă el,

privind-o cu îngăduinţă şi amuzament.

- Dar nu sunt o extravagantă, Tim. îmi cumpăr haine în limita normalului şi, bineînţeles, îmi aranjez părul şi unghiile, dar nu fumez mult, nu-mi cumpăr băutură decât rareori. Nu înţeleg cum nu reuşesc să-mi drămuiesc mai bine venitul.

- Sper că nu-ţi cumperi băutură, răspunse Tim surâzând. Eşti prea tânără, ca să bei. Dar mie poţi să-mi pui un pahar de sherry. Vei găsi totul pe bufet. Pe urmă, vreau să-mi spui câţi ani ai acum, exact. Nu ţin niciodată minte lucrurile de genul ăsta.

- Am douăzeci şi patru de ani, Tim. Uneori, însă, mă simt mult mai bătrână. Ca şi cum aş avea o piatră de moară în spate.

- De ce? o întrebă el, privind-o intrigat.

Steve ridică din umeri.

- N-aş putea să-ţi explic foarte bine de ce. Poate pentru că sunt singură. Nu e sănătos să trăieşti singur. Persoanele singure suferă de depresie şi nu mai au energia obişnuită a celor care şi-au găsit perechea.

- Nu-i adevărat, răspunse Tim. Eu trăiesc singur şi mă simt foarte bine aşa, continuă el şi întinse o mână spre ea, după care o prinse de braţ, râzând

uşor. Asta nu înseamnă că nu mă bucur că eşti aici, pisicuţo... E . . . plăcut să simţi o prezenţă feminină în casă, e adevărat. Dresuri fine întinse la baie. Alte. lucruri fine, pe care nu le numesc, uitate pe suportul de prosoape. Toate astea încălzesc puţin, viaţa unui burlac. îţi mulţumesc că ai venit, draga mea, sper că te vei simţi bine aici, continuă el, bând din paharul de sherry pe care Steve i-l pregătise, în acest timp şi i-l aşezase lângă şevalet.

- Atunci, de ce nu te căsătoreşti? întrebă Steve, care ardea de nerăbdare să-şi vadă fratele la casa lui.

- Poţi să admiţi că e din cauză că nu m-am mai îndrăgostit de foarte multă vreme? o întrebă el, pe deasupra paharului cu licoarea revigorantă.

- Nu te cred, nu pari genul.

- Atunci, să spunem că n-am întâlnit încă femeia de care să fiu îndrăgostit la nebunie. Asta chiar e adevărat. N-am întâlnit pe nimeni care să mă facă să-mi pierd minţile, râse el şi mai adăugă un strop de vopsea, îndelung elaborată, pe pânza din faţa lui.

- Asta cred, pentru că nici eu n-am întâlnit până acum un asttel de bărbat, spuse ea oftând şi bătându-şi genunchii cu palmele. Câteodată mă întreb dacă sunt capabilă să mă îndrăgostesc. Sau dacă voi întâlni un bărbat care să-mi inspire acest sentiment. Aş vrea să mă căsătoresc şi să am propriii mei copii, nu să modelez toată viaţa feţele copiilor altora. Şi aş mai vrea să ai şi tu o soţie, care să-şi uite la baie lenjeria intimă, surâse ea. Atunci, n-ai mai sta toată noaptea în faţa şevaletului. Cel puţin, aşa sper.

- Nu prea cred că există cineva pe lumea asta, care să mă poată lua pentru mult timp din faţa şevaletului, comentă Tim. Succesul în carieră e mult mai important pentru bărbaţi decât pentru femei, în

general, iar pentru mine înseamnă aproape totul. Lucrez mult, acum, e adevărat, dar intenţionez să lucrez şi mai mult pe viitor, pentru ca la bătrâneţe să stau liniştit. Dar tu, spuse Tim şi-i suflă şuviţele de pe frunte, pentru a i se putea uita mai bine în ochi. Tu te poţi căsători. Eşti foarte atrăgătoare, aşa că..

- Nu sunt însă tot atât de frumoasă ca o tânără portugheză, nu? surâse ea amuzată, în timp ce-şi îngustă ochii şi se îndepărtă puţin, pentru a evalua mai bine lucrarea de pe pânza din faţa lor.

- Ce te face să spui asta? râse el, privind-o surprins. O femeie portugheză - când e frumoasă - chiar e. frumoasă, e adevărat, dar în cu totul alt stil decât al tău. Am pictat vreo două, aşa că pot să te asigur că aşa e. Din păcate, cele mai multe devin grase, odată cu trecerea vârstei. E totuşi extraordinar că ochii nu li se schimbă şi sunt la fel de plini de viaţă, tot timpul, ca la douăzeci de ani. în plus, nu stau niciodată la soare fără umbrelă, astfel că pielea le rămâne foarte frumoasă, până la adânci bătrâneţi. în plus, au o inimă deschisă şi foarte caldă, în general. Din câte am observat, sunt nişte soţii extrem de grijulii cu partenerul lor de viaţă.

- Şi tu consideri că pentru bărbaţi e mult mai frumoasă o piele care constituie . .complexul englezoaicelor? întrebă Steve, care rămăsese cu gândul la ce-i spusese el cu privire la farmecul femeilor de aici. Asta poate pentru că le simţea, într-un fel sau altul, concurente? se întrebă ea, gânditoare.

- Depinde dacă bărbatul e englez sau portughez, comentă
Tim, amuzat la rândul lui. Portughezii îşi admiră femeile lor şi nu sunt atât de atraşi de alte tipuri. Oricum, stai liniştită, cred că toate femeile au un complex sau altul. Uite, de pildă, tu. Deşi n-ai nevoie de aşa ceva, îţi faci un machiaj mult prea evident. Faţa ta n-are niciun cusur, dar tu continui s-o tratezi, uneori, ca şi cum ar fi un tablou neterminat şi să faci tot felul de retuşuri. Asta, desigur, vine dintr-un complex.

- Şi femeile portugheze nu se machiază?. Sunt toate chiar atât de mulţumite de ceea ce le-a dăruit natura?

- Cred că se machiază şi ele, răspunse Tim, dar o fac atât de discret, încât nici nu se observă. Discreţia e o valoare esenţială în viaţa unei femei

portugheze.

Steve se duse din nou la fereastră şi se uită îndelung spre marea peste care se lăsase întunericul.

Pe cer, prima stea părea o broşă încrustată în albastrul de catifea.

- Prietenul tău, Dom Manoel e. foarte. portughez, nu-i aşa? spuse ea, gânditoare, dar, în acelaşi timp, surâzătoare.

- Foarte, fu de acord Tim. Aş spune că e portughez sută la sută, dacă nu chiar o sută cincizeci la sută.

Mai târziu, după ce gătiseră cina împreună şi mâncaseră în sufrageria mică, dar dichisită, Steve îl lăsă pe Tim să-şi cureţe o paletă şi se duse în grădină, unde florile şi arbuştii care străjuiau aleile, o atrăseseră încă din clipa în care le văzuse pentru prima oară.

La ora aceea, acolo era o linişte deplină, astfel că se auzea zgomotul valurilor mării lovindu-se, uşor de stânci.

Ca nişte şoapte fremătătoare, îşi spuse Steve, aruncându-şi ochii, înduioşată, în direcţia din care venea susurul.

încântată de aerul proaspăt şi înmiresmat, Steve se plimbă încântată pe aleile înguste, până când simţi nevoia să exploreze şi alte spaţii. Deschise aşadar încet poarta din fundul grădinii şi porni agale spre plaja din vecinătatea casei.

Nisipul era încă destul de cald, după soarele arzător din timpul zilei şi tânăra se gândi la zilele fierbinţi de iulie, când aproape nu se putea respira. Acum, însă, briza răcoroasă a mării era deosebit de îmbietoare, iar razele lunii îi luminau cu delicateţe paşii.

Ce deosebire faţă de serile din Anglia, se gândi ea inspirând adânc, parcă pentru a se bucura şi mai mult de faptul că era în acele locuri, chiar mai minunate decât îşi închipuise vreodată.

I-ar fi plăcut să picteze această privelişte, deşi nu era tot atât de talentată ca fratele ei, care prinsese de multe ori în tablourile lui toate aceste frumuseţi în care luminile şi
umbrele formau un joc unic.

Tot ce putea face, aşadar, era să observe cu atenţie minunăţiile din jur şi să le absoarbă în fiinţa ei. Cine ştie, poate odată şi odată, va avea curajul să încerce să le redea, chiar dacă nu vor fi şi pe pânzele

ei atât de desăvârşite ca-n realitate.

Se aşeză pe nisip, privind în larg, când, deodată, auzi foarte aproape de ea o barcă. N-avea nicio lumină, dar Steve o putu localiza după plesniturile făcute de vâsle în apă şi după murmurele care se auzeau, însoţindu-le.

Apoi, doi bărbaţi se dădură jos din ambarcaţiune şi se opriră pe plajă, foarte aproape de ea, astfel că Steve îi putu auzi foarte bine:

- A fost foarte bine, Jorge. Spune-i Rosariei că îi voi telefona mâine. Sunt multe de făcut şi timpul e scurt.

- Foarte bine, senhor. Rosaria va fi onorată, ca-ntotdeauna.

Fură singurele cuvinte în portugheză pe care le putuse Steve înţelege, cu puţinele ei cunoştinţe legate de această limbă. L-ar fi recunoscut însă oriunde şi oricând pe cel care vorbise primul, după tonul binevoitor-arogant şi inflexiunile calde, de tip confesional, pe care le auzise cu doar câteva ore înainte, pentru prima dată în viaţa ei. De asemenea, acea graţie a mişcărilor, combinată cu forţa trupului puternic şi
armonios clădit, n-ar fi putut-o uita niciodată.

Apoi, Steve îl auzi pe Jorge mulţumindu-i bărbatului de lângă el, cu gratitudine:

- Mulţumesc, dar nu e nevoie, senhor, protestă el. Mă descurc foarte bine cu ceea ce am.

Dom Manoel râse, amuzat:

- Eşti prea orgolios, Jorge. Oricum, a fost o călătorie foarte plăcută, spuse Dom Manoel, aruncând în barcă o pereche de şlapi.

- Unde-mi sunt pantofii? adăugă el, uitându-se din nou în barcă.

După câteva momente, Steve îl văzu pe Jorge dându-i lui Dom Manoel încălţările, cerându-şi în acelaşi timp iertare pentru că nu fuseseră găsiţi imediat.

- Bonas noite, Jorge, spuse Dom Manoel şi se grăbi în direcţia unde stătea Steve.

Aceasta, văzând că vine spre ea, încercă uluită să se ridice cât mai repede cu putinţă şi să se îndepărteze. Era însă prea târziu, pentru că Dom Manoel, care tocmai îşi pusese pe cap puloverul pe care i-l înmânase pescarul mai devreme, se lovi de ea, la fel de surprins.

- Senhorita Wayne!... exclamă el. Cum Dumnezeu...?.... V-am lovit? îmi pare rău, senhorita,

dar nu mă aşteptam să fie cineva pe plajă, la ora asta, spuse el, prinzându-i braţele cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut s-o ajute să nu se dezechilibreze.

- îmi pare rău, senhor, a fost doar vina mea. Am ieşit să privesc luna. Şi. mă uitam într-acolo, când.

Steve îşi dădu seama imediat cât de prostesc sună răspunsul ei, dar, aşa cum i se întâmplase şi când îl întâlnise prima dată, simţi din nou cum acest bărbat o domină cu totul.

- Ah, apreciaţi şi dumneavoastră aceste lucruri, ca şi Tim?. De fapt, ce poate fi mai atrăgător ca imaginea mării scăldată de lumina lunii? întrebă el şi-şi îndreptă privirile spre larg.

- Aţi venit într-un colţ al lumii unde întâlneşti frumuseţea la orice pas, continuă el, în timp ce Steve îi simţi emoţionată parfumul de after-shave, care-i gâdilă nările într-un mod deosebit de plăcut. Totul în atitudinea şi în stilul lui deborda de virilitate, îşi spuse Steve, analizându-l cu coada ochiului.

Bărbatul era acum atât de aproape de ea, încât cuvintele îi fură spuse chiar lângă ureche.

- Nu sunt sigur, însă, continuă Dom Manoel, cu

severitate în glas, că e bine să staţi pe plajă, singură, la ora asta. O domnişoară neînsoţită, mai ales într-un astfel de loc şi la o oră atât de târzie, nu poate face o impresie prea agreabilă.

Steve râse imediat, amuzată:

- Ah, senhor, ce ridicol!. In Anglia cutreier tot satul, noaptea. Nu-mi fac astfel de probleme şi nici nu mi s-a întâmplat nimic, niciodată, iar reputaţia mea n-a suferit niciun pic din această pricină.

- N-aţi fi făcut asta, în mod sigur, dacă eraţi portugheză. în orice caz, nu fără a fi escortată. Aici, femeile au un alt fel de comportament, domnişoară Wayne, şi sunt convins că e doar spre binele lor.

Steve începu din nou să râdă.

- Sună atât de ciudat, declară ea. în Anglia trăiesc singură, merg la serviciu singură. Nu-mi amintesc când am fost escortată ultima oară. Acolo, nu dăm atâta însemnătate amănuntelor de genul acesta. în fond, cred că regulile de aici complică îngrozitor viaţa oamenilor.

Dom Manoel făcu ochii mari.

- Nu sunteţi escortată niciodată, senhorita, când sunteţi în Anglia? Şi ce cred despre asta bărbaţii din ţara dumneavoastră, senhorita? Sau. sunt orbi?.

Probabil n-au observat cât de atrăgătoare sunteţi.

Steve se înroşi, pentru că nu se aşteptase la o astfel de întrebare şi nici la un astfel de compliment, aşa că întoarse capul în altă parte.

- în ciuda faptului că dovediţi acest spirit de independenţă, mă simt obligat să vă conduc la fratele dumneavoastră. Trebuie să vă spun că-l apreciez foarte mult

şi admir munca pe care o face. Pereţii din quinta mea sunt foarte frumoşi acum, după ce i-a pictat el. Vi-i voi arăta când veţi binevoi să-mi faceţi o vizită.

- Dar o să fiu foarte încântată să vă vizitez, Dom Manoel, spuse Steve surâzând, după ce voi primi invitaţia dumneavoastră.

Ajunseră curând în faţa uşii pictate de la intrarea în casa lui Tim şi Dom Manoel îi spuse:

- Noapte bună, senhorita, mă bucur foarte mult că v-am revăzut. Sunteţi o persoană a cărei faţă rămâne tipărită în mintea celor care v-au văzut, chiar şi o singură dată, multă vreme, astfel încât revederea nu poate fi decât o mare bucurie.

- Nu vreţi să intraţi, puţin? Sunt sigură că Tim va fi foarte dezamăgit dacă n-o veţi face. El e întotdeauna bucuros să vă întâlnească, fiindu-vă atât de recunoscător pentru tot ce aţi făcut pentru el.

- Nu, nu voi intra, nu vreau să vă deranjez, dar vă rog să-i transmiteţi lui Tim toate urările mele. Şi. dacă veţi mai vrea să mai staţi pe plajă şi altă dată, noaptea.

- Da?.

- Fiţi foarte atentă de cine vă mai ciocniţi. Jorge e mult mai vânjos decât mine, spuse el, măsurând-o

din cap până-n picioare.

Steve abia atunci observă cât era de ud. Cămaşa lui albă, de mătase, era toată îmbibată de apă, iar pantalonii eleganţi, din stofă fină, aşişderea.

- îmi place să ies cu Jorge la pescuit noaptea, adăugă Dom Manoel, observându-i privirile cercetătoare. Din păcate, azi n-am prins nimic.

- Ah, regret, răspunse Steve, cu ochii sclipind de amuzament. Poate prezenţa dumneavoastră în barcă a avut efectul unei sperietori.

- Da, poate, răspunse el, vădit nemulţumit de remarca ei şi o analiză îndelung, la lumina mică a felinarului antic, postat de Tim deasupra uşii. Ochii lui căprui se-ntunecară parcă şi mai mult, iar sprâncenele i se împreunară deasupra nasului drept şi fin.

Steve se mută stingherită de pe un picior pe altul, la această scrutare minuţioasă, pentru că şi de data asta era destul de ciudat îmbrăcată, pantalonii de matador fiind foarte puţin feminini.

- Noapte bună, domnişoară Wayne, adăugă el, formalizându-se mai mult decât înainte şi sărutându-i mâna, pe care Steve i-o întinsese, politicoasă. Sper că, dacă te vei mai duce să admiri luna la malul

mării, te va însoţi şi Tim, de acum încolo.

După ce se îndepărtă, Steve îi spuse, nedumerită:

- Dar cum veţi ajunge acasă, acum? In mod sigur, nu puteţi ajunge pe jos.

- Nu vă faceţi probleme.. Mă aşteaptă maşina. Somn uşor, domnişoară Wayne, îi strigă el peste umăr.

Steve rămase locului, ascultând maşina îndepărtându-se.

Gândurile îi erau haotice, cum nu i se mai întâmplase niciodată înainte, iar inima îi bătea atât de tare, încât, după ce deschise uşa de la intrarea în casă, trebui să se oprească mai întâi locului, înainte de a se duce să-şi întâlnească fratele.

Era foarte straniu, se gândi ea, cum îi bătea inima ori de câte ori îl vedea pe Dom Manoel. Făcuse tot drumul până aici doar pentru a se îndrăgosti de un bărbat logodit? Şi dacă era aşa, de ce a trebuit să trăiască tocmai ea această experienţă dureroasă, se întrebă, simţind că soarta o punea la o grea încercare.

Capitolul 2

în săptămâna care urmă, Steve începu să se îmbrace mai deosebit, ceea ce o mai îndepărtă puţin de rutina zilnică, pentru că era necesar să-şi bată mai mult capul cu ţinutele pe care plănuia să le-mbrace peste zi şi seara.

De asemenea, îşi făcuse obiceiul de a asculta sunetele care veneau din stradă, în speranţa că le va auzi, în sfârşit, pe cele după care tânjea inima ei. Tot ceea ce auzi, însă, fu zgomotul infernal produs de maşina lui Tim, pe care o recunoştea întotdeauna imediat.

Acesta îi spusese că mica localitate era în mare vervă de o vreme, de când se auzise de apropiata căsătorie a lui Dom Manoel, care le ceruse servitorilor ore suplimentare de muncă, pentru a termina la timp toate cele necesare în vederea proiectatului eveniment. In schimb, vor primi vin şi mâncare la discreţie şi, bineînţeles, cadouri pentru copii. Cum Dom Manoel avea un mare număr de servitori, agitaţia cuprinsese practic toată zona.

In decursul ultimei luni, Quinta Rosa fusese redecorată total şi, în plus, i se adăugase o aripă nouă. Dom Manoel se îngrijise ca toate lucrurile de care se va folosi logodnica sa, ca şi toate încăperile

să arate cât mai bine cu putinţă. In plus, stabilise cu lux de amănunte toate transformările pe care intenţiona să le facă şi la care se va lucra în perioada în care el şi viitoarea lui soţie vor fi plecaţi în luna de miere.

Astfel, Tim avea asigurate câteva luni de muncă de acum încolo, pentru pictarea tuturor camerelor pe care Dom Manoel hotărâse să le transforme.

Nu erau însă banii cei care îl atrăgeau pe Tim, în primul rând, în această afacere, deşi suma pe care o va primi la sfârşitul lucrărilor era mai mult decât mulţumitoare. Ii plăcea pur şi simplu munca lui, iar Dom Manoel era unul dintre puţinii care ştiau să aprecieze cu adevărat efortul depus pentru astfel de lucrări.

- Şi?.. întrebă Steve, cu ochii alungiţi într-un zâmbet sarcastic. Va fi consultată, înainte de a se începe decorarea pereţilor? Dacă nu va fi de acord cu ceea ce ai stabilit cu Dom Manoel ?

Tim dădu uşor din umeri:

- Mă tem că nu pot să-ţi răspund. Oricum, Dom Manoel mi-a spus deja ce nu vrea să-i fac. Niciun fel de flori sau păsări. Vrea doar peisaje marine în camerele cu vedere la mare, iar în celelalte un desen

simplu, în care să primeze albastrul. Destul de interesant, nu?

- Cred, totuşi, că va trebui să fie întrebată şi viitoarea lui soţie. La urma urmei, va locui acolo şi e important dacă îi place sau nu cum sunt decorate camerele. Orice soţie englezoaică s-ar supăra dacă n-ar fi consultată în aceste probleme.

Tim zâmbi, amuzat de insistenţa ei.

- Nu uita că aici eşti în Portugalia, nu în Anglia. O femeie de aici nu va reacţiona niciodată în genul soţiilor englezoaice. Dom Manoel, în concepţia de aici, va fi stăpânul ei absolut şi ea, probabil, deja recunoaşte asta. Oricum, sunt sigur că nu va avea nimic de obiectat în legătură cu peisajele marine.

- Eu aş fi obiectat. Chiar dacă le-aş fi admirat în secret, aş fi obiectat din principiu. N-aş fi fost de acord cu faptul că nu m-a întrebat nimeni dacă sunt şi eu de acord.

Tim râse cu poftă:

- Şi, probabil, Dom Manoel ţi-ar fi tras una peste gură. Femeile portugheze n-au cuvânt în faţa soţului, asta e ştiut. Odată ce s-au căsătorit, devin un simplu mobilier, asemenea tuturor lucrurilor din casă, nimic mai mult. Sau, cel puţin, aşa am auzit eu până acum,

preciză el.

Steve îl privi uimită.

- Adevărat? Atunci, nu mă voi căsători niciodată cu un portughez, spuse ea, continuând să se joace cu o lanternă pe care o luase mai devreme de pe bufetul din bucătărie. Crezi că Dom Manoel e îndrăgostit de senhorita Almeida?

- Sărăcuţa Stevie. Eşti foarte naivă. Căsătoriile se fac şi din interes, dacă n-ai auzit până acum. Sincer, n-aş putea să-ţi spun dacă o iubeşte. Ştiu doar că o admiră foarte mult şi că are portretul ei pe masa de lucru. Parcă ţi-a spus şi ţie că vrea să-i faci un bust, sau ceva de genul ăsta, nu?

- Sper că a uitat.

- Poate a uitat, poate nu. S-ar putea să te trezeşti într-o zi cu el aici şi să-ţi ceară să-i faci acel bust.

Zilele trecură însă şi Dom Manoel nu-i mai căutase, astfel încât Steve se gândi că logodnica lui nu sosise încă. Sau, dimpotrivă, venise şi erau acum ocupaţi cu lucruri mai interesante decât cel de a-i vedea chipul sculptat.

Totuşi, se părea că ziua nunţii nu fusese fixată deocamdată în mod oficial, deşi toată lumea era de acord că nu va mai trece mult timp până la

evenimentul cu pricina.

Oricum, se gândi Steve, n-ar vrea să fie în pielea niciunei femei de aici, educată să spună tot timpul ,,da" în faţa bărbatului ei. Supuşenia totală nu intrase niciodată în planurile sale. Ba mai mult decât atât, era convinsă că o atitudine pasivă a soţiei în viaţa de zi cu zi, nu putea aduce decât monotonia, în viaţa de cuplu. Desigur, englezoaicele n-ar putea face parte nici în ruptul capului dintre acele femei care execută ordinele soţului fără să crâcnească. Un bărbat dictator, cum reiese că sunt portughezii, nu le-ar atrage nici dacă ar fi picate cu ceară, îşi spuse Steve, a cărei fire rebelă nu mai era în Anglia un secret, pentru niciunul dintre cunoscuţii săi.

într-una din zilele care urmară, Steve se hotărî să picteze ceva, chiar dacă nu era atât de bună ca Tim, în acest sens. Culorile atât de variate ale priveliştii din jurul casei o incitară însă, şi se decise să imortalizeze măcar o parte din aceste frumuseţi.

Luă astfel cele necesare din atelierul lui Tim şi se aşeză pe o stâncă din apropierea casei, încercând să prindă pe pânză un colţ de grădină, frumos ca un colţ de rai. Nota aparte a luminii din Portugalia, pe care o observase de cum ajunsese aici, conferea

parcă tuturor culorilor valenţe pe care nu le-ai fi putut întâlni niciodată altundeva.

Nu trecură însă nici cinci minute de când se aşternu pe lucru, că auzi în sfârşit maşina lui Dom Manoel şi după un timp îi văzu silueta înaltă, îmbrăcată în alb imaculat. Alături de el, era o femeie tânără, care, îşi spuse Steve, nu putea fi decât logodnica lui.

Surprinsă, tânăra se lăsă uşor după stânca pe care stătuse, pentru a nu fi observată, şi aşteptă să audă uşa de la intrare închizându-se în urma lor. Apoi se ridică în grabă şi intră pe una din uşile din dos, ducându-se ţintă în dormitorul ei, pentru a-şi schimba hainele total nepotrivite pentru a întâmpina nişte oaspeţi şi, mai ales, unii atât de sofisticaţi.

Când fu aproape pe terminate cu aranjatul părului, îl auzi pe Tim strigând-o:

- Steve!.. Unde eşti?.

Probabil o căutase înainte pe plajă şi prin grădină, iar acum se gândise în sfârşit că ar putea fi în casă.

Uitându-se în oglindă, Steve se felicită pentru ideea de a veni să se schimbe, pentru că părea în sfârşit că alesese ţinuta potrivită şi anume o rochie

galbenă, strânsă pe corp, care o punea foarte bine în valoare, fiind foarte discretă, în acelaşi timp.

In picioare îşi trase repede o pereche de sandale galbene, legate pe gleznă. Era finalmente elegantă, delicată, atrăgătoare şi. foarte evident. englezoaică.

Dom Manoel îşi dădu seama şi el de asta, probabil, pentru că o privi cu multă insistenţă şi surâzându-i într-un mod atât de aparte, încât Steve simţi că i se aprinseră obrajii.

- Fratele dumneavoastră tocmai începuse să se îngrijoreze că vi s-a întâmplat ceva, spuse el. Eu am fost de părere că, dacă nu apăreţi în cel mai scurt timp, înseamnă că unul din valurile uriaşe de astăzi v-a măturat de pe plajă.

Tonul lui era deosebit de serios şi Steve îl privi contrariată.

- Din fericire, văd că nu v-aţi dus azi acolo, adăugă el, cu un surâs mai relaxat.

Apoi, Dom Manoel o prezentă logodnicei sale şi acesta fu momentul în care Steve avu prima mare surpriză.

Senhorita Madalena Almeida nu semăna deloc cu cea pe care şi-o imaginase. Era frumoasă - într-un mod aproape fantastic -dar era un cu totul alt tip de

frumuseţe decât cel la care se gândise ea. în locul alurii arogante şi distante pe care şi-o închipuise, viitoarea soţie a lui Dom Manoel era dulce şi micuţă. Ochii ei mari şi căprui străluceau ca două stele, iar gura senzuală şi fin conturată era rujată foarte discret. Faţa era şi ea machiată, însă la fel de puţin vizibil. Steve observă, totuşi, că Madalena avea pielea bronzată, ceea ce însemna că nu făcea parte dintre portughezele care stau la soare doar sub umbrelă, aşa cum îi spusese Tim când îi vorbise despre pielea deosebită a femeilor din acea zonă.

Frumuseţea ei era totuşi cu siguranţă specială, iar vestimentaţia - de-a dreptul divină. Fu cuvântul pe care Steve îl găsi cel mai potrivit pentru a-i descrie îmbrăcămintea şi nu numai, pentru că întreaga ei alură te ducea cu gândul la o zeitate coborâtă în mod surprinzător şi inexplicabil printre muritori.

Costumul de mătase era unul foarte special, de culoarea orhideelor mov, iar accesoriile albe confereau întregii ţinute un aer de un rafinament extrem de sofisticat. Tocurile pantofilor erau potrivit de înalte, iar fusta avea o lungime care-i descoperea picioarele exact în măsura potrivită, pentru a fi

decent şi a încânta, deopotrivă.

Pe mâna stângă, Steve îi zări inelul de logodnă, cu un diamant imens, care sclipea la fiecare mişcare a tinerei, ca o flacără bine întreţinută.

Când zâmbea, Madalena dezvelea un şir de dinţi albi de o frumuseţe răpitoare, care-i punea şi mai mult în valoare zâmbetul fermecător.

- Manoel. vreau să spun. logodnicul meu, adăugă tânăra, uitându-se spre Dom Manoel cu timiditate, mi-a spus că sunteţi foarte inteligentă şi că sculptaţi. Ştiu că fratele dumneavoastră e un pictor foarte bun, dar eu aş vrea să am un bust sculptat de dumneavoastră.

Madalena avea o engleză destul de bună, deşi cu un accent uşor şi o voce deosebit de atractivă, cu toate că era puţin cam timidă.

Steve, însă, se simţi ca şi cum cineva i-ar fi dat un pumn în
stomac, în mometul în care nu se aştepta, astfel că răspunse:

- Regret, dar mi-am lăsat materialele acasă. Dorinţa dumneavoastră mă măguleşte. Totuşi. regret, dar n-o pot satisface.

- Ah, ba da, le ai, interveni Tim. Ai tot ce trebuie

pentru asta. Ai materialele necesare. Le-am văzut chiar ieri, în timp ce căutam ceva în camera ta. Aşadar, te poţi apuca de lucru foarte curând.

Steve îşi strânse buzele, nemulţumită de intervenţia fratelui ei, mai ales că era sigură de faptul că Dom Manoel o privea amuzat.

- Ah, asta e minunat, răspunse ea într-un sfârşit, deşi se vedea cât de colo că nu se bucura deloc. Mă tem, însă, că mi-am cam ieşit din mână, domnişoară Almeida, şi n-aş vrea să vă ofensez modelându-vă o faţă care nu corespunde realităţii.

- Ah, nu vă cred, pentru că fratele dumneavoastră mi-a spus că sunteţi foarte bună şi că aţi executat câteva busturi de excepţie. Astfel, îl veţi putea vinde foarte bine în Anglia şi veţi putea obţine o sumă frumuşică pe el. în acelaşi timp, vă vom plăti şi noi pentru munca dumneavoastră, atât cât veţi considera că e necesar.

Tim schimbă imediat câteva priviri cu Steve, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: ,,Nu e cazul să fii orgolioasă!. Oamenii
aceştia sunt bogaţi, iar tu ai nevoie de bani. In plus, te vei şi amuza puţin"...

Steve simţi însă că mai bine murea decât să

accepte bani de la ei.

După ce îi privi pe fiecare în parte cu blândeţe, Dom Manoel interveni cu tact, punându-şi braţul peste umerii logodnicei sale, care vorbise în ultimele minute destul de precipitat, ca şi cum ar fi avut dintr-o dată foarte multe de spus, în foarte puţin timp.

- Nu trebuie să jigneşti sensibilitatea de artist a domnişoarei Wayne, oferindu-i în termeni atât de brutali recompensa pentru munca sa. Dumneaei ştie că va fi recompensată şi asta e de-ajuns. Artiştii sunt întotdeauna extrem de susceptibili la problemele de acest gen, draga mea, e timpul să înveţi şi tu asta.

Ridicând o sprânceană, Dom Manoel se întoarse spre Steve şi o întrebă pe un ton mult mai rece decât cel folosit înainte:

- Aţi putea să acceptaţi cererea logodnicei mele, totuşi?

- Dacă senhorita vrea să-i fac o lucrare, chiar dacă n-a văzut nimic din ce am realizat până acum, sunt de acord. Despre preţ vom vorbi când voi termina comanda.

Dom Manoel ridică din umeri:

- Dacă doriţi astfel.

- Atunci. aş vrea să-mi spuneţi când doriţi să încep. Când anume va dori senhorita să-mi pozeze?

- Nu e prea mult timp până la nuntă, comentă Dom Manoel, aşa încât cred că ar trebui să începi cât mai curând, dacă ţii morţiş să ai această lucrare, micuţo, spuse el, privindu-şi logodnica în ochi.

- Mâine. e posibil? întrebă aceasta, surâzându-i lui Steve cu drăgălăşenie.

- Orice zi e bună pentru mine, răspunse Steve. N-am nimic special de făcut. Veţi veni aici?

- Nu, răspunse Dom Manoel, în locul logodnicei sale. E mai bine dacă veţi veni, cu tot ce e necesar, la quinta. Voi trimite o maşină după dumneavoastră şi, desigur, veţi fi adusă şi acasă, cu maşina. Mâine dimineaţă la zece e prea devreme pentru dumneavoastră?

- Nu, deloc, răspunse cu răceală Steve.

- Bun, replică el şi-şi îndreptă privirile spre unul dintre tablourile pe care Tim abia îl terminase.

Madalena continuă s-o privească pe Steve cu căldură, astfel că cele două tinere începură o conversaţie care dură mai mult de zece minute.

Steve află, cu această ocazie, că viitoarea soţie a lui Dom Manoel era foarte bine educată, parte în

Franţa, parte în Elveţia, de unde, sfârşindu-şi studiile, se întorsese doar cu
câteva luni în urmă.

Steve realiză astfel că aceasta era explicaţia pentru aerul atât de emancipat, dar şi proaspăt, pe care-l degaja prezenţa Madalenei. In mod sigur, îşi spuse Steve, fata n-avea mai mult de nouăsprezece ani. Părea a fi foarte fericită, continuă Steve cu reflecţiile, deşi viitorul ei soţ avea, desigur, în jur de treizeci şi cinci de ani.

Steve oftă adânc. Probabil, se gândi ea, datorită faptului că mintea îi zbură imediat la perioda în care avusese şi ea nouăsprezece ani, când trăise o mare decepţie în dragoste, ca urmare a unui mic exerciţiu de putere, pe care-l încercase atunci.

După plecarea celor doi, Steve se apropie de fratele ei, cu intenţia de a face un comentariu acid la răceala cu care-i vorbise Dom Manoel în prezenţa logodnicei sale, dar Tim, aşezat în faţa tabloului pe care i-l admirase portughezul, părea căzut în transă:

- Ai mai văzut vreodată ceva atât de unic, de perfect şi de adorabil, spuse el, uitându-se în continuare la tablou însă nevăzând nimic, în mod evident.

Steve îl privi, consternată:

- E drăguţă, într-adevăr, admise ea, dar la fel de drăguţe sunt alte mii de fete, în lumea asta. Poate chiar milioane, completă ea.

- Tot ce pot să-ţi spun, e că printre acele milioane la care te referi tu, nu e niciuna ca ea. Niciuna nu mai poate avea aceşti ochi atât de extraordinari, atât de mari şi de un căprui atât de întunecat, în ciuda luminiţelor care-i înconjoară irisul.

- Oh, dragule, îl îmbrăţişă Steve. în mod sigur, te referi la ea ca la un posibil model. Ca la un chip pe care ţi-ar plăcea foarte mult să-l pictezi, nu-i aşa?

Tim luă o ţigară din tabachera de lângă el, o aprinse, trase gânditor un fum, după care o stinse şi-şi aprinse alta.

- Nu, nu m-am gândit s-o pictez. Sunt sigur că tabloul meu n-ar putea reda nici pe departe originalul. Cum să pot să prind pe pânză toată această complexitate?. Tot acest amalgam de stări care i se citesc în priviri? Nu, ar fi desigur o ratare care m-ar putea marca pentru tot restul vieţii.

- Oh, dragule, adevărat? spuse Steve, privindu-şi uimită fratele, pentru că nu-l mai auzise niciodată vorbind în această dispoziţie, despre nicio altă

femeie.

Deschise gura să spună ceva, dar exact în acel moment, Maria, femeia în casă, pe care Tim o chema adeseori să-l ajute, îi anunţă că prânzul era gata şi-i va servi în câteva minute.

- Bine, e în regulă, Maria, răspunse Steve şi se aplecă să ridice o batistă pe care o observă, chiar atunci, pe covor. Era făcută dintr-o mătase foarte fină şi brodată, într-unul dintre colţuri, cu un set de iniţiale argintii. Parfumul pe care îl degaja era şi el deosebit de proaspăt şi de fin, asemenea celor mai suave flori de liliac.

- Cred că senhorita a scăpat asta, spuse Steve, continuând să inspire mirosul de flori primăvăratice.

Tim se trezi în sfârşit din transa în care fusese până atunci şi-i smulse efectiv batista din mâini:

- I-o voi înapoia eu când o voi vedea, spuse el, punând batista cu grijă în buzunar.

Când intrară în sufragerie pentru masa de prânz, Steve îl prinse de braţ.

- Tim, spuse ea, cu afecţiune. Indiferent de ceea ce simţi acum, nu uita că senhorita Almeida e logodită şi e foarte aproape de nuntă. Putem zice, deci, încă de pe acum, că e o femeie căsătorită.

Tim îi aruncă o privire rece şi plină de reproş.

Steve se simţi foarte stingherită, pentru că fratele ei n-o mai privise niciodată în acest fel.

- Crezi că pot uita asta? întrebă el, cu ostilitate. Chiar îţi închipui că pot să uit vreo clipă de asta? adăugă el, apăsând pe fiecare cuvânt în parte.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţa, maşina trimisă de Dom Manoel pentru Steve opri la poarta lor, exact la ora zece.

Mai târziu, Steve avea să descopere că garajul de la Quinta Rosa adăpostea, în afară de maşina neagră şi foarte mare, care o aşteptase pe ea, alte câteva maşini, la fel de elegante, moderne şi sofisticate.

Şoferul care o conduse avea o faţă foarte severă, dar modul de a se comporta era impecabil. Dacă Steve ar fi fost un invitat de onoare la casa lui Dom Manoel, şoferul lui nu s-ar fi comportat cu mai multă atenţie.

Drumul spre Quinta Rosa fusese atât de frumos, încât Steve ar fi vrut să-i spună şoferului: ,, Du-mă cât mai departe posibil, vreau să văd toate splendorile acestei coaste miraculoase".

Ştia însă că nu putea să facă asta. Era în Portugalia, nu în Anglia, iar în dimineaţa aceea tocmai primise un serviciu din partea familiei Romeiro - una dintre cele mai vechi şi mai importante din această ţară - care îşi trimisese şoferul după ea. Era cazul să nu uite de poziţia ei în

această situaţie. In ţara în care descinsese regulile tradiţionale erau onorate cu stricteţe, astfel că, pentru a nu intra în niciun fel de conflict şi a nu stârni amimozitatea te miri cui, era mai bine să ţină şi ea cont de ele.

Odată ajunsă la destinaţie, Steve fu primită de una dintre servitoare şi invitată într-un salon foarte elegant, splendid proporţionat, răcoros şi plin de flori. Florile erau cu precădere slăbiciunea tuturor, în acele locuri, îşi spuse Steve, contemplând cu plăcere buchetele multicolore.

In timp ce aştepta, tânăra englezoaică realiză că încăperea în care se afla era probabil folosită pe post de anticameră. Pe fereastra largă se vedea o grădină mică, dar care avea în mijloc o fântână arteziană.

Floarea cu cel mai interesant parfum pe care o văzuse în Portugalia, era cea numită „Regina nopţii", care îşi deschidea petalele palide la apusul soarelui şi le închidea în zori de zi, îşi aminti Steve, uitându-se distrată peste varietatea de flori din faţa ei.

După un timp, se deschise în sfârşit una dintre uşi şi senhorita Almeida apăru în prag, printre draperiile de damasc.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din mătase

albă şi arăta chiar mai fascinant decât în ziua precedentă, şi Steve răsuflă uşurată că Tim n-o văzuse astfel.

Senhorita Almeida o invită apoi, cu un surâs fermecător, să intre în camera ei, cerându-i iertare, în acelaşi timp, că o făcuse să aştepte.

încăperea în care intrară era atât de specială, încât Steve simţi că-şi pierde pur şi simplu respiraţia de admiraţie. Semănând mai degrabă cu un spaţiu scenic baroc, decât cu apartamentul unei tinere, camera era plină de flori roşii şi albe, al căror parfum îmbătător te făcea să te duci cu gândul la o insulă izolată, cuprinsă de o pace desăvârşită.

Steve fu condusă apoi într-o altă încăpere vecină, care părea de fapt mai mult o anexă a celei pe care tocmai o văzuse şi pe ai cărei pereţi erau agăţate o mulţime de tablouri de familie.

Madalena se întinse şi desprinse unul de pe perete, după care-i spuse tinerei artiste cu entuziasm:

- Aceasta a fost bunica lui Dom Manoel . Nu-i aşa că era de o frumuseţe răpitoare? Mi-ar fi plăcut s-o fi cunoscut, comentă tânăra, privind visătoare tabloul pe care-l aşeză cu

grijă la loc.

Steve încuviinţă.

- Da, cu siguranţă a fost o mare frumuseţe, răspunse ea, neputând însă să nu se gândească la faptul că femeile portugheze, atât de frumoase şi de entuziaste la început, odată intrate în rutina căsătoriei, începeau să se identifice tot mai mult cu mobila din casă, cum îi spusese Tim.

Un sentiment de compasiune cuprinse brusc inima englezoaicei, ale cărei idei despre căsătorie erau cu totul şi cu totul altele, decât cele obişnuite pe tărâmul unde descinsese cu câtva timp înainte.

Mama Madalenei, o femeie uscăţivă şi mică de statură ca şi fiica sa, şi cu un zâmbet la fel de fermecător, intră şi ea în încăpere şi se îndreptă spre Steve, cu mâna întinsă.

- Domnişoara Wayne a acceptat să-mi facă un bust, mamă, spuse Madalena cu un zâmbet cald, vorbind, spre surprinderea tinerei englezoaice, în limba franceză. Abia aştept să văd rezultatul.

Doamna Almeida continuă să zâmbească, dar nu spuse nimic, strângând doar mâna, cu sinceră admiraţie, artistei din faţa ei.

Apoi, Steve alese locul în care o aşeză pe

Madalena, cu faţa spre ea, pentru schiţele preliminare.

După un timp, tânăra englezoaică, constată că, deşi făcuse o mulţime de schiţe, nu reuşise să prindă nimic din şarmul deosebit al portughezei.

Când Dom Manoel intră în cameră, spre sfârşitul dimineţii, Steve fu de-a dreptul disperată, pentru că n-avea nimic satisfăcător, din tot ce desenase, pentru a-i putea arăta.

Madalena îl primi, în schimb, destul de relaxată, întinzându-i mâna cu delicateţe.

După ce sărută degetele logodnicei sale, Dom Manoel se apropie de Steve, întrebând-o cu amabilitate:

- E totul în regulă? spuse el, uitându-se cu un ochi critic spre desenul la care englezoaica tocmai adăugase câteva retuşuri.

Fără să facă niciun comentariu, se îndreptă apoi din nou spre logodnica sa:

- Vom lua prânzul cu familia Castelos, micuţo. Cred că e timpul să-ţi schimbi rochia.

Madalena sări în picioare imediat, ca o păpuşă mecanică, având o expresie de supunere pe faţă, dar şi de părere de rău că trebuia să se despartă deja de

Steve.

- Mă tem că nu sunteţi prea încântată de ceea ce aţi făcut până acum, domnişoară Wayne, spuse Dom Manoel apropiindu-se de ea, în timp ce Madalena se îndepărtă, însoţită de mama sa. Sper că veţi veni şi mâine, la aceeaşi oră.

Steve ezită.

- Nu sunt foarte convinsă că voi reuşi să duc la bun sfârşit această muncă, spuse ea. E mai bine să renunţ acum, decât să vă fac să vă pierdeţi timpul.

- Oh, trebuie să veniţi mâine din nou, spuse el. Roma n-a fost construită într-o singură zi. Trebuie să vă obişnuiţi cu subiectul. Vă aşteptăm mâine, aşadar.

După asta, Dom Manoel sună dintr-un clopoţel şi imediat îşi făcu apariţia una dintre servitoare.

- Să mergem pe terasă, spuse Dom Manoel, adresându-se lui Steve. Sunt sigur că v-ar prinde bine o răcoritoare, e îngrozitor de cald în camera asta.

- Dar. trebuie să plecaţi pentru prânz, spuse Steve, puţin încurcată. N-aş vrea să întârziaţi din cauza mea.

Dom Manoel îi făcu însă un semn servitoarei,

dându-i câteva ordine în portugheză, după care o conduse pe Steve pe terasă, nu înainte, însă, de a face o grimasă din care reieşea că nu admitea să fie refuzat.

Era o zi atât de minunată, iar imaginea grădinii plină de flori parfumate atât de relaxantă, încât Steve renunţă brusc să se mai opună şi se aşeză, bucuroasă, pe şezlongul confortabil de sub umbrela uriaşă care adăpostea terasa de soarele arzător.

Din locul în care era, tânăra putea vedea cu uşurinţă fântâna arteziană din grădină şi peştişorii care înotau în apa clară. îi urmări, aşadar, bucurându-se de această imagine specială, care o determină să se simtă imediat mult mai răcorită, ca şi cum ar fi înotat ea însăşi în bazinul îngrijit şi elegant.

între timp sosi şi servitoarea, cu un pahar înalt, plin cu limonadă, în care clinchetul a două cuburi de gheaţă constituiau melodia cea mai îmbietoare care ar fi putut exista pe o asemenea toropeală.

Steve se auzi oftând fără voia ei, atât de adânc, încât Dom Manoel zâmbi amuzat.

- Se pare că vă simţiţi mai bine acum, domnişoară Wayne. Sper că nu vă plictiseşte foarte

mult faptul că v-am rugat să-i faceţi logodnicei mele un bust.

Steve se simţi ruşinată de transparenţa cu care-i citise starea.

- Nu m-am plictisit, spuse ea, cu ochii în pământ, doar că mă tem că nu veţi fi satisfăcut de munca mea. Domnişoara Madalena e atât de frumoasă şi eu n-am reuşit azi să redau nimic din această frumuseţe. Mă tem că vă voi face un dar de nuntă care va fi departe de a vă încânta. Se pare că mi-am găsit Waterlooul meu. Senhorita Almeida mă face să mă confrunt cu mine însămi.

- Atunci, nu trebuie să fugi din calea acestei provocări, spuse Dom Manoel.

Ochii ei albaştri se fixară cu teamă în ochii lui căprui, adânci şi sclipitori, din care nu lipsea o urmă de amuzament abia perceptibilă.

- Nu sunt pregătită să mă confrunt, acum, cu nicio provocare, recunoscu ea.

- Refuz să cred asta, spuse Dom Manoel. Am văzut foarte bine provocarea din ochii dumneavoastră, din prima clipă în care v-am întâlnit, când, fiind sigură că ţinuta pe care o aveaţi nu era exact una cu care aş fi de acord, aţi ţinut să mă

înfruntaţi. Probabil, fratele dumneavoastră v-a vorbit despre principiile mele.

- Da, mi-a spus că. aveţi o minte puţin cam închistată în regulile stricte ale acestei ţări.

- V-a spus el asta? Doar pentru că sunt de acord cu regulile noastre de a apăra femeile? întrebă el, cercetând-o cu atenţie, înainte de a adăuga, pe un alt ton:

- Sunteţi foarte frumoasă. Mă faceţi să mă gândesc la o floare dintr-o grădină în cel mai autentic stil englezesc.

- Mulţumesc, răspunse ea, surprinsă de acest compliment. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată spunându-se despre mine.

- De la un bărbat, vreţi să spuneţi, nu-i aşa?

- Păi. complimentele femeilor nu contează atât de mult. De fapt, nici n-am primit prea multe din partea lor, surâse Steve, uitându-se din nou la dansul peştilor din bazinul fântânii arteziene.

- Ce fel de complimente ţi-au făcut alţi bărbaţi?

- Ah, nu mai ştiu, nu m-a interesat niciodată să colecţionez complimente.

în momentul următor, senhorita Almeida intră pe terasă, îmbrăcată pentru masa de prânz. Steve îşi

pierdu respiraţia la vederea ei, atât era de fermecătoare.

De altfel, Dom Manoel uită şi el de orice altceva din jur, în clipa în care o văzu, cuprinzând-o protector de umeri şi aşezând-o pe cel mai comod şezlong.

După ce o întrebă dacă vrea şi ea ceva de băut înainte de a pleca acasă, iar fata refuză cu delicateţe, Dom Manoel sună din clopoţelul de pe masă.

Peste câteva momente apăru valetul, iar Dom Manoel îl rugă s-o conducă pe Steve la maşină.

- Atunci, vă vom aştepta şi mâine, spuse el, prinzând-o pe Steve de braţ şi conducând-o până la ieşire. Nu ne veţi abandona, sper. Nu ne grăbim. Chiar dacă va dura câteva săptămâni, important e să avem sculptura.

- în acest caz, cred că veţi fi căsătorit de multă vreme, când veţi avea lucrarea gata. Va trebui, totuşi, s-o termin cât mai repede, pentru că mă voi întoarce în Anglia curând.

- Ah, nu e posibil! exclamă Dom Manoel. Portugalia e atât de frumoasă în această parte a anului. Ar fi o mare prostie, comentă el.

Steve însă nu mai era atât de sigură că şederea ei acolo era un lucru înţelept şi imediat ce maşina se îndepărtă din faţa luxoasei case, începu să se gândească foarte serios că era cazul ca şi ea şi fratele ei să-şi împacheteze cât mai curând lucrurile şi să se întoarcă în Anglia, înainte de a se produce vreun fapt ireparabil.

In săptămâna următoare, maşina lui Dom Manoel o duse pe Steve în fiecare dimineaţă, la Quinta Rosa, chiar dacă tânăra avea tot mai multe dificultăţi în a-şi termina lucrarea.

După multe schiţe aruncate la coş şi după mult mai multe încercări de a-şi începe modelarea, Steve reuşi, în sfârşit, să dea formă lutului, conturând, în mare, trăsăturile armonioase ale modelului ei.

Mama senhoritei Almeida fu cu totul şi cu totul entuziasmată în acest moment, iar senhorita Madalena, de asemenea. Dom Manoel, însă, nu făcu niciun fel de comentariu şi Steve avu impresia că era, de fapt, mult mai
critic decât lăsase să se-nţeleagă până atunci.

în fiecare dimineaţă, însă, după ce îşi făcea inspecţia sa tăcută asupra evoluţiei lucrurilor, Dom Manoel suna din clopoţel pentru a fi adusă o băutură

revigorantă şi o invita pe Steve pe terasă, unde conversau politicos despre o serie întreagă de subiecte, dintre cele mai diverse.

De ce ţinea atât de mult la aceste conversaţii? se întrebă Steve. Nu era genul de bărbat care să acorde prea mare importanţă prezenţei femeilor în jurul lui, se vedea cât de colo. Privindu-l, Steve era din ce în ce mai convinsă, cu fiecare zi, că Dom Manoel ar fi putut sta pe o insulă pustie, multă vreme, fără să le simtă lipsa. Nimic din alura lui nu te făcea să ţi-l imaginezi în ipostaze pasionale, sau măcar tandre. Probabil, se gândi Steve că şi lui îi făcea mai multă plăcere să se vadă în postura de binefăcător decât cea de iubit.

Cu toate acestea, când îşi amintea de noaptea în care-l întâlnise pe plajă şi de apropierea, chiar dacă numai pentru câteva clipe, de corpul lui, Steve simţea cum i se accelera, dintr-o dată pulsul.

Invitaţia la cină, atât pentru ea, cât şi pentru Tim, fusese făcută, în sfârşit, la capătul săptămânii în care eforturile tinerei englezoaice de a-şi termina sculptura atinseseră punctul maxim.

Fratele ei se bucurase extrem de mult la auzul acestei veşti. Ea, însă, se simţi tentată să refuze în

primul moment, pentru că nu-i mai plăcea niciuna dintre rochiile pe care le avea.

Tim îi propuse o rochie neagră, clasică, dar ea nu vroia să arate ca o femeie portugheză, docilă şi tradiţionalistă. Vroia să fie rebelă!... Indiferent câte persoane vor fi şocate de apariţia ei.

Astfel, îşi petrecu toată după-amiaza în camera sa, cotrobăind prin tot dulapul şi cercetând fiecare rochie. Fusese într-adevăr extravagantă în ultima vreme, şi-şi cumpărase exagerat de multe rochii. Niciuna dintre ele, însă, nu era ceea ce-şi dorea pentru acea seară. Până la urmă, totuşi, se decise asupra uneia stacojie, cu multe volane, din şifon. La aceasta asortă o pereche de pantofi din satin de aceaşi culoare şi o brăţară de aur cu rubine, pe care o avea de la bunica ei.

Apoi, după ce îşi aranjă cu grijă părul, se parfumă discret, cu singurul parfum scump pe care-l avea şi al cărui miros deosebit îl simţi cu plăcere ea însăşi, în momentul în care se aşeză în maşina lui Tim, pe care-l dichisise cu multă grijă pentru invitaţia din acea seară.

Amândoi erau foarte nervoşi şi se încurajară din priviri, reciproc, tot timpul. Când ajunseră în faţa

casei lui Dom
Manoel, văzură cu surpriză că mai erau încă vreo şapte sau opt maşini parcate de-a lungul porţii.

Aşadar, îşi spuse Steve cu inima bătându-i cu putere, era o adevărată petrecere în stil portughez. Probabil ar fi fost mai potrivit să fi îmbrăcat o rochie albă, în acest caz, se gândi Steve, deranjată acum şi de parfumul mult prea puternic. Era prea târziu, însă, să mai schimbe ceva.

Dom Manoel apăru în capătul scărilor, zâmbindu-le politicos.

Le strânse apoi mâna şi Steve îşi spuse că nu simţi nimic special în modul în care o făcuse şi că, probabil, pentru el nu era mai mult decât oricare alt invitat din acea seară.

Când intră în salon, Steve fu foarte surprinsă să vadă că toate femeile erau îmbrăcate în negru. Astfel, realiză imediat că, dacă era privită cu înţelegere şi cu un zâmbet prietenesc, asta se datora doar faptului că cea mai mare parte a oaspeţilor îl cunoşteau pe Tim, ceea ce-i făceau s-o accepte şi pe sora lor, chiar dacă era îmbrăcată cam prea ţipător.

Madalena era şi ea îmbrăcată în negru, dar croiala rochiei era de-a dreptul minunată şi-i punea

foarte bine în evidenţă formele, iar materialul din care era făcută se vedea foarte clar că era scump şi absolut deosebit, prin fineţea ţesăturii.

Toată lumea era, de altfel, interesată de viitoarea mireasă şi vroia să afle mai multe detalii cu privire la proiectata nuntă.

La cină, atmosfera fu la fel de sobră, iar discuţiile, bineînţeles, pe acelaşi subiect.

După masa copioasă şi vinul din belşug, musafirii fură invitaţi într-o altă sală splendidă, unde se servi cafeaua.

Tânărul care stătuse la cină lângă Steve îşi ceru acum permisiunea să se aşeze din nou lângă ea, pe canapeaua satinată şi confortabilă.

Imediat ce primi acceptul tinerei englezoaice, începu să pună o serie întreagă de întrebări legate de Anglia şi de viaţa lui Steve de acolo.

- Cu ani în urmă, am vizitat şi eu Anglia, spuse el, şi sper să mă întorc, cândva. Cât timp veţi rămâne în Portugalia?

- Oh, n-aş putea să spun, răspunse Steve, simţind că ar vrea ca tânărul să n-o mai soarbă din priviri, cum făcea.

Era un bărbat atractiv, totuşi, cu un păr negru

strălucitor, cu ochi negri şi un şir de dinţi absolut perfecţi. Se numea Carlos şi era un Castelos, ceea ce însemna că făcea parte din familia la care fuseseră invitaţi Dom Manoel şi logodnica lui, în prima zi în care îşi începuse ea lucrarea.

- Nu e o vizită scurtă, nu? continuă tânărul. Adică, aşa, de vreo săptămână sau două. Vreau să spun, veţi rămâne aici cât timp va sta şi fratele dumneavoastră?

- Incă nu ştiu. Depinde cât de mult timp va fi de acord fratele meu să stau cu el.

- Ah, dar sunt sigur că e fericit că aţi venit aici, spuse el, trăgându-se mai aproape de ea. Sunteţi atât de frumoasă, sunt convins că v-a pictat de nenumărate ori.

Steve începu să râdă, amuzată.

- Cine? Tim? Nu, nu mi-a cerut niciodată să-i fiu model şi nu-l blamez. O soră nu te poate. inspira atât de mult.

- Am înţeles că aţi început să faceţi un bust pentru senhorita Almeida.

- Ah, da, încerc, nu pot să spun că am reuşit ceva, deocamdată.

- Cred că sunteţi foarte inteligentă. La fel de

inteligentă pe cât de frumoasă.

- Ah, vă rog, nu încercaţi să mă flataţi astfel, replică ea, în timp ce-l observă pe Dom Manoel privindu-i încruntat din capătul celălalt al sălii.

Deşi el nu mi-a acordat nicio atenţie după ce ne-a primit, e totuşi enervat că mă vede discutând cu un alt bărbat, îşi spuse Steve. Probabil pentru că tânărul nu-i fusese prezentat şi, în plus, nu mai era nicio altă femeie lângă ea.

- Sunteţi căsătorit, domnule Castelos, sau. logodit?

- Oh, Dumnezeule, nu! exclamă el ca şi cum ar fi fost şocat de idee. Şi n-am nicio idee când mă voi putea hotărî s-o fac. Când o voi face, însă, voi vrea s-o rup cu tradiţia familiei mele şi să mă căsătoresc cu o străină. Călătoriile pe care le-am făcut mi-au lărgit orizontul, sper. Personal, cred că femeile anglo-saxone sunt mult mai potrivite cu gustul meu. Sunt deschise spre comunicare şi au iniţiativă, mult mai mult decât femeile latine.

- Sunt sigură că au şi ele o serie întreagă de alte calităţi, răspunse Steve.

- Eu sunt foarte ambiţios, senhorita. Vreau să plec în America şi să-mi fac un viitor acolo. Sunt deja

un om bogat, dar în America aş avea şi mai mult. V-ar plăcea să trăiţi în America, domnişoară Wayne?

- Eu?.Nu. nu ştiu ce să spun. Nu m-am gândit niciodată.

Din capătul celălalt al sălii, ochii lui Dom Manoel îi aruncară din nou fulgere.

- E o noapte foarte frumoasă, senhorita, spuse Carlos. Ce-aţi zice dacă am ieşi să luăm o gură de aer? E foarte cald, aici.

Steve fu de acord, pentru că, într-adevăr, aerul din salon devenise aproape irespirabil.

In plus, îi era din ce în ce mai greu să suporte faptul că era singura pată de culoare din toată încăperea şi regreta, o dată în plus, că nu-şi pusese o rochie neagră sau albă.

In grădină, însă, începu imediat să se simtă mult mai bine. Stelele străluceau cu putere pe cerul senin, iar murmurul mării dădea atmosferei o notă de mister şi de frumuseţe aparte.

- Aş fi vrut să vă cer şi mai devreme să ieşim, dar n-am îndrăznit. Până la urmă, însă, mi-am luat inima-n dinţi şi-am făcut-o, deşi e un fapt neobişnuit, aici. Sunteţi însă atât de specială, încât am vrut să stăm măcar câteva clipe singuri.

- A, şi credeţi că. ceilalţi vor vedea cu ochi răi acest fapt? întrebă ea, în timp ce se îndreptau din nou spre casă.

- Da, sunt sigur că toată lumea discută acum despre această ieşire a noastră, dar.

Carlos nu-şi mai continuă fraza, pentru că Dom Manoel, care-i aşteptase pe terasă, se grăbi să-i spună că mama lui îl căuta de câteva minute.

După asta, o prinse pe Steve de braţ şi--i spuse încet, în timp ce o conducea spre capătul terasei:

- Cred că trebuie să vă fac o observaţie, senhorita, spuse el, rece. în Portugalia nu se obişnuieşte ca o fată să dispară în întuneric cu un băiat, mai ales când l-a cunoscut abia în acea zi.

Steve simţi cum i se înroşesc obrajii de indignare.

- Ce ridicol! exclamă ea. Senhor Castelos m-a întrebat dacă n-aş vrea să inspir puţin aer curat şi eu am fost de acord. Sunt foarte multe persoane în salon şi e un aer foarte închis,
acolo.

- Imi pare rău că nu v-aţi simţit bine. A fost doar atât, sau.?

- Vreţi să ştiţi dacă mă plictisesc?

- Da.

- Nu, deşi nimeni în afară de senhor Carlos n-a făcut efortul de a-mi vorbi. Asta poate pentru că sunt englezoaică... Poate par greu de abordat...

- N-aş spune asta.

Răspunsul lui o făcu pe Steve să-l privească întrebător şi destul de nemulţumită, astfel încât bărbatul îşi schimbă tonul şi adăugă:

- Mă tem că v-aţi simţit neglijată. Dar. nu e uşor pentru mine să vorbesc cu toţi invitaţii. Mai ales acum, când suntem în circumstanţe atât de deosebite. Insă m-am gândit să stau de vorbă cu dumneavoastră puţin mai târziu.

- Vă asigur, Dom Manoel, că n-am aşteptat să vă conversaţi cu mine în această seară. Am realizat ce onoare mi-aţi făcut invitându-mă la această petrecere şi îmi pare foarte rău că v-aţi neglijat musafirii pentru a vorbi acum cu mine.

- Sunt gazdă, eram dator să vă atenţionez.

- Da, dar aţi părăsit-o pe logodnica dumneavoastră, pentru acest lucru.

- Logodnica mea va supravieţui, câteva minute fără mine, răspunse el pe un ton enervat şi o conduse pe Steve spre grădină. V-aţi simţit bine cu

senhor Carlos? E un tânăr foarte atrăgător.

- De ce mă întrebaţi? Sunt o mulţime de bărbaţi frumoşi în lumea asta. Nu înseamnă că senhor Carlos e atât de deosebit, dacă arată bine.

- Mă gândeam că pentru o fată drăguţă ca dumneavoastră, e important ca un bărbat să fie atrăgător.

Steve nu răspunse.

Prezenţa lui o tulbura, ca-ntotdeauna.

- Poate sunteţi, deja, plictisită de bărbaţi, spuse Dom Manoel, uşor sarcastic. Sunteţi foarte tânără, dar aveţi poate o vastă experienţă în materie...

- Ah, bineînţeles că nu, răspunse Steve, indignată, pentru că avea impresia că râde de ea.

- Poate ar trebui să ştiţi că, pe-aici, senhor Carlos trece drept un adevărat cuceritor. Şi. poate chiar ar fi, dacă i-ar fi permis convenienţele. Chiar şi femeile mai în vârstă sunt fermecate de el. V-a propus, cumva, să vă mai întâlniţi, într-o altă zi?

- Acest tip de întrebări intră în conversaţiile curente ale portughezilor? întrebă Steve .

Dom Manoel râse încet, continuând s-o ghideze pe
cărările înguste ale grădinii.

Steve realiză, brusc că erau mult mai departe de casă decât fusese cu senhor Carlos, iar Dom Manoel era logodit.

Privindu-l cu coada ochiului, tânăra observă că faţa lui era gânditoare şi destul de tristă.

- Ei, bine? La ce te gândeşti, senhorita Stephanie?

- La senhora Almeida.O neglijaţi.

- Ne vom căsători curând, iar după aceea mă voi dedica ei pentru tot restul vieţii noastre.

- Aţi spus asta pe un ton din care s-ar putea crede că nu sunteţi pregătit, încă.

- Cum să nu fiu pregătit? E atât de drăguţă. Va fi o bucurie s-o am alături, va fi mama copiilor mei.

- Da, răspunse Steve . Va fi, desigur, toate acestea. Dar un bărbat îndrăgostit nu poate enumera. calităţile iubitei. Nici nu poate să facă niciun fel de calcule! Nu credeţi?

Dom Manoel îşi ridică întrebător, sprâncenele:

- Asta e ideea ta despre dragoste?

- E ideea englezilor despre dragoste.

- Şi tu eşti foarte ataşată de această idee, am dreptate? spuse el, atingând-o uşor pe umeri.

Dom Manoel era foarte aproape de nuntă, dar o

mângâia! Apoi, îl auzi murmurând:

- Rochia asta te face să arăţi ca o floare roşie. De ce vrei să pari ceva. ce nu eşti? Dacă ar fi fost să porţi o rochie care te reprezenta, în mod sigur nu era una de acest gen. Ai fi îmbrăcat o rochie strălucitoare ca stelele, iar în păr ţi-ai fi pus flori albe, spuse el şi o cuprinse de mijloc.

Şocată de gestul lui, Steve se dădu un pas înapoi şi se dezechilibra.

- Ah, e vina mea, v-aţi scrântit cumva glezna? o întrebă Dom Manoel, aplecându-se spre piciorul ei.

- Nu, nu.îl asigură ea, cu respiraţia întretăiată. Mă simt foarte bine.

- Cărările astea sunt atât de înguste. Ar fi trebuit să vă avertizez că trebuie să fiţi atentă, spuse el, continuând s-o ţină în braţe, în timp ce Steve avea impresia stranie că-i era foarte greu s-o elibereze.

- Vă asigur, insistă ea, că mă simt foarte bine.

Dom Manoel îi privi gura roşie, cu buzele întredeschise, şi scoase un sunet înfundat, prelung şi parcă dureros..

- Mai bine am pleca, spuse el, îndepărtând-o brusc. Fratele dumneavoastră cred că se întreabă ce s-a întâmplat, că nu vă mai întoarceţi în casă.

- Ah, el nu atât de mult, dar sunt sigură că senhorita Almeida e îngrijorată din pricina dumneavoastră, replică Steve cu respiraţia întretăiată, ca şi cum ar fi alergat.

Odată întorşi în casă, Dom Manoel se îndreptă imediat spre grupul de prieteni în care era şi logodnica lui.

Steve îi aruncă fratelui ei o privire rapidă, dându-i de înţeles că era momentul să plece acasă.

Realizând ce anume doreşte sora lui, Tim se supuse, deşi, în mod evident, se simţea foarte bine, acolo. Se-ndreptă aşadar spre Dom Manoel şi--i mulţumi pentru seara deosebită la care fuseseră invitaţi.

Steve se apropie şi ea şi, cu glasul gâtuit de emoţie, murmură:

- Noapte bună, senhor.

- Mulţumesc pentru seara asta atât de minunată, îi răspunse Dom Manoel şi Steve se întrebă de ce prezenţa ei îl făcuse să se simtă atât de bine.

Fiind o persoană sinceră, tânăra găsi imediat, răspunsul, oricât ar fi părut de surprinzător.

Din punctul ei de vedere, fusese o seară deloc spectaculoasă, presărată cu câteva momente cu

adevărat minunate. In drumul spre casă, Tim fu atât de tăcut, cum Steve nu-l mai văzuse niciodată.

Nu-l întrebă însă de ce. Oricum, putea bănui cu uşurinţă, totul.

Totuşi, când intrară cu maşina în garaj, acesta îi spuse:

- Nu vom mai merge la nicio petrecere organizată de

Dom Manoel, înainte de căsătoria lui. Dacă ne va invita din nou, vom refuza.

Steve nu răspunse. Era sigură că Dom Manoel nu-i va mai invita, oricum, înainte de nunta sa. Se întreba, însă, dacă va mai dori ca ea să continue lucrarea începută pentru viitoarea lui soţie.

Capitolul 4

în noaptea aceea, Steve nu reuşi să adoarmă. Astfel, după un timp, se ridică din pat şi se duse la fereastră, pentru a privi luna care se oglindea în mare.

Nu mai avea niciun dubiu în legătură cu ceea ce se întâmpla cu ea.

Era îndrăgostită de Dom Manoel de Romeiro şi, deşi nu îndrăznea să creadă că şi el era îndrăgostit de ea, ceva îi spunea, totuşi, că nu-i era indiferentă.

Ştia asta cu siguranţă de-acum, la fel cum ştia că era de-ajuns să-l vadă, pentru ca sângele să-i curgă cu mai multă viteză prin vene şi corpul să-i tremure, chiar dacă între ei era un zid, care nu va putea fi escaladat niciodată.

Nu-şi dădea seama cât de mult o iubea pe viitoarea lui

soţie, dar gândul că o altă femeie îi va dărui copii era cea mai insuportabilă durere pe care o avusese în toată viaţa ei.

Niciun bărbat pe care-l cunoscuse înainte nu reuşise s-o răscolească astfel, îşi spuse Steve. Cum se întâmplase, atunci, ca un bărbat cu principii atât de rigide şi care nu e capabil să înţeleagă modul ei de a vedea dragostea, reuşise să stârnească în ea asemenea sentimente?

Sau.. .gândea şi el, la fel, din acest punct de vedere?

Steve se aplecă mai mult pe fereastră, uitându-se facinată la primele semne ale răsăritului, care anunţau o zi de-a dreptul strălucitoare.

Deodată, aerul din camera mică i se păru irespirabil.

Acolo jos, pe plajă, plimbându-se pe nisipul sclipitor, şi-ar putea aduna mai bine gândurile.

Astfel, se îmbrăcă în grabă, atentă să nu-şi trezească fratele şi coborî scările, cu sandalele în mână.

La marginea mării, nu mai simţi nimic din oboseala dinainte, datorată faptului că nu reuşise să se odihnească.

Işi dădu părul la o parte, strângându-şi mai bine sveterul subţire pe corp.

In acel moment, însă, văzu o altă siluetă îmbrăcată în sveter, îndreptându-se spre malul mării, în timp ce privea, cu îngândurare, spre căsuţa lui Tim.

In momentul în care o zări, ochii lui întunecaţi se luminară, surprinşi, după care se îndreptă agale spre ea.

Steve, în schimb, alergă într-un suflet spre el, cuprinzându-l în braţe, cu ochii strălucind la fel de aprins ca razele soarelui care-ncepuseră să-nvăluie marea.

- Ce faci aici, la ora asta? vru să ştie Steve, renunţând, în acelaşi timp, la pronumele de politeţe.

în loc de orice alt răspuns, Dom Manoel o strânse cu putere la piept.

Apoi, după ce o ţinu, astfel o vreme, tăcut, îi răspunse şoptit tot cu o întrebare:

- Tu ce faci, aici, la ora asta?

- N-am putut să dorm.

- Nici eu, veni simplu răspunsul.

- Am încercat. Dar, n-am reuşit.

- Oh, Stephanie, murmură el oftând în aurul

părului ei şi nu mai avură nevoie de alte cuvinte pentru a înţelege.

Apoi, se îmbrăţişară lung, minute în şir, ca două persoane care fuseseră pe punctul să se înece, dar reuşiseră să se salveze în ultima clipă.

Pe urmă, încet-încet, gura lui începu s-o sărute peste toată faţa, pe gât şi pe umeri, prinzându-i apoi buzele, cu o pasiune nestăpânită şi atât de mare, încât Steve îşi spuse că nici în visele cele mai îndrăzneţe nu sperase să fie devorată vreodată, de un bărbat, cum era în acele momente. Mâinile lui păreau atrase ca un magnet de corpul tinerei blonde şi firave.

în vinele ei, aşişderea, crescu un foc fără margini şi-i veni să plângă de extaz, simţindu-l. Emoţiile pe care i le producea se traduceau într-o pasiune disperată şi Steve ştiu cu siguranţă, din acel moment, că şi el avea aceleaşi sentimente pentru ea.

- Oh, Manoel! exclamă Steve în jerseul lui şi bărbatul o ridică în braţe, aşezând-o pe una din stâncile de lângă ei.

Ochii ei albaştri se deschiseră mari, spre el şi când acesta se uită-n adâncul lor şi văzu câtă dorinţă ardea sub genele brune-aurii, începu să tremure,

mângâind-o cu şi mai multă nerăbdare, peste tot.

- Dragostea mea! şopti el. Micuţa mea englezoaică. Eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu-ţi pot spune ce mult ai început să însemni pentru mine şi cât de nebun sunt după tine.

- De ce nu mi-ai spus toate astea, aseară?

- Pentru că aseară ai fugit.

- Da, e adevărat, dar tu ai fost cel care-ai fugit primul. Ai uitat-o pe Madalena?

Nici chiar pomenirea numelui logodnicei lui nu-i putu stăpâni focul şi Dom Manoel continuă s-o sărute, pe Steve, cu aceeaşi pasiune dinainte.

Avea o nevoie disperată de ea şi trebuia să ştie ce înseamnă el, pentru sufletul ei.

- Te iubesc, şopti Steve, cu faţa radiind de lumina dragostei născute în ea. Cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, deşi atunci mi-am spus că eşti arogant şi nesuferit şi te-am urât.

- Şi eu mi-am spus că eşti doar o englezoaică nematurizată şi căpăţânoasă, pe care ar fi mai bine s-o evit. N-am putut, însă, şi zi după zi mă gândeam tot mai mult la tine şi noapte după noapte te visam din ce în ce, mai des.

- Ah, atunci, de-asta m-ai chemat la tine pentru bustul Madalenei.

- Bineînţeles, trebuia să te simt aproape. Incă de la început, am simţit că nu voi mai avea linişte, dacă nu te voi vedea cât mai des cu putinţă. Nu mai puteam trăi fără să văd părul tău de aur, pielea ta atât de fină şi de proaspătă ca lumina zorilor şi ochii tăi ca două lacuri albastre şi adânci, spuse el, în timp ce buzele îi colindară cu delicateţe faţa, gâtul, adâncitura dintre sâni.

Steve închise ochii, tremurând de dorinţă şi gemând la fiecare atingere a lui.

Apoi, dintr-o dată, îşi ridică pleoapele şi privi peste umărul lui.

- Manoel!... Din locul ăsta, putem fi văzuţi din casă. Dacă
Tim s-a trezit devreme astăzi, a observat că suntem aici şi că ne sărutăm.

- Mi-am asumat acest risc, pentru că am plecat de-acasă cu gândul să te văd, într-un fel, sau altul. Nu mai puteam să aştept. Aseară am înţeles amândoi ce se-ntâmplă cu noi şi nu m-am gândit nicio clipă că vei nega faţă de tine însăţi ceea ce simţi. Două persoane care se îndrăgostesc atât de

repede şi de tare, cum am făcut noi, e un lucru foarte rar şi nu cred că n-ai fost şi puţin satisfăcută, de asta. Chiar dacă ne dăm seama că totul e fără niciun rost, adăugă el, gânditor.

- Atunci, crezi că. ceea ce simţim acum unul pentru celălalt. nu poate schimba, nimic? Planurile tale cu Madalena, vreau să spun.

- Bineînţeles, că nu, răspunse el, cu faţa ca de piatră. Căsătoria mea cu Madalena va avea loc la data şi la ora stabilită. Am cerut-o de nevastă şi nu pot să dau înapoi. Doar dacă ea nu mai doreşte această căsătorie. Dar.

Steve îşi acoperi ochii cu ambele mâini şi rămase un timp în această poziţie.

După câteva minute, însă, spuse încet:

- La data stabilită? N-am ştiut că ai stabilitt chiar şi data, deja.

- Da, va fi pe data de paisprezece, luna viitoare. Mai sunt, aşadar, vreo trei săptămâni. Dar te asigur că, dacă n-aveam deja, prevăzut acest contract nupţial, nimic nu m-ar fi împiedicat să te cer de soţie încă de când te-am văzut pentru a doua oară, în noaptea aceea, aici, pe plajă.

Steve întoarse capul, pentru a privi în altă parte.

Deodată, parcă tot soarele dispăru şi toată lumina zilei, iar ea fu copleşită de umilinţă, în toată fiinţa sa, pentru că în dimineaţa aceasta îi căzuse pur şi simplu în braţe, pradă vâltorii sentimentelor.

- Dar. în acest caz. de ce-ai mai făcut planuri de căsătorie cu Madalena? Ea a venit la două zile, după sosirea mea. De ce nu mi-ai propus, atunci, mie? De ce-ai considerat că, totuşi, ea e soţia potrivită pentru tine şi ai chemat-o aici? In plus, te văd foarte grăbit să faci nunta.

Dom Manoel zâmbi larg:

- In Portugalia, nimeni nu se aşteaptă să se îndrăgostească, înaintea căsătoriei. Căsătoria e ceva foarte important şi emoţia are prea puţin de-a face cu acest lucru. Eu am deja treizeci şi şase de ani şi, după tradiţiile ţării mele, am aşteptat cam prea mult.

- Atunci. admiţi că nu. eşti îndrăgostit de Madalena.? spuse ea, privindu-l în ochi şi, deşi înainte simţise că alunecă în agonie, acum, în toată expresia ei era o licărire de speranţă sălbatică.

Privirea lui întunecată o susţinu imediat pe a ei:

- Cum aş putea să fiu îndrăgostit de ea, când sunt îndrăgostit de tine? E adevărat că e o fiinţă

încântătoare, trebuie să recunosc. Are tot ce un bărbat de vârsta mea şi-ar putea dori de la o soţie. Dar dacă mă întrebi cât se extaziază fiinţa mea în faţa ei, răspunsul meu va fi.,, niciun pic". Vreau s-o protejez, vreau să-i ofer numele meu, dar. atât.

- Atunci, mi se pare de-a dreptul imoral să te căsătoreşti cu ea.

- Ti-am spus că nimeni nu se gândeşte la dragoste când se căsătoreşte, în Portugalia.

Dacă cei care se căsătoresc se întâmplă să fie şi îndrăgostiţi unul de altul, atunci înseamnă că sunt norocoşi. Dar, dacă nu sunt.

- Dumnezeule, mie mi se pare oribil, răspunse Steve, acoperindu-şi din nou faţa cu mâinile.

- Oh, nu, replică Dom Manoel, cu o expresie prin care vroia să spună că nu trebuia să dea atâta importanţă acestui fapt şi-i luă mâinile pentru a i le săruta. E un adevăr, iubito. Oh, dragostea mea, care-mi dai atât de mult, ce ne vom face? Ştiu că nu e bine pentru reputaţia ta ce facem noi acum, dar nu pot să stau departe de tine.

- Voi pleca în Anglia, e cel mai bun lucru pe care pot să-l fac.

Dom Manoel o prinse de umeri, şi-i spuse cu un

glas
rugător:

- Nu! Nu poţi face asta, Stephanie. nu trebuie să faci asta!. Eşti în siguranţă aici, cu fratele tău. Şi apoi. trebuie să termini lucrarea pe care ai început-o pentru logodnica mea.

- Nu, nu voi mai putea continua. Manoel, trebuie să-ţi dai serama că un asemenea lucru e imposibil!.

- Nu, nu-ţi poate fi imposibil, pentru că eşti foarte dibace. Eşti la fel de talentată ca şi fratele tău. Dacă rămâi în Portugalia, îţi pot aranja să găseşti comenzi importante şi bine plătite. Ştiu că ai nevoie să lucrezi, aşa cum are şi fratele tău. Vă voi ajuta pe amândoi, cât de mult pot. Vă puteţi baza pe mine.

- Eşti foarte amabil, dar pot să-mi găsesc singură de lucru, răspunse ea, cu răceală.

- Foarte bine, atunci, replică Dom Manoel, lăsându-i brusc mâinile. Dar dacă vei rămâne în Portugalia, îţi voi acorda oricum tot sprijinul.

- Nu voi rămâne în Portugalia.

Dom Manoel îşi îndreptă privirile spre casa lui Tim.

- Acum, ar fi mai bine să mergi în casă, pentru micul dejun. Te voi căuta peste câteva zile şi vom

căuta un loc unde să stăm liniştiţi, pentru a vorbi de problemele noastre. Până atunci, încearcă să nu te gândeşti la mine cu duşmănie. Poate nu mă ridic la standardele unui bărbat englez, dar, cel puţin, sunt un om de onoare. Nu pot să-mi calc cuvântul dat, doar pentru că asta m-ar face pe mine personal de mii de ori mai fericit decât sunt.

- Oh, Manuel.

- Acum, du-te în casă. Voi sta aici, pentru a te urmări până ajungi la uşă. Dacă Tim ne-a observat, poţi să-i spui adevărul. Cum vrei tu. Sau. poţi să nu-i spui nimic.

înainte de a pleca, Steve îl întrebă, cu timiditate:

- Te voi mai vedea, uneori?

- Ti-am promis, deja, iubito. Acum, du-te.

- Mi-ar fi foarte greu dacă nu ne-am mai vedea, comentă ea, ca în transă.

Când ajunse înăuntru, îl găsi pe Tim aşteptând-o. Pusese laptele la foc pentru cafeaua de dimineaţă şi când o văzu, o privi curios:

- Te-ai trezit devreme astăzi, observă el. Te-am auzit ieşind din casă, cu vreo oră în urmă. Ce s-a întâmplat? N-ai putut să dormi?

- Nu, nu ştiu de ce.. Cred că a fost prea cald, azi-

noapte.

- Foarte cald, răspunse el, turnând laptele într-un ibric şi punându-l pe o tavă. Cât de departe ai fost, acum? O plimbare de dimineaţă te ajută să-ţi pui ordine în gânduri şi să-ţi organizezi mai bine, ziua. Aşa e. în general. Tu însă arăţi ca şi cum te-ai fi obosit prea mult, eşti palidă.

,, Şi cu buzele extrem de roşii, ca şi cum ai fi fost sărutată cu foc", fu el pe punctul să adauge, dar preferă să nu spună nimic din ceea ce văzuse pe fereastră, cu puţin timp în urmă. Ii părea însă rău pentru ea. Se vedea că suferă, ca un copil căruia tocmai i se spusese că n-avea voie să se mai joace cu jucăria preferată.

Tăie, aşadar, pâinea în tăcere şi o puse în aparatul pentru prăjit pâinea.

- Iţi spun eu ce va fi cel mai bine să facem noi astăzi, fato. Ne urcăm în maşină şi mergem să-ţi mai arăt nişte locuri de pe-aici. Ce zici de asta?

- Da, ar fi excelent, răspunse ea, întrebându-se ce anume o oprea să-i spună ce se întâmpla cu ea.

In schimb, se apropie de el şi, luându-l cu drăgălăşenie de braţ, îl întrebă:

- Tim. Ce părere ai tu despre modul în care văd

portughezii căsătoria? Adică.Din câte am înţeles. Se căsătoresc pentru că e o afacere bună şi nimic mai mult.

- Cred că e barbar, răspunse el încet, cerându-i apoi să aducă marmelada din bufet. Absolut barbar, repetă el, căzut pe gânduri.

Capitolul 5

Se făcuse deja unsprezece, când cei doi fraţi se angajară, cu maşina lui Tim, pe şoseaua mărginită de măslini, încântaţi de frumuseţile care se întindeau pretutindeni în faţa lor.

Steve îşi spuse că nu va putea uita niciodată albastrul-intens al cerului Portugaliei din acel moment şi nici razele de soare, atât de calde şi de mângâietoare, care pătrundeau până la ei prin ferestrele maşinii.

La ora prânzului se opriră la un han din munţi, unde luară un prânz uşor, după care se afundară şi mai mult în inima muntelui.

Steve avea impresia ciudată că încerca să scape de ceva anume şi că fratele ei era în aceeaşi situaţie.

în mod sigur, senhorita Madalena Almeida îi bântuia toate gândurile şi spera ca această mică excursie în maşina lui veche va face un miracol şi-l va elibera, pe Manoel.

Ea însăşi se simţea ca şi cum ar fi fost rănită de moarte.

Steve oftă adânc, pradă acestui gând şi Tim o privi ridicându-şi sprâncenele cu îngrijorare:

- Dacă Portugalia a început să nu-ţi mai placă,

atunci e mai bine să te întorci acasă, nu? Nu-mi place să pun întrebări, şi dacă tu consideri că nu e cazul să-mi spui ce se întâmplă cu tine, pot să accept asta, dar n-aş vrea să fii nefericită, aici, dacă tot te-am invitat.

Steve îşi dădu seama, astfel, că fratele ei văzuse de la fereastra casei tot, în dimineaţa aceea şi considera că cel mai bun lucru pentru a rezolva situaţia creată era să se întoarcă în Anglia.

Steve îşi întoarse capul spre fereastră şi privi îngândurată de-a lungul şoselei.

N-avea curajul să-i spună lui Tim ce se întâmpla în sufletul ei. Nu încă.

Totul o luase prin surprindere.

Totuşi, gândul de a părăsi Portugalia făcea să i se strângă inima.

Tim îi puse o mână pe genunchi, aşa cum făcea ori de câte ori dorea s-o consoleze.

- Bine, nu-mi spune nimic. Dar nu mai sta aici, dacă cineva ţi-a frânt inima. Dacă o vei face şi vei continua să suferi, voi regreta toată viaţa că te-am invitat aici.

- Stai liniştit, Tim, ştiu să fiu stăpână pe mine şi nu voi lăsa pe nimeni să mă rănească.

- Frumoase cuvinte, replică el, dar inima ni se frânge chiar împotriva dorinţei noastre, uneori.

- Nu în cazul meu.

Tim strânse buzele, neîncrezător:

- Chiar aşa? Cum reuşeşti?

- Pentru că inima mea e înconjurată de un scut de mândrie.

- Şi mândria are limitele ei. Uneori, şi ea poate fi învinsă. Deşi n-am trăit prea mult, am învăţat deja asta.

- Dar.. Mi-ai spus că n-ai fost niciodată îndrăgostit.

- Aşa ţi-am spus? întrebă el, surâzând poznaş, în contrast puternic cu tristeţea ochilor. Atunci înseamnă că. nu eram, încă. Sau . n-am vrut să admit nici faţă de mine însămi.

- Vrei să spui că te-ai îndrăgostit într-un timp atât de scurt?

- Hai să bem un ceai, schimbă Tim vorba. Vom trece în curând printr-un sătuc foarte drăguţ, unde e o ceainărie cu un ceai foarte special.

în drumul spre casă, trecuseră pe lângă o maşină albastră, foarte elegantă, lângă care era o tânără îmbrăcată extrem de

şic.

Imediat ce-i depăşiră, cineva din grup le făcu un semn cu mâna şi Steve o recunoscu, fără niciun fel de dificultate, pe senhorita Almeida.

De fapt, Tim o observasee mai dinainte şi încetini automobilul, hotărât, în mod evident, să oprească, chiar dacă n-ar fi făcut ea toate acele semne impacientate.

Opriră, aşadar, în faţa maşinii de la marginea drumului şi Madalena veni imediat spre ei, cu un surâs foarte atrăgător şi delicat.

Steve avu impresia că tânăra domnişoară Almeida se uită numai spre Tim, ca şi cum toate celelalte persoane din jur dispăruseră.

- Ah, senhor Tim, exclamă ea, dar se corectă imediat. Iertaţi-mă, ar fi trebuit să spun senhor Wayne, nu-i aşa? spuse ea şi Steve observă cu uimire că fratele ei se transformă dintr-o dată, ca şi cum ar fi luat un narcotic, privind-o.

- Senhorita, replică Tim, noi suntem în serviciul dumneavoastră, la urma urmei. Ce s-a întâmplat cu maşina în care eraţi?

Părând că-şi aminteşte brusc de bunele maniere, Madalena îi întinse lui Steve o mână fină şi fermă:

- Ah, mă tem că am fost atât de preocupată să-l abordez pe domnul Tim, încât am uitat să vă salut. Când l-am văzut, mi-am spus: uite pe cineva care ar putea să mă ajute să-mi fac maşina să pornească din nou.

Tim surâse uşor amuzat şi o întrebă din nou ce probleme sunt cu maşina ei.

- Nu ştiu. Tot ce pot să vă spun e că nu pot s-o mai pornesc. E un dar de la logodnicul meu. De la Dom Manoel. E foarte modernă, dar nu mă aşteptam să nu mă descurc cu ea. Dintr-o dată, am observat că începe să facă ,, poc, poc, poc" şi. gata, spuse ea, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi elocvente din mâini şi din umeri. Aţi mai văzut vreodată un astfel de tip de maşină, senhor Tim?

- Da. Am mai văzut câteva, replică el, ieşind din maşina sa şi începând să examineze automobilul senhoritei Madalena.

După câteva momente, bărbatul îşi dădu seama că era depăşit de situaţie şi spuse cu blândeţe:

- Nu pot face nimic, senhorita. Veţi veni cu maşina noastră şi vom suna un mecanic pe care să-l trimitem aici să rezolve problema. E loc destul în maşina mea, aşa că nu vă faceţi niciun fel de

probleme. Steve poate să treacă pe unul din locurile din spate.

Pe bancheta din spatele maşinii erau o mulţime de bidoane cu benzină, astfel încât era foarte puţin spaţiu pentru a mai sta cineva acolo.

Steve însă îşi dădu sema că n-avea niciun rost să obiecteze
şi-şi schimbă locul, surâzând.

Madalena protestă mai întâi, dar când Tim insistă, spunându-i că riscă să-şi strice hainele, aceasta acceptă cu un surâs de mulţumire locul eliberat de Steve.

- Dar sunteţi foarte, foarte amabili, declară ea.

- Nu e nicio problemă, replică Steve cu jumătate de gură, simţind că îi era extrem de dificil să stea în apropierea portughezei.

După asta, se lăsă pe spate, în scaunul ei şi ascultă, tăcută, conversaţia celor doi.

Când ajunseră în faţa casei lui Tim, Madalena se întoarse spre Steve şi-i spuse cu un uşor reproş:

- N-aţi mai venit astăzi să continuăm lucrarea, domnişoară Wayne. V-am aşteptat şi doar spre prânz Manoel mi-a spus că nu crede că veţi mai veni şi m-am întrebat de ce. Sper că nu sunteţi bolnavă.

- Ah, nici vorbă, interveni Tim. Steve nu e niciodată bolnavă. E asemenea unui cal de curse, nu-i aşa, Steve?.

Steve nu răspunse, dar încercă un râs uşor, întorcându-şi capul spre fereastră.

- Pur şi simplu am avut amândoi chef de o plimbare, pentru că n-am mai ieşit de multă vreme împreună, adăugă Tim. Imi pare rău, dacă v-a dezamăgit astfel în dimineaţa asta.

- Ah, nu m-a deranjat, doar că îmi face plăcere întotdeauna s-o întâlnesc pe domnişoara Wayne şi am fost îngrijorată, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva rău, spuse ea şi zâmbi atât de frumos, încât Steve se simţi vinovată. Nu putu însă să nu se întrebe dacă această fată atât de încântătoare era îndrăgostită de bărbatul cu care se căsătorea.

Din punctul ei de vedere, Madalena era făcută pentru a fi iubită şi a iubi. Cum a putut să accepte să se căsătorească fără dragoste, era un lucru pe care o fată englezoaică nu l-ar putea înţelege niciodată.

Poate, după ce se vor căsători.

Steve alungă imediat acest gând, pentru că-i făcea rău.

- Poate nu sunt un subiect interesant pentru dumneavoastă, domnişoară Wayne, şi nu mai puteţi continua lucrarea, spuse Madalena cu o privire plină de căldură. Manuel, însă, ţine foarte mult să aibă o sculpură cu chipul meu şi n-aş vrea să-l dezamăgesc.

- Nu, nu trebuie să-l dezamăgiţi. Voi veni mâine dimineaţă, din nou. Spune-ţi la ce oră v-ar conveni mai mult, replică Steve.

- La ce oră doriţi, răspunse Madalena, bătând din palme, fericită. Vă voi aştepta.

între timp, Tim intră în casă şi sună un mecanic, pe care-l trimise la maşina abandonată în şosea.

Când se întoarse, îi propuse tinerei portugheze să intre câteva minute pentru a-i oferi ceva de băut, înainte de a o conduce la Quinta Rosa.

Madalena îi aruncă lui Tim o privire galeşă şi-i răspunse cu o voce foarte dulce, că acceptă invitaţia, deşi nu obişnuia să bea alcool.

- Atunci, o limonadă, spuse Tim, plin de speranţe.

- Mulţumesc foarte mult. Aş vrea însă să-mi arătaţi câteva dintre picturile pe care le-aţi făcut recent, răspunse ea.

- O să fiu foarte fericit să vă ştiu părerea, replică Tim cu fervoare.

Odată ajunşi în casă, Tim îşi aduse portofoliul şi-i arătă Madalenei câteva dintre cele mai reprezentative picturi ale sale din ultimul timp.

Apoi, o rugă să se aşeze puţin, pentru a putea face o schiţă a feţei sale.

Madalena se bucură extrem de mult şi declară că va fi foarte bucuroasă să aibă un portret executat de el, după care-i preciză orele la care ar putea să-i pozeze.

După ce discutară despre toate acestea şi Tim termină schiţa, care-i reuşise de minune, Madalena declară că trebuie să plece la Quinta Rosa.

Exact în acel moment, însă, se auzi o maşină oprindu-se în faţa casei şi Steve se repezi la fereastră pentru a vedea cine e.
Nu mică îi fu surpriza când îl văzu coborând, în grabă şi îndreptându-se spre intrarea în casa lui Tim, pe Dom Manoel în persoană.

Era îmbrăcat într-un costum de seară alb, foarte elegant, cu o floare roşie la butonieră.

Privindu-l, Steve îşi spuse că, spre deosebire de felul în care arătase în acea dimineaţă, îmbrăcat în pulover, Dom Manoel era cu totul şi cu totul impresionant, spunând şi prin ţinuta abordată ce

anume era: un bărbat puternic şi foarte bogat, una dintre personalităţile cele mai importante din district.

După ce-l mai privi o clipă, cu inima sărindu-i în piept de emoţie, Steve se repezi să-i deschidă, cu faţa luminată de bucuria de a-l revedea.

El, însă, o privi încruntat şi o întrebă cu răceală:

- Senhorita Almeida e aici?

- E în atelier, cu fratele meu. îi face o schiţă pentru un portret. Vreţi să intraţi, senhor? întrebă ea, la fel de distantă ca şi el.

Dom Manoel nu reacţionă, părând să nu realizeze răceala ei voită şi acceptă invitaţia cu o mişcare afirmativă a capului, scurtă şi arogantă.

Steve îl conduse în atelierul lui Tim, unde Madalena râdea amuzată, luând câteva poziţii de poză pe care i le ceruse
desigur Tim, înainte.

Când îşi văzu logodnicul, oftă distrată, apoi îl privi alarmată şi sări de pe scaunul pe care stătuse până atunci, spunându-i precipitat:

- Manoel, e târziu? Imi pare rău dacă am uitat de timp, dar senhor Tim vrea să-mi facă un portret. A început, deja, nişte schiţe.

După ce spuse toate acestea, senhorita Almeida se uită îngrijorată la ceasul din perete.

Părea că uitase de o întâlnire foarte importantă, pentru cină, după modul în care era îmbrăcat Dom Manoel.

- Ah, e foarte târziu, continuă ea, cu privirea în pământ.

- Mi-a spus cineva că ţi s-a stricat maşina şi că domnul şi domnişoara Wayne te-au ajutat. Văzând că ai întârziat, am venit aici să întreb ce s-a întâmplat exact, spuse el cu răceală.

Observându-i tonul distant, Tim interveni:

- Mă tem că nici eu n-am realizat că e atât de târziu. Când încep să desenez, uit întotdeauna de timp.

- Credeam că sora dumneavoastră e cea pentru care logodnica mea e model.

Apoi, se uită din nou la ceas, cu nervozitate.

- Regret că trebuie să-ţi spun asta, Madalena, dar punctualitatea e o virtute, pe când întârzierile sunt considerate viciu. A fost foarte bine că i-ai cerut domnului
Wayne ajutorul, dar nu trebuia să intri aici neînsoţită, continuă el şi, luându-i jacheta de pe

marginea scaunului, îi înveli umerii.

Madalena îşi vârî, încet, mâinile pe mânecile înguste, uitându-se la logodnicul ei cu o privire vinovată, ca o şcolăriţă.

Dom Manoel se răsuci pe călcâie şi porni spre ieşire, lăsând să se-nţeleagă că nu mai vroia să rămână niciun moment acolo.

- Vă rog să mă iertaţi, senhorita, pentru problemele pe care vi le-am creat, spuse Tim, cu buzele strânse, în mod cert afectat de reacţia lui Dom Manoel.

După un moment, Dom Manoel se opri şi se întoarse spre Tim, apoi spre Steve:

- Mii de scuze, pentru deranjul pe care vi l-a provocat senhorita Madalena cu problemele ei.

Steve îl privi o clipă în ochi, după care se-ntoarse şi, fără a-i spune niciun cuvânt de la revedere se duse direct în atelierul fratelui ei.

După câteva minute, când Tim intră înăuntru, o găsi stând pe întuneric, cu o ţigară aprinsă în mână.

După ce aprinse lumina, Tim se apropie de sora sa şi o cuprinse după umeri.

- Hei!. Ce-i asta? Eşti atât de indignată pentru mine, sau

pentru tine însăţi?

- Bineînţeles că nu e pentru mine însămi, răspunse ea, strivindu-şi ţigara în scrumieră. Nu-mi pasă dacă Dom Manoel mă ignoră pe mine, dar s-a purtat inadmisibil cu tine. Tu eşti atât de drăguţ întotdeauna, cum poate cineva să se poarte cu atâta răceală cu tine? spuse Steve şi spre propria ei consternare, izbucni în lacrimi.

Tim o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere la piept, după care începu să-i mângâie părul, cu degetele lui sensibile de artist.

- Nu te supăra atât de tare, micuţo, o sfătui el. Umerii mei sunt puternici. Pot căra multe. Dom Manoel era nervos. Probabil se temuse pentru Madalena. Nu l-am văzut niciodată, înainte, în starea asta.

- Il urăsc!.

- Aş vrea să cred asta, surâse Tim. Cred că ar fi mai bine să-ţi cumpăr un bilet pentru Anglia.

- Nu, Tim, nu vreau să te părăsesc.

Mult mai târziu, în acea noapte, se auzi soneria de la intrare.

Cum Tim era plecat, Steve se duse să deschidă.

în momentul imediat următor, înmărmuri. în faţa ei, la fel de elegant ca la începutul serii, dar cu o faţă total răvăşită, stătea Dom Manoel.

Văzându-i ochii roşii şi inflamaţi, acesta se aplecă brusc asupra ei şi-i spuse cu o voce îndurerată:

- Stephanie, tu ai plâns. Oh, Stephanie, n-am putut să nu vin să te văd.

- Nu trebuia să vă deranjaţi, Dom Manoel, vă asigur. Atât eu cât şi fratele meu, am înţeles că aţi fost foarte enervat. N-ar fi trebuit s-o invităm înăuntru pe senhorita Almeida, aţi avut dreptate.

- Cred că am fost foarte nepoliticos cu tine şi cu fratele tău, gemu Dom Manoel.

- Nicio problemă, îl asigură Steve. Regret că nu vă pot invita în casă, dar fratele meu e plecat şi sunt singură. E foarte târziu şi trebuie să merg în pat, aşa că vă rog să mă scuzaţi.

- Când voi putea să te văd din nou? Vei veni mâine să-ţi continui sculptura?

- Nu cred, senhor. Am nevoie de câteva zile de repaus. în plus, senhorita Madalena cred că e extrem de ocupată acum, cu câteva zile înaintea nunţii.

Dom Manoel încuviinţă şi se roti brusc, pentru a

pleca.

Apoi, însă, se-ntoarse pe jumătate si spuse cu o expresie rigidă:

- Noapte bună si, te rog, transmite-i fratelui tău toate scuzele mele pentru cele întâmplate.

- Da, îi voi transmite, răspunse Steve, tulburată.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, Steve primi de la el un bilet care-i fusese adus de una dintre servitoarele de la Quinta Rosa.

Tim nu era acasă şi Steve se bucura pentru acest fapt în acel moment, pentru că ar fi pus, desigur, destule întrebări văzând plicul mic, dar impresionant prin formă şi antet.

înăuntru, era o singură foaie, ruptă dintr-un carnet de notiţe, cu un mesaj foarte scurt:

,, Vino să te întâlneşti cu mine, mâine dimineaţă, la ora zece. Te aştept la câţiva metri depărtare de gardul casei fratelui tău. Dacă nu vei veni până la zece şi jumătate, voi şti că n-ai acceptat această întâlnire.

Manoel."

Steve puse biletul într-unul dintre sertarele biroului, dar
se răzgândi apoi, şi-l vârî în buzunarul cămăşii.

Toate orele care urmară, îl pipăi, uşor din când în când, pentru a se asigura că nu-l pierduse.

A doua zi dimineaţă se îmbrăcă într-una dintre ţinutele ei pastelate, gândindu-se în acelaşi timp că nu era un gest prea înţelept să accepte întâlnirea cu

Dom Manoel, după modul în care se comportase cu ei.

Nu putea însă să nu-l vadă. Măcar câteva clipe.

Ieşi aşadar din casă, grăbindu-se spre locul pe care i-l indicase.

Il văzu imediat, la volanul automobilului lui crem, deosebit de luxos, la câţiva paşi de gardul casei lui Tim.

Când o văzu, porni încet spre ea şi, ajungând în dreptul ei, deschise portiera şi-i spuse:

- Urcă.

Steve se aşeză repede pe scaunul de lângă el şi oftă, emoţionată.

- Mă bucur că ai venit, spuse el. Mi-a fost foarte teamă că n-o vei face, adăugă apoi şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui, calzi şi recunoscători, în timp ce mâna atinse uşor mâna ei.

După asta, acceleră şi se integră pe şoseaua mărginită de copaci umbroşi.

- Unde mă duci? întrebă Steve, imediat ce se simţi capabilă s-o facă. Şi de ce-ai vrut să mă întâlneşti în
dimineaţa asta?

- îţi voi răspunde mai întâi la cea de-a doua

întrebare: eu aş vrea să te văd în fiecare dimineaţă, la prânz şi seara şi în fiecare clipă a vieţii mele, dacă ar fi fost posibil. în ceea ce priveşte prima ta întrebare - depinde de tine unde te duc şi cât vom sta astăzi împreună. Eu aş vrea să-mi dedici toată această zi mie. Dar, dacă nu poţi. Vom face doar o scurtă plimbare.

- Dar. ce e cu senhorita Almeida?

- A plecat cu mama ei să facă nişte cumpărături la Lisabona. Se vor întoarce în cursul zilei de mâine.

- Deci. Când pisica nu-i acasă.

- Soarecii.se vor juca, atunci? întrebă el surâzând, în timp ce soarele alerga în faţa lor, pe drumul de coastă. Noi nu suntem şoareci, continuă Dom Manoel. Suntem doar două persoane care se iubesc, dar au avut nenorocul să se găsească prea târziu. Astăzi, însă, putem fi fericiţi. Dacă mă ierţi pentru seara trecută. Mă poţi ierta, Stephanie? o întrebă el, pe un ton plin de disperare şi de speranţă.

Steve începu să se joace, nervoasă, cu poala rochiei.

- Ceea ce am făcut eu şi Tim, ieri, te-a enervat chiar atât de mult?

- Madalena a fost cea care m-a enervat, dar, ca să fiu sincer, nu ştiu de ce a trebuit să mă supăr atât de tare pe ea.

- Nu m-am gândit niciodată că te-ai putea enerva pe Tim, am crezut întotdeauna că ai o părere foarte bună despre el.

- Aşa este. Il apreciez foarte mult.

- Atunci?

- Poate. m-a enervat faptul că Madalena a uitat de mine în compania fratelui tău, când eu sunt bărbatul cu care se va căsători, spuse el, cu un zâmbet straniu în colţul gurii.

- Ah!.exclamă Steve, simţind cum mii de cuţite i se-nfig în inimă. Ai fost gelos!. Ai fost gelos pe Tim! Şi când te gândeşti că mi-ai spus. mi-ai declarat. că tu.

Dom Manoel scutură din cap, foarte sigur de ceea ce urma să spună:

- N-am fost gelos! Inainte de a fi gelos, trebuie să fiu îndrăgostit şi ştii foarte bine că nu e aşa. N-o iubesc pe Madalena. Dacă aş vedea că îţi zâmbeşte ţie un bărbat, făcându-ţi ochi dulci. cred că aş fi în stare să-l ucid, spuse el, întorcându-şi ochii plini de strălucire spre ea. Dar ca să fiu cu Madalena, mă

sacrific acum pe mine însămi. Ea ar fi fericită cu orice bărbat care ar răsfăţa-o.

- Eşti sigur de asta? îl întrerupse Steve. Dar. dacă nu te iubeşte, aşa cum nici tu n-o iubeşti pe ea. Ce vei face în momentul în care, într-o bună zi, se va îndrăgosti de un alt bărbat?

Imediat după ce puse întrebarea, tânăra realiză că ar fi fost mult mai bine dacă n-o făcea, pentru că Dom Manoel începu să schimbe feţe-feţe. Steve îşi dădu seama atunci că, deşi nu era gelos, portughezul era foarte mândru şi un astfel de fapt l-ar aduce în pragul nebuniei, pur şi simplu pentru că Madalena făcea parte din familia lui şi--i purta numele. Nu făcea o căsătorie din dragoste, dar Madalena trebuia să-i fie recunoscătoare că o alesese pe ea dintre toate şi-i oferise onoarea de a-i fi soţie.

Steve îşi strânse buzele, gânditoare, şi câtva timp nu mai spuseră nimic, nici unul nici celălalt. Apoi, Dom Manoel opri maşina pe o stradă lăturalnică şi se întoarse spre ea.

- Poate ai dreptate. Poate greşesc în ceea ce o priveşte pe Madalena, deşi nu m-am gândit niciodată în acest fel. Sunt convins că va fi fericită ca soţie a

mea.

- Poate, aşa cum ai spus, ar fi fericită ca soţie a oricărui alt bărbat, spuse Steve, după care îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă sonor.

N-o iubea pe Madalena, dar se simţea responsabil faţă de ea. Dacă portugheza l-ar fi trădat, ar fi fost foarte rănit.

- Te gândeşti la fratele tău, de exemplu? adăugă el. Nu-mi spune că şi el suferă acum din dragoste, cum sufăr eu şi cu tine. Dacă e aşa, îmi pare foarte rău pentru el, dar, din păcate, nu-l voi putea ajuta cu nimic.

Dom Manoel îşi fixă ochii în cei ai lui Steve, după care-i
prinse mâinile şi începu să-i sărute încet degetele.

- Oh, Stephanie, marea mea dragoste, iubita mea, continuă el, m-am gândit la toate posibilităţile. Nu pot să fac nimic, pentru a fi cu tine. Sunt un om de onoare. Dacă aş renunţa să mă căsătoresc cu Madalena, afrontul adus familiei ei ar fi îngrozitor de mare.

- Atunci. de ce-ai ţinut să te vezi cu mine în dimineaţa asta? Dacă vom fi văzuţi împreună de cineva din familia ei?

- A fost un risc pe care mi l-am asumat, pentru că nu pot să trăiesc fără să te văd.

- Când voi fi în Anglia, nu mă vei vedea.

- Nu vei pleca în Anglia! spuse el, aproape cu violenţă. Iţi interzic, Stephanie! Trebuie să rămâi aici, unde pot să mă asigur că totul este în regulă cu tine.

- Cum poate fi totul în regulă cu mine când bărbatul care mi-a spus că mă iubeşte se căsătoreşte, totuşi, cu alta? Dacă-ţi închipui că pot accepta să fiu doar femeia care e primită pe uşa din spatele casei, pot să-ţi spun că nu mă văd într-o astfel de ipostază.

Dom Manoel porni din nou maşina şi se integră, apoi, pe artera principală.

Era o dimineaţă foarte frumoasă, dar acum că ştia mai bine cum vedea Dom Manoel lucrurile în legătură cu ei, suferea prea mult pentru a mai lua în seamă decorul din jur.

Va trebui să facă efortul necesar pentru a renunţa complet la relaţia cu el.

Privindu-l cu coada ochiului şi văzând expresia de durere de pe chipul lui, fu cuprinsă, însă, de un sentiment aproape maternal.

- Manoel, spuse ea, punându-i o mână pe braţ. Ai avut dreptate să vrei să ne vedem astăzi... Amândoi aveam nevoie de ceva care să ne ajute să trecem mai uşor peste toate şi o plimbare ca cea pe care o facem acum nu poate răni pe nimeni.

Dom Manoel întoarse spre ea ochii lui negri şi mari.

- Mulţumesc, draga mea, marea mea dragoste, răspunse el, privind-o cu recunoştinţă. Acum să uităm de toate astea şi să ne bucurăm că suntem împreună.

O luară aşadar spre munţi şi prânziră la hanul la care prânzise cu Tim cu două zile înainte. Când îşi bău cafeaua pe terasa hanului, cu Manoel lângă ea şi munţii de o frumuseţe uluitoare în faţa ei, Steve se simţi atât de fericită, încât se întrebă la ce bun să se supere că nu putea avea mai mult, când ceea ce are îi aduce atâta bucurie.

în timpul mesei, Dom Manoel îi vorbi despre o mulţime de lucruri.

Mama lui, pe care o adorase, murise cu multă vreme în urmă, când el abia ieşise din adolescenţă şi-şi începuse

studiile în Anglia. Intenţionase întotdeauna să-şi cumpere o casă la Londra, într-o bună zi.

Steve îi descrise tipul de apartamente în care trăise la Londra şi greutăţile materiale pe care le întâmpinase.

Lui Dom Manoel îi păru incredibil că Steve nu mai avea pe nimeni, în afară de fratele ei.

- Dar, dacă te-ai fi îmbolnăvit? o întrebă el. Tim era aici. Cine te-ar fi ajutat? Sau. dacă se va căsători?.

- Ah, bineînţeles că trebuie să se căsătorească într-o zi. Şi în Anglia avem asistenţă socială şi lucruri de felul ăsta. Mă descurcam eu. In plus, am munca mea. Voi fi probabil în curând faimoasă, râse ea, bine dispusă. Nu va trece mult până când vei auzi vorbindu-se cu admiraţie de Stephanie Wayne, în cercurile artistice. Voi avea expoziţii care vor fi vizitate de oameni din toată lumea.

- Asta dacă nu te vei căsători niciodată.

- Nu mă gândesc să nu mă căsătoresc niciodată. Cred, însă, că nu mă voi mai îndrăgosti.

Dom Manoel îi luă mâinile peste masă şi--i spuse cu insistenţă:

- Stephanie, trebuie să-mi promiţi că nu te vei

mărita niciodată. N-aş putea suporta ideea că.

Sub pielea lui ciocolatie, se adunară, instantaneu, bujori mici, în diferite nuanţe de roşu şi roz, până la vânăt.

- Stephanie, continuă el, îndurerat. Gândul că te vei dărui altuia mă înnebuneşte.

- Si cum crezi că mă simt eu, Manoel, gândindu-mă că tu şi Madalena veţi face copii?. Când mă gândesc la luna de miere pe care o veţi face la Paris?.

- Nu.

Dom Manoel se întrerupse brusc, după care continuă pe un alt ton.

- Să plecăm de-aici, spuse el şi, uitându-se după ospătar, îi făcu semn să vină cu nota de plată.

Apoi, cu sprâncenele împreunate şi buzele strânse, o prinse pe Steve de cot şi o conduse spre maşină, după care o aşeză în scaunul de lângă volan. Se urcă şi el şi, fără nicio vorbă, demară nervos.

Soarele strălucea acum cu atâta putere, încât nimic n-ar fi fost mai plăcut decât să stea undeva la umbră, bând o răcoritoare. Dar Dom Manoel părea obsedat dintr-o dată să conducă şi să conducă, ca şi cum şoseaua de la marginea mării era singura lui

cale de a se relaxa.

Trecură astfel câteva minute bune, până când Steve îndrăzni să-l întrebe încotro se-ndreptau şi când crede că se vor întoarce acasă.

- Ziua asta se va sfârşi oricum mult mai devreme decât aş vrea, aşa că stai liniştită în scaunul tău şi nu mai pune nicio întrebare. N-am nicio idee unde mergem şi nici nu mă interesează. Va fi cu siguranţă un loc în care nici eu şi nici tu n-am mai fost niciodată şi unde vom putea gusta un pic de fericire.

Peste alte câteva minute, ajunseră într-un orăşel de la marginea mării, apoi ieşiră din el şi urcară din nou nişte dealuri.

Maşina mare şi modernă era foarte puternică, iar Dom Manoel conducea de parcă-ar fi fost posedat.

Steve era de-a dreptul fascinată de mâinile lui bronzate, subţiri, dar puternice, cu care strângea volanul. Faptul că-l avea lângă ea, devenise dintr-o dată cel mai important lucru din lume.

Nu trecu mult şi intrară iarăşi în munţi.

Hanul peste care dădură de data asta, era foarte luxos, făcut parcă anume pentru turiştii cu dare de mână.

Salonul în care intrară era deosebit de spaţios şi

de elegant, iar în capătul lui cânta o orchestră. Câteva perechi dansau îmbrăţişate, uitând cu desăvârşire de căldura sufocantă de afară şi de tot ce era în jur, privind pe ferestrele largi stelele incredibil de strălucitoare, care răsăriseră parcă anume pentru ei, mult mai devreme în acea seară.

Steve intră câteva minute la toaletă, unde se spălă pe mâini şi-şi aranjă puţin părul, după care se întoarse pe terasă,
unde, la una dintre mese, o aştepta Dom Manoel.

Niciunul dintre ei n-avea poftă de mâncare, dar băură puţin din vinul local care le fusese oferit şi ascultară, gânditori, orchestra.

Pe urmă, cu un surâs nesigur în colţul buzelor, Dom Manoel o întrebă dacă ar vea să danseze.

în primul moment, Steve fu foarte surprinsă, pentru că nu era familiarizată cu muzica şi dansul din Portugalia. Acceptă însă în cele din urmă, şi constată cu uimire că Dom Manoel dansa absolut uimitor.

Steve încercă să-şi potrivească paşii după ai lui şi-şi spuse, cu bucurie, că avea în sfârşit prilejul să-l îmbrăţişeze, realizând abia atunci că trecuse aproape cu totul acea zi şi, până acum, deşi fuseseră

singuri atâtea ore, n-o făcuseră.

Se îmbrăţişară atât de strâns, dans după dans, încât, la un moment dat, celelalte persoane din jurul lor începură să-i privească mai mult decât curioşi.

Si nu era, desigur, de mirare. Un portughez atât de frumos şi de distins, în mod vizibil bogat, îmbrăţişându-se cu putere şi cu disperare în braţe cu o străină, nu era un lucru pe care-l puteau zări în fiecare seară. Păreau că pluteau într-o lume a lor, în care nu mai era loc pentru nimeni.

După dans, ieşiră în grădina hanului şi Steve nu putu să nu-şi spună că Tim era desigur îngrijorat văzând că nu e acasă
la acea oră.

Dom Manoel, în schimb, dădea impresia că uitase de Madalena şi de tot ceea ce ţinea de ea, părând frământat de alte probleme.

Când ajunseră într-un colţ întunecat al grădinii, Steve nu mai rezistă şi se lăsă să cadă în braţele lui Dom Manoel. Aşteptase toată ziua acest moment. Apropierea lui îi producea o emoţie atât de mare, încât, văzându-se adăpostită de lumina slabă, începu să-l strângă cu disperare.

Dom Manoel începu s-o sărute şi, deşi ştia că nu

e bine ce face, Steve îi răspunse cu aceeaşi pasiune arzătoare. Il iubea, şi în locul acela, departe de Madalena şi de toată lumea, i se părea firesc să se arunce în braţele lui.

- Eşti cel mai frumos dar din viaţa mea, îi şopti el, sărutând-o cu aviditate. Stephanie!... Stephanie!... De ce nu te-am întâlnit mai devreme? De ce-ai aşteptat atât de mult? Oh, dacă aş fi ştiut că exişti!. Iubita mea, nu te pot lăsa să pleci, îi spuse el, sărutându-i sprâncenele cu duioşie. Dacă ne vom despărţi, nu vom mai simţi că trăim.

Steve avu impresia că toată lumea se-nvârte cu ea şi închise ochii.

- Iubita mea, continuă el, strângând-o atât de tare încât era gata s-o sufoce. In noaptea asta putem cunoaşte cea mai mare fericire din viaţa noastră. De ce să ne întoarcem în întunericul şi în singurătatea noastră? Sunt şi alte hanuri pe muntele acesta, mult mai retrase, astfel că nimeni nu va putea şti unde suntem, adăugă el, cu şoapte sălbatice şi disperate. Ce zici de asta, comoara mea, iubita mea, unica mea iubire?

- Manoel, trebuie să ne întoarcem, replică ea, realizând că bărbatul pe care-l iubea era în stare să-

şi rişte viitorul - şi pe al ei - pentru a transforma acea noapte într-una memorabilă. Dar o singură noapte nu le putea aduce fericirea, se gândi Steve.

Se desprinse aşadar din îmbrăţişare şi--i spuse cu hotărâre:

- Manoel, trebuie să ne întoarcem.

în momentul următor, se auziră nişte voci vesele, foarte aproape de ei şi Steve se îndepărtă brusc şi mai mult.

Deşi era o noapte fără lună, stelele străluceau atât de tare, încât tânăra observă imediat că cele două persoane pe care le auzise se îndreptau acum ţintă spre ei.

Erau doi portughezi, un bărbat şi o femeie, amândoi foarte tineri şi îmbrăcaţi în ţinute festive.

- Domnişoară Wayne! exclamă tânărul.

- Oh, senhor Castelos, răspunse Steve.

Dom Manoel, însă, nu spuse nimic.

- Bună seara, Dom Romeiro. Mă tem că v-am deranjat, continuă Carlos, privindu-l din cap până-n picioare şi observând, desigur, că nu era în ţinută de seară, deşi era aproape ora zece.

- Bună seara, îngăimă Dom Manoel.

- Mă bucur că v-am întâlnit, domnişoară Wayne,

continuă Carlos. La revedere. La revedere, Dom Manoel, adăugă el, foarte clar.

Cei doi tineri se îndepărtară şi Steve spuse, îngrijorată:

- Ce situaţie! .Să ne vadă aici, împreună!.

Manoel nu răspunse, dar deveni rece şi formal.

- Să mergem, spuse el. E târziu. Te rog să mă ierţi, Stephanie. Cred că mi-am pierdut minţile.

Bărbatul îndrăgostit dispăruse cu totul şi, probabil, se gândi Steve, nu-l va mai regăsi niciodată. In locul lui, apăruse brusc Dom Manoel de Romeiro, care nu era pentru ea decât un străin.

Capitolul 1

Drumul spre casă-l străbătură în tăcere, ceea ce lui Steve îi păru foarte straniu, după tot ceea ce-şi spuseseră în acea zi.

îşi propuse, însă, să nu se mai gândească la nimic. Astfel, în timp ce maşina elegantă străbătea cu viteză milele, ea stătu cu mâinile în poală, fascinată de schimbările de decor.

Lângă ea, Dom Manoel părea absorbit cu totul de drum.

înainte însă de a ajunge la casa lui Tim, Steve ţinu să-i pună totuşi o întrebare, care o frământa de câteva minute.

- Crezi că senhor Castelos va vorbi despre faptul că ne-a văzut împreună?

- Nu ştiu, răspunse el pe un ton atât de rece, încât Steve se gândi că îi era cu totul indiferent ce se va întâmpla şi ce nu, de atunci încolo. Depinde cât de surprins a fost că ne-a văzut
acolo, împreună.

- Ah, îmi pare rău dacă vei avea probleme.

- Nu-ţi face griji din pricina asta.

Inainte de a coborî, Steve speră că Manoel va spune ceva cald, sau va face un gest de iubire, la

care ea să se poată gândi mai apoi, singură în patul ei.

Dom Manoel, însă, o ajută să coboare, politicos şi remarcă faptul că felinarul de la uşa lui Tim lumina cu putere, astfel încât nu-i va fi greu să intre în casă fără nicio problemă.

Pe urmă, îi întinse mâna atât de brusc, încât Steve avu un şoc, în primul moment:

- Noapte bună, spuse el şi, după câteva clipe, adăugă:

- Mulţumesc pentru tot.

Steve se îndepărtă fără nicio vorbă, iar când ajunse la uşă, auzi maşina lui pornind în trombă.

Tim nu dormea, probabil, pentru că văzu lumină în atelierul lui, dar Steve intră încet în casă şi se duse tiptil direct în dormitorul ei.

La micul dejun, Tim fu destul de rezervat şi în afară de faptul că o întrebă dacă avusese o zi frumoasă, nu-i mai puse nicio altă întrebare.

Steve însă-l privi lung şi-l prinse de braţ:

- Ştii că am fost cu Dom Manoel? Am făcut o excursie împreună.

- Da, ştiam, spuse el, cu ochii în marmelada pe care tocmai o întindea cu grijă pe o felie de pâine.

Cred că aţi mers foarte departe, dacă te-ai întors atât de târziu.

După micul dejun, sosi un alt bilet de la Quinta Rosa şi Steve vru să urce în camera ei pentru a-l citi în linişte.

Tim însă o privi lung şi ea înţelese că vroia şi el să ştie conţinutul. Altădată, fratele ei nu s-ar fi amestecat în astfel de probleme, dar de data asta era altfel.. .Ştia şi el acest lucru, la fel de bine ca şi ea.

Cu degete tremurânde de nerăbdare şi emoţie, Steve începu aşadar să deschidă plicul.

Văzând scrisul masculin şi plin de forţă al lui Dom Manoel de Romeiro, Steve simţi nevoia să se aşeze, înainte de a citi rândurile egale şi elegante.

,, Draga mea Stephanie,

După cele întâmplate azi-noapte, n-am altă alternativă decât să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Dacă eşti de acord, îi voi cere senhoritei Almeida să desfacem logodna, pentru a începe pregătirile pentru nunta noastră. Probabil va suferi un şoc, dar cred că va fi de acord să-mi redea libertatea, dacă îi voi spune că vreau să mă căsătoresc cu tine. Desigur, în acest caz, relaţia mea cu familia ei se va

răci, dar asta se va putea remedia în timp.

Te rog, fă în aşa fel încât să ne întâlnim imediat după ce vei citi aceste rânduri.

Manoel de Romeiro."

Steve se uită încă o dată peste cele câteva rânduri, nevenindu-i să creadă.

- Ce este? o întrebă Tim, nerăbdător să ştie ce s-a întâmplat.

- E. e o cerere în căsătorie, răspunse ea, înmânându-i fratelui ei biletul, în timp ce bujori aprinşi îi apărură în obraji, după paloarea accentuată dinainte.

Tim citi scrisoarea, după care îşi privi sora ca şi cum n-o văzuse niciodată până atunci cu adevărat.

- Ce s-a întâmplat ieri?

- Nimic. Ne-am plimbat cu maşina.

- Aţi făcut dragoste?

- Ne-am sărutat.

- Inseamnă că e o dragoste puternică, dacă a urmat această scrisoare, spuse el, aruncând scrisoarea pe masă, ca şi cum i-ar fi displăcut profund cele scrise acolo.

- Ah, Tim, n-ai înţeles?. Doar ne-am sărutat, n-a fost nimic mai mult.

- N-aţi făcut dragoste? întrebă el, aruncându-şi din nou ochii peste scrisoare. Şi. te vei căsători cu el? adăugă Tim, privind-o cu atenţie.

- Bineînţeles că nu!

- Ţi se pare că a făcut-o pentru că e un om de onoare sau pentru că vrea, într-adevăr, să se căsătorească neapărat cu tine?

Steve îşi ascunse faţa în mâini.

- Pot să ştiu care e părerea ta? întrebă Tim cu asprime. Steve nu răspunse şi-şi descoperi faţa abia când îşi dădu
seama că fratele ei rupsese scrisoarea în zeci de bucăţele şi o aruncase în şemineu.

- Dacă Dom Manoel se va căsători, o va face cu Madalena, declară el, cu nervozitate şi hotărâre.

Steve îi răspunse lui Dom Manoel cu o scrisoare foarte scurtă, prin care refuza căsătoria cu el şi--i ura multă fericire în viaţă, alături de Madalena.

De asemenea, îi trimise un bilet senhoritei Almeida, prin care-i spunea că vrea să continue lucrarea pe care o începuse, însă dorea ca ea să vină la casa lui Tim, pentru asta.

Madalena îi răspunse imediat, venind personal la ea şi sculptura lui Steve începu să se apropie de

sfârşit, în cea mai bună stare artistică.

După câteva zile, cei doi fraţi acceptară o invitaţie la cină într-una din cele mai respectabile familii din zonă, unde fu prezent şi Dom Manoel cu logodnica sa.

Pentru această ocazie, Steve îmbrăcă o rochie albastră, mulată pe corp, şi-şi puse nişte accesorii albe, deosebit de elegante. Părul ei blond, căzut pe umeri, îi dădea o alură de o delicateţe foarte atractivă şi o serie întreagă de persoane încercară să intre în vorbă cu ea, cu toate că erau departe de a stăpâni limba ţării din care venea ea. Doar unul dintre invitaţii care o abordară cu mare volubilitate, vorbea o engleză elegantă, astfel încât se întreţinură toată seara, trecând cu uşurinţă de la un subiect la altul.

Nu mică îi fu mirarea, însă, când află, spre sfârşitul petrecerii, că persoana cu pricina era senhor José de Romeiro, unchiul lui Dom Manoel.

Madalena venise îmbrăcată toată în roz şi radia de fericire. Steve n-o văzuse niciodată mai frumoasă ca atunci.

După ce o salută plină de exuberanţă, se retrase însă cu Tim într-un colţ al salonului şi-şi vorbiră

foarte însufleţit.

Deranjată puţin de căldura dinăuntru, Steve se duse pe terasă şi nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe Dom Manoel urmând-o. Văzându-l, Steve se crispă aproape instantaneu şi
toată frumuseţea din jurul ei îşi pierdu dintr-o dată culoarea.

- Am sperat toată seara că vei veni la un moment dat singură, aici, spuse Dom Manoel, apropiindu-se.

- Aş vrea să ştiu de ce mi-ai scris tot ceea ce mi-ai scris, spuse Steve, fără să se întoarcă. N-am crezut nicio clipă în seriozitatea acelei decizii.

- Un Romeiro e întotdeauna serios în astfel de situaţii.

- Din păcate, nu eşti liber, astfel că n-am putut să mă bazez pe cele scrise acolo. în orice caz, a fost în acea scrisoare un ton atât de formal, încât m-am întrebat imediat de ce l-ai folosit cu mine.

- Poate pentru că eşti englezoaică, nu te-ai simţit ofensată de modul în care m-am purtat cu tine când am fost la hanul de la munte, dar eu am suferit că ţi-am spus tot ce ţi-am spus atunci. A fost foarte urât ceea ce am făcut. Ţi-am făcut o propunere nelalocul ei şi asta m-a obligat, ca om de onoare, să te cer în

căsătorie. Şi. după cum ai văzut, am fost hotărât să remediez faptul că. nu sunt liber.

- Da, cu preţul ruşinii în care ai fi vârât-o pe senhorita Almeida şi familia ei. De fapt, n-ai omis să sugerezi asta, în scrisoarea ta.

- Da, pentru că sunt sincer cu tine şi vroiam să ştii că renunţând la logodnica mea, voi fi dezonorat, însă cum tu eşti femeia pe care o iubesc, aş fi trecut peste asta. Vroiam să
ştii toate aceste lucruri.

- Nu ţi-ai dat seama că m-ai insultat, scriindu-mi în modul în care ai făcut-o? Sau ai făcut-o ştiind că nu voi accepta, astfel? Nu era cazul să mă faci să simt că faci un sacrificiu. I-am dat scrisoarea lui Tim şi el, văzând modalitatea în care mi-ai făcut propunerea, a rupt scrisoarea şi a aruncat-o.

- Inţeleg, spuse el, calm.

- Am văzut cât de mult te-a deranjat că am fost văzuţi de senhor Castelos. Nu mi-ai vorbit deloc la-ntoarcere şi m-ai făcut să mă simt ca o. ca o secretară care iese în weekend cu şeful ei căsătorit şi sunt surprinşi de soţie îmbrăţişându-se.

In momentul următor, Steve îi simţi degetele intrându-i în carnea umerilor:

- Cum poţi să gândeşti atât de mizerabil? Cum te poţi compara pe tine cu o.

- In Anglia, s-ar fi spus că sunt una dintre acelea cu care ieşi doar după căderea întunericului. Nu m-am simţit niciodată într-o situaţie mai vulgară decât în timpul drumului pe care l-am făcut la întoarcere, fără să-mi spui niciun cuvânt. După asta, nu m-aş mai fi căsătorit cu tine nici dacă erai liber. Acum, poţi fi liniştit. Reputaţia ta n-a suferit cu nimic. Când îl voi vedea pe senhor Castelos, îi voi spune că am avut o întâlnire de afaceri cu tine, în acea seară. Sau că maşina mea s-a stricat şi am tras la acel han, iar tu erai acolo cu Madalena.

- Nu-i vei spune nimic. îl vei evita, Stephanie.

- Cred, de altfel, că l-am văzut chiar acum, pe undeva pe-aici, prin grădină. E un bărbat foarte frumos şi nu cred că l-am confundat. Şi dacă îl voi vedea, nu voi face greşeala de a-l ocoli, pentru a sta de vorbă, în schimb, cu un bărbat care e pe punctul să se căsătorească.

- Stephanie, vorbeşti foarte tare şi sunt o mulţime de persoane în jurul nostru. Şi îţi interzic să ai orice fel de relaţie cu Carlos Castelos. Reputaţia lui lasă prea mult de dorit.

- Nu mă interesează. E tânăr şi-i plac femeile, asta-i tot. Nu văd nimic rău în acest fapt. E liber. Ştie, în plus, să facă o mulţime de complimente atât de frumoase, încât te face să te simţi bine cu el. Poate să sărute o fată în lumina lunii, sunt sigură, fără s-o facă să se simtă pe urmă ca o femeie uşoară.

- Stephanie!

- Te iei prea în serios, senhor.M-ai făcut să-mi displacă profund modul portughezilor de a vedea căsătoria. De fapt, m-ai făcut chiar să urăsc acest punct de vedere. Trăim într-o lume modernă. Lumea ta a rămas în epoca victoriană.

- Dacă aş fi cum ai spus tu, ar însemna să te ucid fără nicio remuşcare, acum, pentru că, dacă ai gândit toate acestea în timp ce m-ai sărutat. înseamnă că nu sunt nimic pentru tine, spuse el şi, un moment, Steve se înfioră de expresia de violenţă primitivă, pe care o citi în ochii lui.

Cum musafirii începuseră să plece, Steve se îndreptă spre salon, fără măcar să-i spună la revedere.

Când ajunse însă în faţa casei şi vru să urce în maşina lui Tim, observă că aceasta era închisă.

- Senhorita Wayne! se auzi ea strigată şi când

întoarse capul, îl văzu foarte aproape pe senhor Carlos.

- Bună seara, spuse ea. Am vrut să intru în maşină, dar trebuie să mai aştept. Cheile sunt la fratele meu.

- Putem sta puţin în maşina mea. E mai cald decât afară. Suntem în umbră şi nu vom fi văzuţi.

Steve dădu din cap, refuzând.

- Imi pare rău dacă v-am deranjat, în noaptea aceea, dar nu mi-am închipuit că dumneavoastră şi Dom Manoel.

- Ne întâlnirăm întâmplător acolo, replică Steve cu răceală, dar inexpresiv, ca şi cum ar fi repetat o lecţie. El. Eu. Cred că o aştepta acolo pe senhorita Almeida, care plecase de dimineaţă să facă nişte cumpărături cu mama sa, la Lisabona.

- A, aşa, deci? spuse el, în mod evident prea puţin convins de adevărul vorbelor ei, pentru că ar fi fost puţin cam dificil pentru oricine să facă în aceeaşi zi cumpărături la Lisabona, care nu era deloc aproape, şi să ajungă şi în munţi, pe înserate.

- E ciudat cum se întâlnesc oamenii, uneori, adăugă el.

Hotelul acela însă e unul dintre locurile mele

favorite.

- A, da? întrebă Steve, mecanic.

- Da, fac întotdeauna o cină excelentă, acolo. Cred că aţi constatat.

- Noi n-am luat cina acolo, răspunse ea, fără să se gândească prea mult.

- A, era şi fratele dumneavoastră acolo, că aţi spus. noi?

- Nu, el n-a fost cu mine.

Ochii tânărului zâmbiră, amuzaţi.

- Atunci, aţi fost totuşi însoţită? Am înţeles că n-aţi ajuns în munţi escortată de Dom Manoel şi e normal, de vreme ce el se va căsători în mai puţin de două săptămâni. Totuşi, v-a ţinut cineva companie, sper.

- Am fost singură, replică Steve cu nervozitate şi l-am întâlnit pe Dom Manoel acolo. Am auzit de acest hotel şi. E faimos, nu-i aşa?

- Da, e faimos, admise el. Poate îmi veţi permite să vă însoţesc într-una din serile viitoare, până acolo. Salonul e renumit pentru podeaua excelentă pentru dans. Mi-ar plăcea să dansez cu dumneavoastră, senhorita.

- Sunteţi foarte amabil. Dar n-am aptitudini

pentru dans.

- Atunci, am putea face o plimbare cu barca. Am o barcă nouă, foarte bună.

- Da, mi-ar plăcea, răspunse ea entuziasmată.

- Atunci, îmi promiteţi că vom face o plimbare cu barca, într-o seară?

In acel moment îl văzură pe Tim apropiindu-se, astfel încât Carlos se grăbi să adauge:

- Mâine, credeţi că aţi putea? Sau. poimâine?. Aş vrea să-mi promiteţi.

- Da, mi-ar plăcea.

- Atunci, răspunsul e. da?.

Intre timp, Tim ajunse lângă ei şi tânărul portughez i se adresă cu un surâs plin de amabilitate:

- Senhor Wayne. Incerc s-o conving pe sora dumneavoastră să mă însoţească într-o plimbare cu ,,Silver Streak". Ştiţi barca mea, aţi avut amabilitatea de a-mi spune că vă place foarte mult. Are un motor nemaipomenit şi alunecă pe apă ca şi cum am fi într-un vis. Incercaţi dumneavoastră s-o convingeţi pe senhorita Wayne, să mă însoţească, insistă el. Vă rog.

Tim îşi privi sora, care părea cam distrată, şi

răspunse într-o doară:

- Da, da, voi face tot ce pot.. Se plictiseşte oricum pe-aici, pentru că eu sunt prea ocupat să mă ocup de ea, aşa cum ar fi normal, dacă tot am invitat-o. Vino mâine la prânz la noi şi pe urmă puteţi face plimbarea.

- Ah, senhor Wayne, vă voi fi întotdeauna recunoscător
pentru asta, spuse Carlos, bucuros.

Apoi, întorcându-se spre Steve, o întrebă cu ochii strălucind de emoţie:

- Sunteţi şi dumneavoastră de acord cu invitaţia pe care mi-a făcut-o senhor Wayne, senhorita?

- Bineînţeles, răspunse Steve, întrebându-se, în acelaşi timp, de ce considera Tim că era cazul ca ea să se distreze mai mult? Trebuie însă să vă previn că nu sunt foarte pricepută, în materie de bărci. îmi place să stau şi să admir priveliştea, jucându-mă cu mâinile în apă, în timp ce alţii se ocupă de barcă.

- Atunci, asta veţi face, senhorita, surâse Carlos. Vă promit.

- în plus, în familia noastră, doar Tim ştie să gătească, astfel încât el e cel care va pregăti prânzul.

Dinţii albi ai lui Carlos străluciră în toată splendoarea lor:

- Da, am auzit că senhor Tim face o mâncare excelentă. Nu e cazul însă să vă faceţi probleme. Voi aduce un coş cu de-ale gurii, pregătit ca pentru picnic, şi vom mânca toţi trei.

- Nu veţi face, asta, senhor Carlos, pentru că nu e deloc necesar. Steve face o omletă mult mai bună decât pot eu.

După ce intrară în maşină, Tim îi spuse lui Steve, privind-o cu insistenţă:

- E o partidă excelentă. E un Castelos. Toate fetele de aici sunt moarte după el. E adevărat că are o reputaţie de donjuan, dar, de când sunt aici, nu l-am văzut cu nimeni. Tatăl lui e incredibil de bogat. Il voi încuraja să te curteze.

- Să vedem. Nici nu ştiu cât voi mai sta pe-aici.

Capitolul 8

Steve acceptă, aşadar, invitaţia lui Carlos de a face o plimbare cu barca lui şi fu foarte surprinsă de eleganţa interiorului ambarcaţiunii.

Carlos o uimi, de asemenea, cu abilitatea lui extraordinară de a o manevra.

Era, de altfel, o persoană extrem de plăcută şi în scurt timp deveniră foarte buni amici.

La sfârşitul zilei îşi spuneau deja pe numele de botez, iar la sfârşitul săptămânii Steve îşi dădu seama că tânărul portughez devenise colacul ei de salvare, în situaţia disperată în care intrase din cauza lui Dom Manoel.

Cu o săptămână înaintea ceremoniei de căsătorie, Madalena îşi serbă ziua de naştere cu mult fast, foarte fericită
de împlinirea celor douăzeci de ani.

In ultimul timp venise cu regularitate la casa lui Tim pentru realizarea sculpturii lui Steve şi lucrarea fu terminată în sfârşit, iar tânăra englezoaică se bucură de toate complimentele posibile.

Intr-adevăr, în cele din urmă, această sculptură devenise una dintre cele mai bune lucrări executate de Steve până atunci, aşa că se decise s-o trimită lui

Dom Manoel şi Madalenei, ca dar de nuntă.

Oricum, nu dorea să accepte să fie plătită pentru ceea ce făcuse, de astă dată.

Tim îi făcuse de asemenea portretul, şi tabloul era absolut încântător, astfel încât senhorita Almeida se declară întru totul fericită şi mulţumită, din acest punct de vedere.

Madalena încercase de nenumărate ori să-l determine pe Dom Manoel s-o însoţească la şedinţele ei de model, dar acesta refuzase permanent, sub diverse motive, nu toate întemeiate.

Steve, însă, ştia foarte bine cărui fapt i se datora răceala faţă de ea şi de fratele ei. Tim bănuia şi el adevărul, dar nu spuse nimic, mai ales că, pe zi ce trecea, Tim era tot mai îndrăgostit de viitoarea soţie a lui Dom Manoel.

Situaţia era atât de nefirească, încât tânărul se întrebase de multe ori de ce atât el, cât şi Steve, care erau două persoane
inofensive căzuseră în această capcană a sorţii şi a dragostei.

Suferinţa lui era atât de mare, încât începuse să regrete amarnic faptul că venise în Portugalia şi,

mai ales, că o invitase şi pe sora lui acolo.

în plus, gestul lui Dom Manoel de a o cere pe Steve în căsătorie când era deja logodit, contravenea tuturor legilor portugheze. Fusese, astfel, o bucurie pentru el că sora lui refuzase această cerere. Altfel, lucrurile şi situaţia lui acolo s-ar fi complicat extrem de mult.

Steve însă, se vedea foarte clar, suferea că fusese nevoită să ia decizia drastică pe care o luase. Nu fusese niciodată îndrăgostită, iar acum, se părea că iubea cu toată forţa sufletului ei tânăr şi neprihănit.

Ziua de naştere a Madalenei fusese celebrată într-un mod cu totul special, asemenea tuturor aniversărilor portughezilor bogaţi. Focul de artificii, masa bogată, invitaţii de marcă, erau elemente menite să asigure succesul oricărei petreceri, în acea zonă.

Steve şi Tim fuseseră şi ei invitaţi, desigur, la insistenţa Madalenei, care însă devenea tot mai închisă în ea, pe măsură ce se apropia ziua căsătoriei şi, uneori, Tim o surprindea uitându-se în gol, cu o privire plină de tristeţe, ceea ce nu era

deloc normal pentru o fată tânără care se pregătea să devină soţie.

Când venea la ei, totuşi, observă Tim, ochii i se luminau şi stătea întotdeauna mult mai mult decât era necesar pentru definitivarea lucrărilor.

Intr-una din zile, chiar, când Dom Manoel fusese plecat la Lisabona, Madalena acceptă să ia prânzul cu ei şi, mai mult decât atât, ajută la bucătărie cu o expresie aşa de fericită, încât Steve îşi spuse că arăta de-a dreptul patetic.

- Mă credeţi că nu m-aş fi gândit niciodată că mă voi afla într-o situaţie ca asta? întrebă Madalena surâzând, în timp ce spărgea ouăle pentru omletă. Nu ştiam că sunt capabilă de astfel de lucruri, râse ea voioasă. La Quinta Rosa sunt atât de mulţi servitori, încât nu cred că voi avea vreodată prilejul să ajung în bucătărie.

După ce spuse toate acestea, însă, ochii ei frumoşi se adumbriră neaşteptat, dar după câteva clipe încercă să-şi revină şi continuă la fel de zâmbitoare:

- Bineînţeles că Manoel e foarte drăguţ cu mine şi mi-a spus că voi putea face tot ceea ce voi dori,

când ne vom căsători. Că voi fi. stăpână la Quinta Rosa. Şi, de asemenea, la casa lui din Lisabona. Manoel are o casă foarte mare la Lisabona, plină cu cele mai scumpe piese de mobilier pe care le-am văzut vreodată. Dar.. nu ştiu.

Ochii ei se rotiră peste bucătăria modestă cu încântare şi bucurie. Părea o prinţesă pogorâtă într-un mediu modest,
căruia prezenţa ei îi dădea strălucirea unui castel.

Steve o privi gânditoare.

Tânăra portugheză, încinsă cu un şal roşu de mătase peste mijlocul de viespe era de-a dreptul cuceritoare. O văzuse în ţinute preţioase, deosebit de elegante dar, se gândi Steve, simplitatea o prindea mult mai bine.

Steve îşi îngustă ochii, privind-o ca un pictor gata să înceapă un crochiu, însă rămase la fel de gânditoare.

Ar fi vrut ca fata să-i displacă, dar era imposibil. Regreta, totuşi, că fratele ei era atât de prins de ea. Şi, după câteva minute, când Tim se întoarse în bucătărie cu o tavă pe care aşezase câteva pahare cu băutură, Steve îl privi îndurerată.

- Ce e asta? întrebă Madalena, în timp ce Tim îi puse în mână unul dintre pahare. Un cocteil? Dar eu nu beau. Manoel nu este de acord.

- Nu contează ce anume aprobă sau nu Manoel astăzi, surâse Tim. Eşti o tânără femeie, aproape căsătorită, Madalena - de o vreme îşi spuneau cu toţii pe numele mic - nu un copil. Acest amestec are doar puţin gin şi puţin vermut. Nu-ţi va face niciun rău. încearcă-l.

Madalena sorbi o gură din pahar, cu o expresie din care se putea deduce că era conştientă că nu făcea bine ce făcea, dar fu de acord după aceea că era o băutură foarte gustoasă.

- Da, e foarte bun, dar pe viitor nu voi mai bea nimic altceva, în afară de limonadă. Mă rog. după ce mă voi căsători cu Manoel, preciză ea cu un surâs forţat.

Steve îşi întoarse privirea spre fereastră. Fata asta era atât de nefericită la gândul căsătoriei cu Manoel, îşi spuse tânăra englezoaică. Ar fi trebuit să radieze de fericire . Cel puţin, ea aşa ar fi făcut. Era încă un exemplu de cât de diferite erau femeile, în general. Un bărbat putea fi iubit de una şi detestat

de alta.

Pentru Steve, era de-acum foarte clar. Madalena nu-l iubea deloc pe Manoel!.

In dimineaţa zilei sale de naştere, însă, Madalena reuşi să-şi contrarieze oaspeţii, pentru că stătu închisă în camera ei până aproape spre seară.

- Nu se simţea bine, argumentă ea.

Dom Manoel încercă din răsputeri să-şi întreţină musafirii de unul singur, dar, în mod evident, era extrem de stingherit de această situaţie.

Pentru acea zi, îmbrăcă un costum deosebit de elegant, de un gri-pal foarte atractiv, la care asortă o cravată de mătase, în stilul absolvenţilor vechiului colegiu etonian. Asta o făcu pe Steve să-şi simtă inima bătându-i cu atâta putere, încât se temu că-i va sări din piept. Nu-i spusese niciodată că absolvise acest colegiu faimos din Anglia.

Steve îl observă de cum intrase, cu câtă grijă şi căldură îşi înconjura oaspeţii, dar cu ea şi cu fratele ei se purtă din prima clipă extrem de rece. Incredibil de rece, îşi spuse Steve. în afara faptului că făcu un comentariu cu privire la cât de bucuroasă e Madalena de portretul realizat de Tim, care de altfel

atârna deja în salon, şi pe care fratele lui Steve i-l făcuse cadou logodnicei sale, Dom Manoel nu le mai adresă niciun cuvânt.

Nici măcar nu-şi spuse părerea personală despre acel tablou, deşi marea majoritate a oaspeţilor îl priviră cu încântare şi fură de acord cu faptul că pictorul reuşise să prindă foarte bine toată dulceaţa specială a modelului. Portretul avea, de asemenea, meritul deosebit de a o prezenta pe Madalena în toată complexitatea ei, nu doar ca pe o păpuşă drăguţă, aşa cum părea în salonul din Quinta Rosa. O Madalena cu ochii sclipind de umor şi de bucuria plăcerilor simple, care spăla veselă vasele, care se amuza gătind într-o bucătărie deloc sofisticată. O Madalena plină de fericirea de a putea privi chipul pe care-l iubea şi de a sorbi lumina din ochii care o adorau.

Era, cu certitudine, opera unui artist care-şi iubea din toată inima modelul.

Steve realiză imediat că Dom Manoel, chiar dacă n-o iubea pe Madalena, simţea totuşi resentimente puternice pentru bărbatul străin care reuşise s-o aprecieze mai mult decât el. Nu era atât o problemă

de gelozie, cât o problemă de mândrie, se gândi Steve.

Intr-un moment în care tânăra englezoaică se plimba prin grădină, în timp ce Tim se întreţinea cu diverşi musafiri, Dom Manoel se apropie de ea şi o întrebă dacă se simte în largul ei acolo.

- Da, mulţumesc, senhor, răspunse ea, fără însă a-şi întoarce privirile spre el. M-am delectat cu friptura minunată de pui şi cu şampanie şi acum mă bucur de priveliştea acestei grădini extraordinare, continuă Steve. E atât de frumoasă, încât nici nu-ţi vine să crezi că e reală, spuse ea, plimbându-şi ochii cu încântare peste florile multicolore, peste copacii umbroşi şi peste cele două fântâni arteziene din mijlocul acestei feerii.

- Mă voi gândi la toate aceste minunăţii de la Quinta Rosa când voi fi în Anglia, adăugă ea, visătoare.

- Te vei întoarce curând în ţara ta?

- In câteva săptămâni, cred. Tim s-a decis să plecăm împreună. Are nevoie de puţină schimbare şi, în plus, vrea să participe la o expoziţie organizată la Londra. A lucrat enorm de când a venit în

Portugalia.

- Şi tu?. o întrebă el, încercând să-i întâlnească ochii. Tu ce vei face?

Steve ridică din umeri. Era îmbrăcată toată în alb şi arăta ca o floare, ca trandafirii albi, care străjuiau fântânile.

- Nu ştiu încă. Probabil îmi voi lua o slujbă. Voi continua, de asemenea, să sculptez. Nu e foarte profitabil să trăieşti din sculptură, aşadar. da. îmi voi căuta încă ceva de făcut.

- Aş vrea să-ţi plătesc bustul pe care l-ai făcut pentru Madalena. Vreau să vărs banii într-un cont bancar, pe numele tău.

Steve îl privi cu ochii mari, dar spuse calm:

- Mulţumesc, senhor, dar nu pot fi de acord. Bustul e un cadou.

- Dar vreau să fac ceva pentru tine. Trebuie.

Steve întoarse capul, pentru a privi în altă parte.

- Da, aţi putea să faceţi ceva pentru mine: să încetaţi să mă mai insultaţi.

Dom Manoel făcu un efort vizibil de a nu răspunde în acelaşi stil. Mai întâi se îngălbeni, după care faţa lui brună se umplu de pete roşii.

Steve avu impresia că bărbatul, atât de puternic în
aparenţă,era pe cale să se prăbuşească în acel moment.

Revenindu-şi însă în doar câteva clipe, o privi lung şi surâzând din colţul gurii.

- Am auzit că ai făcut o plimbare o seară-ntreagă, cu Carlos Castelos, în noua lui barcă.

- Ah, da, zâmbi ea. Are o barcă absolut deosebită şi am fost foarte entuziasmată când m-a invitat. Carlos e o persoană foarte specială. E amuzant şi.

- Iţi plac bărbaţii care te amuză? o întrerupse Dom Manoel.

- Da, pentru că iubirea poate să treacă, dar sentimentul de prietenie şi aplecare spre umor rămâne, şi atunci poţi continua să te simţi bine cu acea persoană.

- Presupui că ai putea să te căsătoreşti cu Carlos, într-o bună zi?

- Se-ntâmplă să n-avem astfel de gânduri, niciunul dintre noi. Carlos vrea să plece în America şi să se căsătorească acolo. Dar îmi place Carlos, mă face să mă simt foarte tânără, foarte fericită şi într-

un fel, foarte aparte.

- Şi nu te plictiseşte cu declaraţii lacrimogene, nu-i aşa?

- N-avem nevoie de toate astea, împreună. Amândoi suntem de acord că sunt importante, dar nu sunt totul. Ai recunoscut chiar tu că dragostea şi declaraţiile n-au nimic de-a face cu căsătoria, în Portugalia.

Dom Manoel privi o clipă în altă parte, apoi se întoarse spre ea, privind-o calm:

- Carlos e maniac, Stephanie... Bărcile îl scot din minţi şi riscă foarte mult de dragul aventurii. Nu-mi place deloc apetitul tău pentru astfel de plimbări. Fii atentă!

Steve privi spre cerul care nu mai era chiar atât de clar cum fusese dimineaţă, şi chiar simţi câţiva stropi de ploaie atingându-i umerii.

- Vom merge şi în seara asta să facem o plimbare, dar cred că va trebui să ne folosim de motor, pentru că nu pare să fie niciun pic de vânt, spuse ea uitând-se spre cer.

Dom Manoel îşi ridică şi el ochii, privind pe deasupra copacilor.

- Mai târziu, vom avea parte de un vânt destul de puternic, ai mare grijă, Stephanie!...

Apoi, după un moment de tăcere în care privi cu îngrijorare în jur, se întoarse spre tânăra de lângă el şi-i spuse cu insistenţă:

- Te rog, Stephanie, renunţă măcar în seara asta la ideea de a te plimba cu barca. E prea periculos. Cred că se apropie o furtună. Chiar dacă nu va ţine mult, va fi foarte puternică. Anunţă-l pe Carlos că nu mai mergi.

- Dar nu pot să fac asta, abia aşteptăm amândoi plimbarea de diseară.

- Stephanie!... E o nebunie, crede-mă! îi spuse el şi-şi înfipse degetele cu atâta forţă în încheietura mâinii ei, încât tânăra gemu imediat de durere.

- Incetează cu gelozia şi cu resentimentele, continuă el, şi deschide-ţi ochii. Numai un nebun ar putea pleca pe mare, văzând că se apropie furtuna. N-ai experienţă, nu ştii ce periculoasă e coasta asta, pe timp de furtună. Ti-ai putea pierde viaţa!...

- Asta nu mă sperie deloc, răspunse Steve, în timp ce lacrimile provocate de puterea cu care-i strângea mâna începură să-i inunde obrajii.

- Te rog, Manoel, încetează să mă mai ţii astfel, scrâşni ea.

Dom Manoel îi eliberă încheietura mâinii şi o privi
consternat, realizând abia atunci că îşi vârâse unghiile în carnea ei.

- Ah, iubita mea, micuţa mea, iartă-mă, o imploră el şi ochii li se întâlniră cu disperare, în timp ce primele fulgere se dezlănţuiră deasupra mării.

Câteva persoane trecură în grabă pe lângă ei, retrăgându-se în case, dar ei doi continuau să se privească îndureraţi, ca şi cum ar fi fost singuri în toată lumea.

- Stephanie, inima mea, iartă-mă! o rugă el din nou.

- Bineînţeles că te iert Manoel, murmură Steve. N-a fost nimic, doar că nu pot suporta să te văd furios pe mine. Şi.
nu voi face nicio nebunie, seara asta.

- îmi promiţi?

- Da, dacă va veni furtuna, îi voi spune lui Carlos că nu putem naviga azi. îţi promit!

- Dragostea mea mare! spuse el cu un suspin de

uşurare. Cred că a fost foarte rău că ne-am separat. Acum suntem din nou împreună.

Nu mai era nimeni prin preajmă şi Dom Manoel îi cuprinse încheietura mâinii şi i-o sărută cu buze fierbinţi, în locul în care o rănise. Steve îl simţi tremurând.

- Trebuie să mă crezi că te iubesc, spuse el, disperat. Trebuie să ştii că pentru mine e şi mai greu să îndur tot ce trebuie să fac, decât pentru tine.

Cu câteva minute, însă, înainte ca ea şi Tim să plece acasă, Madalena coborî din camera ei şi Steve văzu cu uimire cu câtă grijă şi afecţiune o înconjură Dom Manoel. Dacă ar fi fost un bibelou de porţelan, nu s-ar fi comportat cu mai multă atenţie.

Cum se nimeri să fie destul de aproape de ei, Steve putu să audă ce-i spunea:

- Dacă toate aceste persoane te obosesc, micuţa mea, putem pleca într-un loc unde să fim numai noi doi. Voi găsi o scuză pentru invitaţii din seara asta. Vom amâna petrecerea pentru o altă zi.

Madalena îşi ridică ochii spre el.

- Da, ar fi mult mai plăcut dacă am pleca undeva, numai noi doi, Manoel. Nu sunt în stare să fac faţă,

acum, unei petreceri de genul acesta.

- Da, încuviinţă Manoel, ar fi mult mai plăcut, spuse el cu
o asemenea emfază în glas, încât Steve simţi că i se face greaţă.

Il cuprinse pe Tim de braţ şi--i şopti că era cazul să se retragă. Tim, care auzise şi el conversaţia, acceptă, cu o figură îngheţată.

In drum spre casă, niciunul dintre ei nu reuşi să spună nimic.

Când ajunseră, îl găsiră pe Carlos, care nu participase la petrecere, aşteptându-i în capătul scărilor de la intrare.

Era îmbrăcat într-o cămaşă albă, deschisă la piept, şi cu o pereche de pantaloni albi, foarte bine croiţi pe trup.

Văzându-i pe cei doi fraţi, coborî imediat scările în întâmpinarea lor.

Seara aceea era deosebit de călduroasă, dar nori ameninţători erau deja din plin la orizont.

Carlos îşi ridică ochii spre ei:

- Va veni furtuna, mai târziu, dar dacă ne grăbim, putem să facem o plimbare scurtă pe mare, înainte

ca norii să se rupă. Du-te repede şi schimbă-ţi hainele, frumoasă
Stephanie, o să-ţi facă bine o gură de aer proaspăt, înainte de a merge la culcare.

Steve ezită o clipă, după care îşi privi fratele. Arăta atât de deprimat, încât nu era capabil să scoată niciun cuvânt, darmite să dea vreun sfat.

- Bine, spuse Steve, răspunzându-i lui Carlos. Aşteaptă-mă. Nu voi întârzia mult.

Capitolul 9

De la fereastra salonului casei sale, unde aşteptă ca Madalena şi mama sa să coboare pentru a ieşi să ia împreună cina în oraş, Dom Manoel privi cu îngrijorare, marea care se învolbura din ce în ce mai tare.

La ora şase, când plecară şi cei din urmă oaspeţi, cerul se acoperi cu totul de nori şi un vânt alarmant de puternic începu să-ndoaie copacii din grădină.

Era puţin cam devreme să se îmbrace pentru cină, dar după o zi atât de încărcată, simţi că-i vor face bine câteva minute petrecute în camera sa, singur, în meditaţie.

Urcă, aşadar, să se schimbe.

Baia caldă de dinainte fu în măsură să-l mai elibereze de tensiunea acumulată.

După asta se bărbieri şi-şi puse costumul de seară.

Casa era tăcută şi liniştea care se lăsase după toată agitaţia de dinainte i se păru puţin stranie.

De un singur lucru se bucura, însă, cu adevărat. Nemaifiind o cină festivă, îşi permisese să îmbrace un costum de seară obişnuit, în locul fracului strâmt şi incomod.

Când coborî, Madalena îl aştepta deja, şi paloarea ei îl puse pe gânduri.

Fata aranjă cu grijă portretul pe care i-l făcuse Tim şi oftă adânc.

Dom Manoel nu putea bănui, desigur, sentimentul cumplit de finalitate, care pusese stăpânire pe sufletul ei, din cauza faptului că nu va mai avea niciun motiv să meargă în fiecare zi la căsuţa lui Tim.

Deşi se îmbrăcase foarte elegant în acea seară, cu o rochie argintie care-i accentua prospeţimea şi frumuseţea deosebită, Dom Manoel o privi mai mult curios, decât admirativ.

- Eşti sigură că putem ieşi în oraş pentru cină, în seara asta? o întrebă el. E ziua ta şi, natural, vrei să sărbătorim, dar dacă te simţi obosită, vom cina în linişte aici, la Quinta Rosa.

Madalena dădu uşor din cap:

- Nu, nu. Mi-ar plăcea să ieşim. E mai răcoare acum şi mai plăcut spuse ea, apropiindu-se de fereastră. Marea e foarte agitată, comentă tânăra. Crezi că va fi furtună la
noapte?

- Da, e foarte posibil, replică Dom Manoel.

Madalena îşi presă fruntea de fereastră.

- Ce valuri imense. Casa asta e atât de aproape de mare, încât acum am impresia că ne va lua cu totul, continuă Madalena.

- Da, pentru că suntem atât de aproape de mare, l-am rugat pe Tim Wayne să facă o pictură marină pe pereţii noului nostru apartament. Va veni să lucreze asta în timpul călătoriei noastre în luna de miere.

Madalena se întoarse brusc şi se îndreptă spre tava cu băuturi de pe una dintre măsuţele de lângă perete.

- Aş putea să beau şi eu un cocteil în seara asta, Manoel? Incepe să mă doară din nou capul şi simt nevoia să beau ceva puţin mai tare decât o simplă limonadă, spuse Madalena, vădit agitată.

Dom Manoel o privi lung, înainte de a-i răspunde:

- N-am ştiut că ai descoperit potenţialul alcoolului de a-ţi face bine, spuse el, în timp ce-i puse un pahar în mână. Când a avut loc iniţierea?

- Când senhor Tim a terminat tabloul, a propus să celebrăm asta.

- Inţeleg.

Dom Manoel îşi luă şi el un pahar şi se îndreptă spre
fereastră, de unde începu să privească lung marea întunecată.

Madalena se apropie şi ea. După un timp în care niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, tânăra observă:

- Se vede ceva alb şi mic, acolo Nu e o barcă, nu? Nu e posibil ca cineva să fi mers în larg pe o astfel de vreme.

Dom Manoel se uită cu atenţie în direcţia indicată de ea.

Apoi, începu să-şi rotească în mâini paharul, cu nervozitate.

- Dacă e o barcă, atunci cei care o conduc sunt nişte nebuni, dacă au ieşit pe mare în seara asta. în orice caz, trebuie să-i salvăm. Dacă mama ta nu e gata, vom ieşi fără ea şi vom merge să anunţăm paza de coastă, după care ne vom întoarce s-o luăm. Eduardo trebuie să ştie cine a plecat în larg.

Eduardo cunoştea toate persoanele care obişnuiseră, în timpul acelei veri, să plece cu barca pe mare, dar acum, deşi se uită cu atenţie printr-un

binoclu, nu reuşi să-şi dea seama cine era. într-un târziu, însă, îşi aduse aminte că senhor Carlos Castelos îşi cumpărase de curând o ambarcaţiune foarte mică.

Peste alte câteva minute, Eduardo fu gata să jure că pe mare era senhor Castelos.

- Senhor Castelos a trecut astăzi pe-aici să-mi spună că va ieşi în larg şi l-am avertizat că vremea se va înrăutăţi. Mi-a spus, însă, că nu va pleca departe şi că se va întoarce, în mod sigur, înainte de a fi vreun pericol, dar - uitaţi-vă acum ce se întâmplă. Mare minune dacă va scăpa cu viaţă, comentă bărbatul.

Fără a mai spune nimic, Dom Manoel se întoarse urgent la maşină şi demară imediat:

- Mergem la căsuţa lui Tim să vedem dacă domnişoara Wayne e acolo. Pe mare e barca lui Castelos şi e posibil ca ea să fi acceptat o plimbare cu el, astăzi.

- Ah, nu cred, răspunse Madalena, alarmându-se şi ea. Cum să plece pe o astfel de vreme?

- Când au plecat nu se stricase încă vremea atât de mult şi cum a început să fie pasionată de

plimbările cu barca nu s-a mai preocupat, atât de mult, de cum e timpul. Mi-a dat, însă, cuvântul ei că nu se va duce astăzi.

Madalena îl privi uimită, încruntându-şi sprâncenele.

- Ti-a dat cuvântul ei?

Dom Manoel încuviinţă.

- Nu mă aşteptam să-şi calce promisiunile. Stephanie nu pare a fi acest gen. E sută la sută cinstită, întotdeauna.

Madalena îl fixă cu ochi enormi, încercând să înţeleagă.

- Domnişoara Wayne e pentru tine. Stephanie?

- Da. E Stephanie. Şi dacă în noaptea asta e în acea barcă de pe mare.

Dom Manoel nu mai continuă, pentru că Tim apăru în capătul scărilor imediat ce îi văzu.

Faţa lui disperată şi binoclul din mâini îi spuse lui Manoel adevărul.

- N-am fost de acord să meargă. Dar a insistat. Mi-a spus că e prea cald aici, se tângui Tim, alb la faţă.

- Dar mi-a promis că nu se va duce, replică Dom

Manoel, luându-i binoclul din mâini.

- Putem face ceva? întrebă Tim, alarmat. Nu putem doar să stăm aici şi să ne uităm ce se-ntâmplă. Poate avem posibilitatea să găsim o barcă mai puternică şi să ieşim în larg.

- Nu există niciun salvamar în zona asta.

- Atunci. cum facem?

în timp ce Dom Manoel se uita agitat prin binoclu spre mare, Madalena îşi puse o mână pe braţul lui Tim, încercând să-l liniştească.

- Carlos e un expert în mânuirea bărcilor, spuse Dom Manoel. Barca e însă prea mică pentru o asemenea urgie. Cred că încearcă să se adăpostească la Black Rock. E foarte aproape.Doamne, numai de-ar reuşi! continuă el şi se întoarse spre Madalena.

- Rămâi aici, cu senhor Tim, adăugă el. Eu plec pe coastă să văd dacă pot avea o barcă mai puternică.

Zicând acestea, se îndreptă în grabă spre maşină.

Madalena îl urmări cu privirea până nu-l mai văzu. De altfel, întunericul îl înghiţi foarte repede.

In curând nu se mai auzi decât marea şi vuietul ei

îngrozitor. Şi vântul. mai ameninţător ca niciodată.

Madalena se înfioră de toată această atmosferă în care speranţele se năruiau tot mai mult, pe măsură ce norii se strângeau pe cerul tot mai întunecat.

Il privi apoi cu îngrijorare pe Tim şi se trase mai aproape de el.

- Sper că nu se va întâmpla nimic cu sora ta, murmură ea. Dacă. nu va scăpa. Manoel nu va putea îndura asta.

Steve era udă leoarcă, iar picioarele i se afundară aproape complet în apa rece.

“Silver Streak” se comportase admirabil până atunci, dar marea era prea furioasă pentru a-i face faţă, astfel că, încet-încet, în barcă se strânse o mulţime de apă şi motoarele amuţiră.

Speranţele de salvare se stinseră şi ele, treptat, deşi Carlos
refuza să gândească astfel.

- Nu-ţi face griji, senhorita. Nu te voi lăsa să te-neci. Am fost iniţiatorul acestei aventuri şi sunt dator să te duc pe uscat teafără.

Steve, care era aproape îngheţată, putea doar să

spere că vorbele tânărului se vor auzi până la ceruri.

Aruncându-şi ochii spre coastă, tânăra observă o lumină străbătând plaja şi, în curând, realiză că erau farurile unei maşini.

- Cineva încearcă să ne ajute, spuse Carlos, uitându-se şi el în direcţia în care observase că-şi întorsese ea capul. Cineva şi-a fixat lumina farurilor maşinii în direcţia noastră. Văd că încearcă şi alţii să facă la fel. Aşa, nu ne vor pierde din ochi.

Carlos se uită apoi în jur, încercând să măsoare pericolul în care erau. Pe urmă, îşi îndreptă privirile spre fata de lângă el. Era atât de mică şi de plăpândă. Trebuia s-o salveze cu orice preţ. în momentul următor, Steve mai realiză doar că senhor Carlos o prinse în braţe şi plonjă cu ea în apa îngrozitor de rece. După asta, nu mai ştiu nimic, până când se trezi foarte aproape de ţărm, la pieptul unui bărbat la fel de ud ca şi ea, care se grăbi s-o pună într-o maşină, refuzând orice alt ajutor, deşi se auziră destule voci care-i propuseseră.

După ce o înveli în nişte pături groase, sări pe scaunul de lângă ea şi porni în viteză.

Steve îşi dădu seama, într-un târziu, că-l văzuse

pe Tim, în maşina lui, aproape de plajă, dar bărbatul care o ţinuse în braţe nu mai discută cu nimeni, alungând pe oricine încercase să se apropie de ei.

Când ajunseră la Quinta Rosa, zgomotul maşinii lui făcu ca servitorii să apară imediat în capătul scărilor.

Dom Manoel refuză din nou orice ajutor, dar ceru pe un ton foarte categoric să fie chemat un doctor de urgenţă şi să fie aduse toate aparatele pentru încălzit în dormitorul său.

In momentul următor, Steve fu depusă sub o pilotă, într-un pat atât de cald şi de confortabil, încât transmise tuturor, în gând, întreaga ei gratitudine.

Manoel însuşi îi schimbă veşmintele rupte şi ude, după care puse sub ea aşternuturi calde şi o acoperi cu cea mai desăvârşită grijă. Apoi, o forţă să bea nişte brandy şi-i masă braţele şi picioarele, până la sosirea doctorului.

- Are nevoie de o baie fierbinte, senhor, declară doctorul, de cum o văzu.

- Va supravieţui? întrebă Dom Manoel cu un glas plin de speranţă.

- Bineînţeles. A fost un şoc foarte mare, dar.

bineînţeles, îşi va reveni. Un somn bun şi un sedativ, iar mâine dimineaţă va fi ca nouă, surâse doctorul.

- Senhor. gemu una dintre servitoare. Şi dumneavoastră sunteţi ud.

- Un moment, Inez, răspunse bărbatul şi se apropie de pat, după care adăugă:

- Stephanie, te simţi bine acum? Te simţi confortabil? Ştii că eşti în afara oricărui pericol, da?

Steve deschise încet ochii.

- Manoel. M-ai adus aici? îmi amintesc valurile. Erau enorme. Unde e Tim? Carlos.

- Acum, trebuie să dormi. Doctorul a spus că e cel mai bun lucru în momentul de faţă.

- Dar. nu pot să rămân aici. Nu vreau să ai probleme din cauza mea.

- Dacă faptul că eşti aici e o problemă, atunci vreau să am această problemă pentru totdeauna. Doctorul îţi va da un sedativ şi mâine dimineaţă fratele tău va veni să te vadă. Şi eu, de asemenea.

Degetele ei îi atinseră cămaşa îmbibată de apă.

- Oh, Manoel, trebuie să te schimbi, vei răci. Nu înţeleg. Oh, Manoel!

- Dacă vei face ce-ţi spun, voi face şi eu ce-mi

ceri tu.Dormi. Mâine, vom vorbi despre toate.

- Manoel. M-am gândit la tine în timpul furtunii şi mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, spuse Steve cu ochii plini de lacrimi.

Dom Manoel îi sărută degetele rând pe rând.

- Dormi, micuţa mea, voi veni mai târziu să văd dacă ai adormit.

După miezul nopţii, când Steve deschise ochii o clipă, Madalena fu cea pe care o văzu stând pe un scaun lângă patul ei. Când realiză că Steve se trezi, aceasta se ridică repede:

- Ai nevoie de ceva? Te simţi mai bine? Nu te doare nimic?

- Mă simt foarte bine, răspunse Steve, încercând să zâmbească. N-am mai dormit niciodată într-un pat atât de comod. E o cameră de oaspeţi?

- Nu, e dormitorul lui Dom Manoel.

- Atunci. el unde doarme?

- Sunt o mulţime de camere la Quinta Rosa. Dar nu ştiu în care dintre ele s-a hotărât să stea.

- Dar. e ziua ta de naştere, Madalena, ar fi trebuit să fiţi în oraş.

- Nu, nu e atât de important. Ce e o zi de naştere? Doar că-ţi aminteşte că ai mai îmbătrânit c-

un an. Şi. cum fratele tău a rămas aici, am luat cina toţi trei, până acum o oră, când am venit s-o schimb pe menajeră.

- Despre ce aţi. vorbit? Tu, Tim şi. Dom Manoel?

- Oh, despre o mulţime de lucruri. In afara faptului că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu tine, a fost o seară foarte plăcută. Foarte plăcută. repetă ea.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Steve se simţi mult mai bine şi, când
i se aduse o tavă cu mâncare, reuşi să mănânce puţin, deşi se simţea foarte stingheră că ocupa dormitorul lui Manoel.

După ce îşi bău cafeaua, îi ceru servitoarei s-o ajute să facă o baie şi să-i aducă hainele.

Aceasta ezită.

- Vă rog să-mi aduceţi un capot, spuse ea, uitându-se la pijamaua largă cu care fusese îmbrăcată şi care, în mod sigur, îi aparţinea lui Dom Manoel.

- Senhorita, Dom Manoel mi-a spus să am grijă să nu ieşiţi din pat, pentru că trebuie să vină doctorul.

- Dar nu mai e necesar să mă vadă niciun doctor! Poate senhorita Almeida va fi atât de drăguţă şi îmi va da un capot
de-al său.

- Ah, bineînţeles, răspunse servitoarea şi dispăru brusc, pentru a reapărea după doar câteva minute cu un capot de mătase foarte elegant, pe care Steve îl îmbrăcă recunoscătoare.

După aceea, îşi pieptănă părul şi se aşează din nou

în faţa tăvii cu delicatese.

Era o dimineaţă minunată. Furtuna trecuse de mult, iar marea era, acum din nou albastră.

Ce rol jucase Dom Manoel în salvarea ei? se întrebă Steve, luând o gură din cafeaua caldă. Fusese la fel de ud ca şi ea când o luase în braţe, noaptea trecută.

Apoi, îşi aminti că îi spusese ,, iubita mea", deşi doctorul era lângă ei.

Steve îşi roti pe urmă ochii prin cameră, analizând cu atenţie interiorul. Era o încăpere mobilată cu destulă eleganţă, dar nu chiar atât de deosebită cum s-ar fi aşteptat. Era puţin cam severă, constată ea, asemenea naturii autocratice a lui Dom Manoel.

Sângele ei, însă, începu să-i alerge mai repede, prin vene, gândindu-se la reversul acestei trăsături pe care deja îl observase.

Noaptea trecută, ochii lui erau plini de lacrimi, când îi sărutase degetele.

Se simţise atât de iubită.

Apoi îşi aminti de Madalena, care stătuse lângă ea supraveghindu-i somnul şi care-i zâmbise cu

căldură când se trezise. Asta, însă, nu însemna nimic, pentru că, oricum, peste doar o săptămână va fi soţia lui Dom Manoel. Câte persoane renunţă la căsătorie, când data fixată e atât de aproape? Şi, pe urmă, de ce ar fi renunţat Madalena la căsătorie? se întrebă Steve.

Mândria familiei lui Dom Manoel ar fi foarte grav rănită, dacă ar face-o.

Steve se ridică brusc în picioare.

Nu putea să mai rămână acolo, jucând rolul invalidei, când ea singură fusese vinovată de toate problemele create şi când aproape îşi pierduse viaţa din cauza nesăbuinţei ei.

Fără nicio îndoială, astăzi Dom Manoel o va certa pentru că-şi încălcase promisiunea de a nu pleca în larg pe o vreme atât de ameninţătoare.

Steve se uită în jur, în căutarea clopoţelului, pentru a o chema pe servitoare. Avea nevoie de hainele cu care fusese îmbrăcată când o aduseseră aici.

Dacă se rupseseră, poate va merge cineva până la căsuţa lui Tim, pentru a-i aduce altele.

Bietul Tim, se gândi ea. Probabil se îngrijorase

foarte mult din pricina ei, noaptea trecută.

Când se auzi bătaia în uşă, Steve îşi aranjă în grabă halatul, strângându-l mai bine pe lângă corp, după care răspunse.

Cel care intră fu chiar Dom Manoel. Imbrăcat deosebit de corect ca-ntotdeuna, cu costum şi nelipsita cravată, portughezul fu foarte surprins văzând că Steve se trezise deja şi privea pe fereastră.

Zâmbind cu mirare, Dom Manoel străbătu încăperea şi se duse lângă tânăra care rămase la fel de surprinsă de apariţia lui.

- Doctorul a spus să stai astăzi în pat.. .N-ai avut niciun motiv să te trezeşti atât de devreme, spuse el, prinzând-o în braţe şi aşezând-o pe un scaun. Stephanie, eşti atât de micuţă, iubito, spuse el. Azi-noapte ai avut o experienţă care te-a şocat. Trebuie să te odihneşti.

- Nu, răspunse ea, zâmbind. Nu sunt chiar atât de fragilă precum crezi şi sunt deja restabilită. Şi dacă trebuie să mă mai odihnesc, voi pleca la casa fratelui meu. Tu trebuie să te întorci în dormitorul tău.

- De ce să pleci la fratele tău?

- Pentru că Madalena s-ar putea supăra că m-ai adus aici.

Dom Manoel o privi adânc în ochi.

- Madalena nu va mai fi soţia mea. Am anulat căsătoria. Senhorita Almeida şi-a anunţat deja familia şi prietenii şi, în curând, voi face şi eu cunoscut acest fapt.

- M. Madalena nu va mai fi soţia ta? şopti ea, nevenindu-i să creadă. De ce? Ce s-a întâmplat?

- Deoarece i-am cerut să mă elibereze, pentru a mă putea căsători cu tine. Nu o iubesc şi nici ea nu mă iubeşte. Eu sunt îndrăgostit de tine, iar ea cred că e îndrăgostită de.

- I-ai cerut să te elibereze? întrebă ea. Era un fapt deosebit de important, acum. Şi trebuia să fie sigură. Dacă îi ceruse Madalenei acest lucru, Dom Manoel se răzvrătise împotriva tradiţiilor ţării lui.

- Da, răspunse el, uitându-se spre ţigara pe care o aprinsese, după ce îi ceruse permisiunea. Azi-noapte aproape te-am pierdut. Dacă mureai, aş fi murit şi eu, de mii de ori. Nu puteam să mă căsătoresc cu altă femeie, ştiind că exist pentru că

exişti tu. Te ador.Stephanie, spuse el, aşezându-se în genunchi şi lăsându-şi capul în braţele ei. Ah, dacă aş putea să te fac să înţelegi cât de mult te iubesc, adăugă el, cu respiraţia întretăiată. Am trecut printr-un coşmar. Iubindu-te şi ştiind că nu te pot avea. Ai crezut că sunt crud cu tine, dar am fost infinit mai crud cu mine însumi, pentru că am încercat să renunţ la ceva ce era de fapt parte din mine. Poate tu m-ai fi uitat curând, plecând în Anglia. Ti-ai fi găsit un soţ englez.

- Ah, niciodată, niciodată! îl asigură ea, tremurând de emoţie. Te iubesc, Manoel, aşa cum n-aş fi putut să iubesc
niciodată un bărbat englez şi. niciun alt bărbat din lume.

- Atunci, de ce te-ai dus din nou cu Carlos, ieri-noapte? o întrebă el, ridicându-i bărbia şi privind-o în ochi cu reproş. Mi-ai dat cuvântul tău că n-o vei face.

- Pentru că. am auzit ce i-ai spus Madalenei, cu puţin timp înainte de a mă hotărî să plec ieri, de-aici. Nu mi-a venit să cred că te poţi comporta cu ea atât de cald când tocmai îmi spuseseşi toate acele

cuvinte din care reieşea că mă iubeşti.

- Dar ea nu-i decât un copil, râse el. Sau, cel puţin, eu aşa o vedeam. Şi nu s-a simţit bine, chiar de ziua ei. In plus, de ziua ei, eu am simţit că iubesc cu disperare altă femeie.Ai înţeles toate astea, Stephanie, nu-i aşa?

- Nu, n-am înţeles.

Dom Manoel îi luă mâinile şi-şi aşeză fruntea pe ele.

- Am suferit foarte mult.Pentru ce ţi-am făcut. Ţie, o femeie născută pentru a fi adorată şi protejată. Ţie, care eşti unica mea dragoste. Am fost în agonie, că nu le pot spune tuturor că eşti iubirea mea. Suntem atât de cruzi unii cu ceilalţi, uneori.

- Da, e adevărat, şopti ea.

- Dar acum s-a sfârşit cu suferinţa, spuse el, prinzând-o din nou de bărbie. I-am spus Madalenei totul. A înţeles şi mi-a redat libertatea. Ea bănuia deja că te iubesc de câteva săptămâni, iar azi-noapte, când a văzut că mi-am riscat viaţa încercând să te salvez, a fost convinsă de tot. Dar nu eu te-am salvat, de fapt. Carlos e cel care a făcut-o şi-i voi fi întotdeauna extrem de recunoscător.

- Dar ai fost şi tu în apă.

- Da, dar doar te-am luat din braţele lui. Ajunsese deja aproape de ţărm, cu tine-n braţe, când am intrat eu în apă. A fost o nebunie să te ia pe mare pe o astfel de vreme, dar nu voi uita niciodată că te-a salvat.

- Bietul Carlos. Mi-a promis că o să mă salveze şi se pare că a reuşit.

- Da, şi acum eşti a mea. Madalena ştie acum că pentru mine eşti mai importantă decât viaţa. Am întrebat-o ce pot să fac pentru ea ca să mă ierte, dar se pare că nu m-a condamnat. Madalena a fost cea mai fericită femeie din lume, ieri-noapte, când s-a văzut liberă. Ştiai că e îndrăgostită de fratele tău?

Steve ezită.

- Ştiam că Tim e îndrăgostit de ea.

- Da. Madalena n-a avut pentru mine, niciodată, decât un soi de afecţiune combinată cu recunoştinţă. Faţă de fratele tău are cea mai desăvârşită adoraţie. Mi-a spus chiar ea, mie, bărbatului cu care a vrut să se căsătorească. Tim mi-a spus şi el că nu poate să trăiască fără Madalena. Aşa că. Madalena se va căsători cu Tim, iar eu cu tine.

Dom Manoel se ridică în picioare şi o prinse în braţe pe Steve, sărutându-i cu delicateţe umerii.

- Dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanţe, nu e niciun dubiu că te-aş fi cerut de nevastă încă din prima săptămână. N-aş mai fi aşteptat atât, pentru că m-aş fi temut că te pierd. Acum sunt liber şi te implor, iubirea mea, să te căsătoreşti cu mine în cel mai scurt timp posibil. Spune-mi că vrei să fii soţia mea, iubita mea scumpă, adorata mea.

Steve era atât de emoţionată, încât câteva momente nu putu spune nimic. Dom Manoel o simţi însă tremurând în braţele lui.

Apoi, tânăra îşi ridică spre el ochii incredibil de albaştri şi-l întrebă, amuzată:

- Dar. Manoel.. E posibil să fii hotărât să te căsătoreşti cu o femeie şi peste o săptămână să vrei alta? Vreau să spun că nici în Anglia n-ar fi fost.. normal, darmite în Portugalia.

- N-are importanţă nici ce e considerat normal în Anglia, nici în Portugalia. Dacă voi putea să mă căsătoresc cu tine mâine, o voi face. Nu mă mai interesează ce spun oamenii. E viaţa mea şi a ta, viitorul nostru.Sigur că lumea va cleveti, dar nici eu

nici Madalena nu suntem interesaţi de asta. Ea se va duce să locuiască în căsuţa lui Tim, iar tu vei sta cu mine, aici. Spune-mi că te vei căsători cu mine. Dacă nu-mi vei spune, nu voi şti dacă şi tu vrei asta.

- Ah, Manoel. Iubitul meu, dragostea mea, mi-am spus mereu că voi muri în ziua în care te vei căsători cu Madalena. Sigur că vreau să mă căsătoresc cu tine, iubirea mea.

Braţele lui o înconjurară cu pasiune şi Steve se lipi de bărbatul care începu s-o sărute pe toată faţa, în timp ce inimile lor se contopiră fericite.

Apoi, Dom Manoel o aşeză pe genunchii lui şi-i spuse că, dacă se simţea bine, să se îmbrace pentru a coborî împreună în salon.

- Tim e foarte nerăbdător să te vadă. A fost îngrozitor de disperat, azi-noapte. N-a urcat la tine pentru că se temea să nu-ţi strice somnul. E cu Madalena acum, aşa că vom coborî şi noi, pentru a bea împreună un pahar de şampanie înainte de prânz, să sărbătorim evenimentul.

- Manoel.E adevărat?. Nu visez?.

Dom Manoel o prinse din nou, strâns, în braţe.

- E absolut adevărat, comoara mea, o asigură el.

Când ajunseră în salon, Tim şi Madalena erau acolo, stând de vorbă în faţa ferestrei deschise.

Madalena arăta de-a dreptul magnific, iar Tim avea ochii mai strălucitori ca niciodată.

Văzându-şi sora, Tim alergă imediat spre ea şi, îmbrăţişând-o cu fericire, îi mângâie părul ca unui copil.

Expresia ei era atât de senină, încât tânărul ştiu imediat că n-are de ce să se mai îngrijoreze.

Madalena se apropie şi ea şi o prinse pe Steve de braţ.

- Arăţi minunat, declară ea. Credeam că vei rămâne în pat toată ziua şi când colo eşti aici, arătând extraordinar.

- Mă simt extraordinar, comentă Steve, uitându-se bucuroasă spre Manoel.

Acesta o conduse spre cea mai confortabilă canapea din salon, şi o ajută să se aşeze ca pe cea mai preţioasă comoară, după care luă loc lângă ea.

- Trebuie să vă spunem ceva, anunţă Dom Manoel, după care îşi întoarse privirea spre Steve. Stephanie şi cu mine am hotărât să ne căsătorim. Sunt cel mai fericit om din lume, spuse el, zâmbind

fostei logodnice.

Madalena îi privi cu afecţiune şi le zâmbi, la rândul ei.

- Am iubit-o pe Stephanie încă din primul moment, continuă Dom Manoel, dar nu eram liber, atunci. Acum, Madalena e şi ea liberă şi se va căsători cu bărbatul pe care-l iubeşte.

Madalena se apropie de Manoel, îi luă mâinile şi, cu lacrimile curgând şiroaie din ochii ei mari, i le sărută, extaziată.

Tim se apropie de sora lui şi o cuprinse după umeri:

- Ai avut multă suferinţă, până acum, ştiu asta, dar n-am putut să te ajut cu nimic... Acum a trecut totul, pentru că Manoel va avea grijă de tine în viitor. Sunt fericit pentru tine. Pentru voi. amândoi.

- Şi tu şi Madalena veţi fi fericiţi, sunt sigură de asta, murmură Steve. Oh Tim, sunt atât de fericită, n-am visat niciodată că te vei îndrăgosti atât de tare, cum te-ai îndrăgostit de Madalena.

- Şi nici eu n-am visat că vei fi în stare să iubeşti cu pasiunea cu care-l iubeşti pe Manoel. Probabil e. aerul portughez, spuse el, zâmbind. în scurt timp,

vei fi şi tu portugheză, cum ţi se pare ideea?

Steve îl privi pe Manoel cu adoraţie.

- Sunt fericită şi sper să fiu o soţie portugheză-model.

- Ah, dar câteodată se va trezi desigur englezoaica din tine, pentru că eu cred că exact asta l-a atras pe Manoel.

- Da, aşa cred şi eu, răspunse Dom Manoel surâzând. Sugerez să bem un pahar de şampanie pentru fericirea noastră şi a voastră. Tim, vrei să mă ajuţi?

Senhora Almeida îşi făcu şi ea apariţia şi Dom Manoel îi înmână şi ei un pahar.

Deşi părea uşor bulversată de situaţie, era totuşi fericită pentru fericirea fiicei ei.

Madalena propuse apoi să nu fie schimbată data căsătoriei, chiar dacă Dom Manoel va avea altă mireasă. Va fi de fapt o dublă căsătorie şi toată lumea va fi fericită, declară ea.

- Sper să nu fie prea curând pentru tine, dragostea mea, spuse Dom Manoel.

- Ah, e foarte bine aşa, replică Steve. Doar că n-am rochia de mireasă. Aş vrea să am o rochie

deosebită.

- Nu e o problemă, te voi ajuta eu cu toate. Vom merge la Lisabona cu mama mea şi vom cumpăra de acolo ceea ce e necesar.

- Alte haine le vei cumpăra de la Paris, unde ne vom petrece luna de miere, comentă Manoel.

In seara aceea, Steve rămase la Quinta Rosa. Tim o invită pe Madalena la căsuţa lui, astfel că Dom Manoel îi ceru viitoarei lui soţii să iasă împreună pe terasă.

Luna lumina cu putere în acea seară şi stelele străluceau ca niciodată, parcă. Intreaga atmosferă te îmbia să-i guşti, cu nesaţ, dulceaţa şi pacea fără egal.

Stând alături de bărbatul pe care-l iubea, Steve se simţea într-adevăr în al nouălea cer.

Deşi nu se întoarse la căsuţa fratelui ei, Steve avu cu ce să se-mbrace în acea seară, pentru că Dom Manoel o trimise pe menajeră să cumpere câteva rochii şi câteva perechi de pantofi. Aşadar, tânăra englezoaică îşi permise să abordeze o ţinută destul de deosebită, cu care să stârnească din nou admiraţia bărbatului pe care-l iubea din toată inima.

Cu toate că visase să-l şocheze, când îl văzuse pentru prima dată în viaţa ei, Steve adora acum să poată să-i facă totul pe plac.

- Cât de mult regret că n-am putut să te cer de soţie de cum te-am văzut, declară el, măsurând-o din cap până-n picioare. Spune-mi. însă. de ce te-a supărat cererea mea în căsătorie făcută prin intermediul acelei scrisori? A fost o cerere sinceră. Noi, portughezii, suntem, întotdeauna, înclinaţi să dăm multă atenţie faptelor de acest gen.

- Pentru că nu m-ai rugat. Scrisoarea ta a fost politicoasă şi rece. Nimic despre dragostea ta. Nimic despre cât de fericit ai fi dacă aş accepta, răspunse Steve surâzând. Normal, am refuzat. M-ai făcut să simt că te consideri doar obligat să-mi faci această propunere. Am suferit foarte mult. Dacă mi-ai fi spus ceva, cât de cât, de dragostea noastră, aş fi acceptat să mă căsătoresc cu tine imediat. Aşa, însă, a trebuit să te refuz. Orice fată cu un minimum de decenţă ar fi făcut-o.

- Nu mai are importanţă. Vei fi a mea. Acum, vei fi a mea. Nu mai contează nimic din ceea ce s-a întâmplat. Suntem în sfârşit fericiţi şi nimeni şi

nimic nu mai poate schimba această situaţie.

Vocea lui Dom Manoel era plină de vibraţie şi de emoţie.

- Vom locui la Paris o vreme, după care vom colinda lumea. Sunt atâtea frumuseţi care ne aşteaptă!... Când vom obosi, ne vom întoarce din nou în Portugalia. La Quinta Rosa, spuse el, strângând-o cu putere la piept. Iţi voi arăta atât de multe locuri, continuă Dom Manoel, te voi învăţa, atât de multe lucruri. Iubita mea. Floarea mea albă a dragostei.

Sfârşit

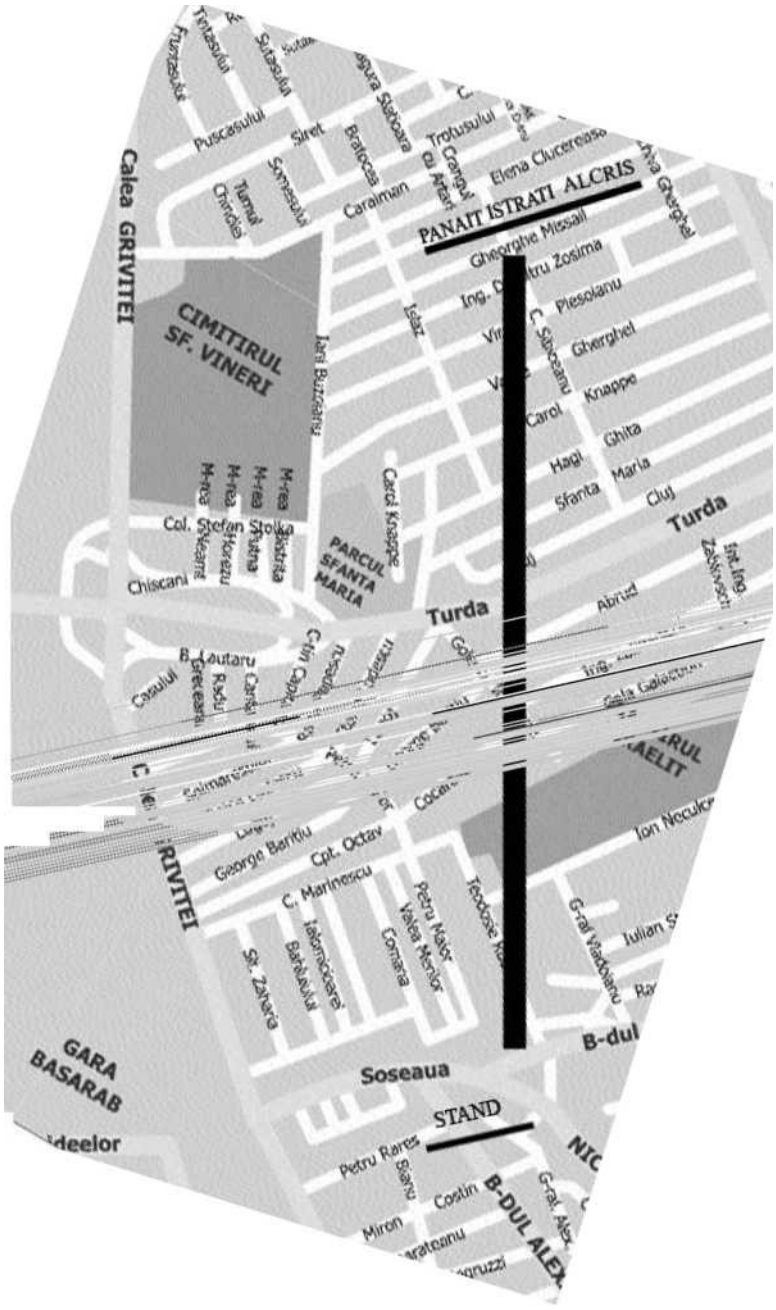
Calea GRIVITEI
CIMITIRUL SF. VINERI
PANAIT ISTRATI
ALCRIS
PARCUL SFANTA MARIA
Turda
Soseaua
STAND
GARA BASARAB
B-dul
Cluj
Sfanta Maria
Carol
Ghiata
Knappe
Plesoianu
Ghergheli
Ghegrghe Missail
Elena Ciucurease
Caraiman
Bratocea
Siret
Puscasului
Somesului
Turnul Chindiei
Col. Stefan Stoika
Chiscani
Cpt. Octav
Cocean
Ion Neculce
Julian S.
Petru Rares
Costin
Miron
Petru Maior
Valea Morilor
Comana
Baraului
Sf. Zaharia
Teodosie
Iulian S.

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa **„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“**
Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*